

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Olga Bezačinská
Foto Radovan Štastný

opera
FEDORA

čínohra
JEJÍ
PASTORKYNĚ

balet
ZÁZRAK
V TICHU

opereta/muzikál
PARDON
MY ENGLISH

OPERA

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

Jiří Sedláček, člen souboru činohry
Eva Dřízgová-Jírušová, sólistka souboru opery

www.ndm.cz

EDITORIAL

Vážený a milí diváci, velevážené publikum,

otevíváte páté číslo časopisu Národního divadla moravskoslezského, které chce být Vaším průvodcem a společníkem po posledních dvou měsících divadelní sezóny 2010/2011. Květen a červen opět slibují přinést mimořádné divadelní zážitky. Pro tento nádherný čas vrcholícího jara a začínajícího léta jsou připraveny ještě čtyři nové premiéry, k nimž je nutno přičíst obnovenou premiéru jedné z nejpůvodnějších oper Giuseppe Verdiho *Nabucco*. Úspěšná inscenace režiséra Michaela Taranta (původní premiéra byla v roce 1998) se na naše jeviště vrací po delší době, tentokrát v novém hudebním nastudování Tomáše Braunera a v opravdu mimořádném pěveckém obsazení. Těšit se můžete na dvě nové tváře na naší scéně, barytonistu Azeze Abdullayeva jako Nabucca a Morenike Fadayomi v náročné roli Abigail (v alternaci se sopranistkou Nanou Miriani, která se před několika týdny ostravskému publiku představila jako Fedora ve stejnojmenné opeře Umberta Giordana).

A právě *Fedoru* byste si rozhodně neměli nechat ujít. Toto u nás neprávem opomíjené veristické operní dílo, příběh velké lásky, intrik a osudových nedorozumění vedoucích k tragickému konci, plné nádherné hudby, se objevilo v Ostravě vůbec poprvé; v samotných českých zemích pak po 103 letech. Repríz této inscenace nabízí následující měsíc hned několik. Naopak pouze jedenkrát a pro tuto sezónu naposledy (a ani v sezóně příští tato příležitost nebude) budete moci navštívit dvě rovněž úspěšné inscenace – 3. května 2011 se můžete na dlouhou dobu naposledy setkat s Masseniovým *Wertherem* (pod taktovkou hudebního ředitele opery Roberta Jindry se v hlavních rolích představí Luciano Mastro, Jana Sýkorová a Aleš Jeniš) a 27. května 2011 si rozhodně nenechte ujít poslední představení Verdiho *Falstaffa* s vynikajícím slovenským basistou Peterem Mikulášem v titulní roli.

Soubor opery pak čeká ještě poslední premiéra letošní sezóny, jeden z nejtěžších úkolů a doufám i uměleckých vrcholů této sezóny – významné operní dílo 20. století, opera *Cardillac* německého skladatele Paula Hindemitha. Tato strhující expresionistická operní detektivka podle povídky německého romantického spisovatele E. T. A. Hoffmanna *Slečna ze Scudéry*, která se objeví v Ostravě poprvé, patří v současnosti k ozdobám těch největších evropských operních domů (Vídeň, Mnichov, Drážďany a další). Inscenace opery *Cardillac* otevírá jednu ze základních dramaturgických linií našeho operního souboru, kdy chceme našemu publiku přinést každý rok jedno ze stěžejních a divadelně atraktivních děl hudby 20. století (v příští sezóně budeme pokračovat uvedením Stravinského opery *Život prostopáší*). Není bez zajímavosti, že jak Paul Hindemith, tak Igor Stravinskij předválečnou Ostravu v 30. letech minulého století navštívili (Paul Hindemith hned několikrát) a v našem divadle (dnes Divadle Antonína Dvořáka) byli osobně přítomni i zde vystupovali.

Národní divadlo moravskoslezské není pochopitelně jen opera a nabídka ostatních souborů je pro tyto krásné měsíce neméně zajímavá. Repertoár souboru opereta/muzikál obohatí romantický český muzikál se známou hudbou Karla Svobody *Noc na Karlštejně*. Nelze nezpomenout úspěšný film režiséra Zdeňka Podskalského, z jehož scénáře divadelní verze vychází, a samozřejmě řadu dnes již legendárních písní – za všechny jmenujme snad jednu: „Lásko má, já stůňu“. Pokud jste z repertoáru tohoto souboru ještě stále neviděli *Marguerite* či zejména *PARDON MY ENGLISH*, určitě neváhejte.

Činoherní repertoár obohatí do konce divadelní sezóny ještě dva komediálně laděné tituly – *Něco v ní je* a muzikál *Donaha!* Zatímco v Divadle Antonína Dvořáka se budeme moci od 26. května 2011 dostat prostřednictvím komedie *Něco v ní je* jednoho z nejúspěšnějších komediálních autorů současnosti Alana Ayckbourn do blízké budoucnosti, 16. června 2011 vstoupí v Divadle Jiřího Myrona do repertoáru činohry ostravská verze světově známého muzikálu *Donaha!* (s ostravským podtitulem *Hole dupy*). Do ostravskovštiny text inscenace převedl Ostravak Ostravski a smutné komediální příběh nezaměstnaných britských ocelářů nám tak bude tímto ještě blíží. Vše se odehraje v režii uměleckého šéfa činohry Pavla Šimáka.

Vedle nových inscenací nabízí činohra i v těchto měsících širokou nabídku ze svého bohatého repertoáru – ode mě snad alespoň tři tipy – *Konec masopustu*, *Gottland* a *Její pastorkyně*. Jedná se o inscenace vynikající se skvělými hereckými výkony, které jsou velice příznivě hodnocené v celostátním divadelním kontextu.

Z nabídky baletu si dovoluji upozornit na poslední pozoruhodnou inscenaci tohoto souboru, autorský projekt *Zázrak v tichu*, společné dílo tří choreografů na hudbu tří velkých romantiků – Franze Liszta, Richarda Wagnera a Gustava Mahlera. Repríza této inscenace 3. června 2011 je navíc, spolu s reprízami oper *Fedora* (24. května 2011) a *Nabucco* (1. června 2011), zařazena od divadelní řady 36. ročníku Mezinárodního hudebního festivalu Janáčkův máj, který již po více než tři desetiletí zdobí jarní hudební život města. V tomto kontextu jsem velmi rád, že se po delší době obnovila spolupráce Národního divadla moravskoslezského s tímto hudebním festivalem. Již v této době přemýšlíme společně s jeho ředitelem Jaromírem Javůrkem o rozšíření a prohloubení spolupráce v letech příštích. I o tom se dočtete na dalších stránkách tohoto čísla časopisu.

Sezóna 2010/2011 spěje ke svému konci a doufám, že i v tyto poslední dva její měsíce najdete dostatek důvodů k opakované návštěvě našeho divadla. Měl jsem zde možnost Vám přiblížit alespoň některé inscenace, a tak, prosím, čtěte pozorně dál, je jich, řekl bych, daleko, daleko více.

A nakonec si dovoluji připomenout velmi důležitou informaci – již od prvního jarního dne je v prodeji naše předplatné na sezónu 2011/2012. Připravili jsme pro Vás opět bohatou a širokou nabídku všech žánrů. Doufám, že si v ní najdete to své. Těším se nejen na naše věrné abonenty, ale doufám, že nabídka předplatného a jeho výhody přilákají i nové pravidelné diváky. Blíží informace naleznete jak v našich tiskovinách, tak na našich webových stránkách. Krásný divadelní čas v krásných měsících květnu a červnu Vám přeje v úctě Váš

Jiří Nekvasil
ředitel

Už máte předplatné na divadelní sezónu 2011/2012?

Neváhejte a pořídte si své předplatné včas! Vyberte si místo v hledišti, které Vám celou sezónu nikdo nezabere, a k tomu získáte výrazné slevy na vstupném. **V prodeji od 21. března 2011.**

OPERA

ČINOHRA

BALET

OPERETA/
MUZIKÁL

www.ndm.cz

OBSAH	
Editorial	1
OPERA	3 – 10
Premiéry v sezóně 2010/2011	3
Repertoár sezóny 2010/2011	4
Obnovená premiéra (<i>Nabucco</i>)	5
Poslední premiéra (<i>Fedora</i>)	6 – 7
Uvedli jsme (<i>Falstaff</i>)	8
Premiéra (<i>Cardillac</i>)	9
ČINOHRA	11 – 18
Premiéry v sezóně 2010/2011	11
Repertoár sezóny 2010/2011	12
Poslední premiéra (<i>Moskva → Petušky</i>)	13
Poslední premiéra (<i>Její pastorkyně</i>)	14 – 15
Premiéra (<i>Něco v ní je</i>)	16
Premiéra (<i>Donaha! Hole dupy</i>)	17
BALET	19 – 26
Premiéry v sezóně 2010/2011	19
Repertoár sezóny 2010/2011	20
Rozhovor (Igor Vejsada)	21
Rozhovor (Eric Trotter, Philippe Talard, Igor Vejsada)	22 – 23
Poslední premiéra (<i>Zázrak v tichu</i>)	24 – 25
OPERETA/MUZIKÁL	27 – 34
Premiéry v sezóně 2010/2011	27
Repertoár sezóny 2010/2011	28
Poslední premiéra (<i>PARDON MY ENGLISH</i>)	29
Premiéra (<i>Ivoc na Karlštejně</i>)	30 – 31
Rozhovor (Olga Bezačinská)	32 – 33
Rozhovor (Ondřej Zichla), zprávy z operety / muzikálu	34
Z historie divadla	35
Aplaus	36 – 37
Za oponou	38
Janáčkův máj, předplatné 2011/2012	39 – 40
Obchodní informace	41
Program na květen 2011	42
Program na červen 2011	43
Repertoár	44

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ (založeno 1919)

Národní divadlo moravskoslezské se sídlem v Ostravě je největším a nejstarším profesionálním divadlem v Moravskoslezském kraji a zároveň největší kulturní institucí zřizovanou statutárním městem Ostrava. Je nepřehlédnutelným centrem kulturního, duchovního, intelektuálního a společenského života občanů Ostravy a širokého okolí. Jako jediné na Moravě má divadlo čtyři umělecké soubory – operu, činohru, balet a operetu/muzikál, které hrají pravidelně na dvou stálých scénách: v Divadle Antonína Dvořáka a Divadle Jiřího Myrona.

Široce rozkročená ambiciózní dramaturgie všech čtyř uměleckých souborů je vedena systematickou snahou oslovit co nejširší divácké spektrum všech generací a zájmů. Od klasického českého a světového repertoáru přes objevnou dramaturgii a současnou tvorbu až k experimentálním dílům a projektům mnohdy na hranicích žánrů. Svou úroveň se dnes Národní divadlo moravskoslezské řadí ke špičce českého divadelního umění, což dokládají jak ocenění na divadelních festivalech, tak zájem domácích i zahraničních inscenátorů, choreografů i sólistů, kteří zde hostují.

Divadlo Antonína Dvořáka bylo postaveno v novobarokním stylu vídeňským architektem Alexandrem Grafem. Díky uměleckému ztvárnění a bohatému zdobení vnitřních prostor budovy a sochařským pracím na fasádě je dnes jedním z nejkrásnějších divadel u nás. Městské divadlo bylo slavnostně otevřeno 28. září 1907 a do roku 1919 se v něm hrálo výhradně německy. Od roku 1919 se stalo stálou scénou Národního divadla moravsko-slezského, za 2. světové války byli čeští divadelníci nuceni budovu opustit. Po ní budova vystřídala označení Zemské divadlo, Velké divadlo a Divadlo Zdeňka Nejedlého. Název Divadlo Antonína Dvořáka nese od roku 1990. Je domovskou scénou operního, činoherního a baletního souboru Národního divadla moravskoslezského. Hlediště po rekonstrukci na přelomu tisíciletí pojme 513 diváků.

Divadlo Jiřího Myrona bylo původně Národním domem, jehož stavba byla zahájena v roce 1892 podle návrhu architekta Josefa Srba v novorenesančním slohu. Slavnostní otevření Národního domu se uskutečnilo 16. a 17. června 1894. V Národním domě postupně působily i hostovaly různé divadelní společnosti, v roce 1919 se stal druhou scénou Národního divadla moravsko-slezského. České divadlo se ale hrálo jen v Městském divadle a Národní dům sloužil ke společenským účelům, od roku 1925 zde sídlilo kino Kosmos. Za německé okupace bylo Národní divadlo moravskoslezské nuceno opustit Městské divadlo a uchýlit se do Národního domu, který byl výrazně přestavěn. Od roku 1954 nese budova jméno Divadlo Jiřího Myrona. V prosinci roku 1976 došlo k rozsáhlému požáru, který budovu prakticky zničil. V srpnu 1980 byla zahájena rozsáhlá rekonstrukce podle návrhu ostravských architektů Ivo Klimeše a Radima Ulmanna. Od slavnostního znovuotevření 28. dubna 1986 patří Divadlo Jiřího Myrona k největším u nás. Je domovskou scénou operetního/muzikálového, činoherního a baletního souboru Národního divadla moravskoslezského a pojme 623 diváků.

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Ředitel: Jiří Nekvasil

Hudební ředitel opery: Robert Jindra

Šéf činohry: Pavel Šimák

Šéf baletu: Igor Vejsada

Šéfka operety/muzikálu: Gabriela Petráková

Adresa redakce: Čs. legií 148/14,

701 04 Ostrava – Moravská Ostrava

Odpovědná redaktorka: Jana Heczková

Autoři textů: Daniel Jäger, Klára Špičková, Marek Pivovar,

Gabriela Petráková, Bára Gallová, Ondřej Nádvorník,

Pavla Březinová, Jana Heczková, Karolína Pečenková

Program a repertoár: Milena Sladká

Technická spolupráce: Jarmila Faferková

Technická redakce a korektury: Pavla Březinová,

Ondřej Nádvorník

Grafická úprava: Lubomír Šedivý

Redakční uzávěrka: 31. 3. 2011

Vydalo: Národní divadlo moravskoslezské

Tisk: Ringier Print CZ a. s.

Vážení čtenáři, těšíme se na Vás
v našich hledištích!

opera

Premiéry v sezóně 2010/2011

Leoš Janáček (1854–1928)

ŠÁRKA

Bohuslav Martinů (1890–1959)

ARIADNA

Hudební nastudování: Jakub Klecker

Režie: Rocc

Scéna: Rocc

Kostýmy: Vendula Johnová, Rocc

Premiéra 23. září 2010 v Divadle

Antonína Dvořáka

Nastudování v českém jazyce

s anglickými titulky.

Jules Massenet (1842–1912)

WERTHER

Hudební nastudování: Robert Jindra

Režie: Jiří Nekvasil

Scéna: David Bazika

Kostýmy: Marie Blažková

Pohybová spolupráce: Igor Vejsada

Premiéra 18. listopadu 2010 v Divadle

Antonína Dvořáka

Dále uvádíme 3. května 2011 v Divadle

Antonína Dvořáka

Nastudování ve francouzském jazyce

s českými titulky.

Jacques Offenbach (1819–1880)

ORFEUS V PODSVĚTÍ

Hudební nastudování: Karol Kevický

Režie: Pavel Mikuláščík

Výtvarník: Adolf Born

Sbormistr: Jurij Galatenko

Premiéra 24. února 2011 v Divadle

Antonína Dvořáka

Dále uvádíme 13. a 29. května

a 15. června 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v českém překladu.

Umberto Giordano (1867–1948)

FEDORA

Hudební nastudování: Zbyněk Müller

Režie: Peter Gábor

Scéna: Jozef Ciller

Kostýmy: Katarína Holková

Pohybová spolupráce: Kristýna Černá

Sbormistr: Jurij Galatenko

Premiéra 14. dubna 2011 v Divadle

Antonína Dvořáka

Dále uvádíme 6., 14., 24. a 31. května

a 2. a 14. června 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v italském jazyce

s českými titulky.

Paul Hindemith (1895–1963)

CARDILLAC

Hudební nastudování: Robert Jindra

Režie: Jiří Nekvasil

Scéna: Petr Matásek

Kostýmy: Zuzana Krejzková

Pohybová spolupráce: Števo Capko

Premiéra 23. června 2011 v Divadle

Antonína Dvořáka

Dále uvádíme 25. června 2011

v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v německém jazyce s českými titulky.

Opera NDM je na Facebooku:

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ – OPERA

Umberto Giordano – FEDORA

Zuzana Šveda (Fedora), Gianluca Zampieri (Loris) Foto Martin Popelář

Vážení a milí diváci,

sezóna 2010/2011 se pomalu blíží ke svému konci a já Vás prostřednictvím našeho časopisu mohu opět pozdravit a přiblížit Vám operní projekty,

kteří nás před letními prázdninami ještě čekají. Druhý květnový den se po odlce vrací na jeviště ostravské opery inscenace jednoho z nejpopulárnějších děl italského operního repertoáru – *Nabucco* Giuseppe Verdiho. O nové hudební nastudování se postará dirigent Tomáš Brauner a pěvecké obsazení slibuje vskutku nevšední zážitek. V titulní roli se představí rumunský barytonista Avez Abdullayev a Ostravě již dobře známý Martin Bárta. Náročnou roli Abigaille ztvární vynikající sopranistka Morenike Fadayomi společně s Nanou Miriani, která se našemu publiku v této sezóně představila již jako Fedora. V dalších rolích vystoupí Luciano Mastro, Martin Gurbaľ, Bogdan Kurowski, Zuzana Šveda a mnozí další.

Poslední premiérou – a věřím, že i vrcholem letošní operní sezóny – bude nastudování opery Paula Hindemitha *Cardillac*, která patří mezi nejlepší jevištní díla tohoto světoznámého německého skladatele. Připojujeme se tak k řadě významných operních domů, které *Cardillac*

zařazují na svůj repertoár. V poslední době se objevil například v Mnichově, Paříži, Drážďanech a v letošní sezóně doslova triumfoval také ve Vídni. Nastudování této opery je pro celý soubor velkou výzvou, neboť partitura tohoto stěžejního díla operní literatury 20. století je velmi složitá a klade na všechny složky operního souboru nemalé nároky. Věřím, že tuto výzvu úspěšně zvládáme a pro Vás diváky bude uvedení *Cardillac* nezapomenutelným zážitkem. V hlavních rolích budete moci zhlédnout Evu Dřizgovou-Jirušovou, Danu Burešovou, WeiLonga Taa, Valentina Prolata, Luciana Mastra a v titulní roli budeme mít tu čest přivítat na našem jevišti světoznámého pěvce Jacka Straucha v alternaci se stálým hostem opery Národního divadla moravskoslezského Romanem Janálem.

S přáním mnoha krásných operních zážitků

Robert Jindra
hudební ředitel opery NDM

OSTATNÍ REPERTOÁR OPERY NDM (KVĚTEN – ČERVEN 2011)

Bedřich Smetana (1824–1884)

PRODANÁ NEVĚSTA

Dirigent: Jan Šrubař;

režie: Ilja Racek;

scéna a kostýmy: Alexander Babraj

Uvádíme 8. května 2011

v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v českém originále s anglickými titulky.

Georges Bizet (1838–1875)

CARMEN

Hudební nastudování: Oliver Dohnányi;

dirigenti: Oliver Dohnányi, Jan Šrubař;

režie: Marián Chudovský;

scéna: Jozef Ciller;

kostýmy: Simona Vachálková

Uvádíme 7. května 2011

v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování ve francouzském originále s českými titulky.

Giuseppe Verdi (1813–1901)

LA TRAVIATA

Nové hudební nastudování a dirigent:

Jan Chaloupecký; režie: Carmen Or;

scéna: Alexander Babraj;

kostýmy: Eliška Zapletalová

Uvádíme 5. a 9. června 2011

v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v italském originále s českými titulky.

Giuseppe Verdi (1813–1901)

NABUCCO

Nové hudební nastudování: Tomáš Brauner;

režie: Michael Tarant;

scéna: Milan Čech; kostýmy: Tomáš Kypta

Uvádíme 2. a 12. května a 1. a 10. června

2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v italském originále s českými titulky.

Giuseppe Verdi (1813–1901)

FALSTAFF

Nové hudební nastudování: Robert Jindra;

režie: Venjamen Směchov;

scéna: Stanislav Morozov;

kostýmy: Marija Danilova

Uvádíme 27. května 2011

v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v italském originále s českými titulky.

Giuseppe Verdi – LA TRAVIATA,
Agnieszka Bochenek-Osiecka (Violetta Valéry),
Luciano Mastro (Alfred Germont) Foto Martin Popelář

Giuseppe Verdi – LA TRAVIATA,
Agnieszka Bochenek-Osiecka (Violetta Valéry),
Luciano Mastro (Alfred Germont) Foto Martin Popelář

OBNOVENÁ PREMIÉRA

Giuseppe Verdi (1813–1901)

NABUCCO

Opera o čtyřech jednáních z roku 1842

Libreto Temistocle Solera

Nové

hudební nastudování: **Tomáš Brauner**

Dirigent: **Tomáš Brauner**

Režie: **Michael Tarant**

Scéna: **Milan Čech**

Kostýmy: **Tomáš Kypta**

Sbormistr: **Jurij Galatenko**

Osoby a obsazení:

Nabucco **Avez Abdullayev / Martin Bárta**

Ismael **Luciano Mastro / Valentin Prolat**

Zachariáš **Martin Gurbaľ / Bogdan Kurowski**

Abigaille **Morenike Fadayomi / Nana Miriani**

Fenena **Michaela Kapustová**

/ Zuzana Šveda

Velekněz **Roman Vlkovič / Václav Živný**

Abdallo **Rudolf Medňanský / Václav Morys**

Anna **Veronika Holbová**

/ Marianna Pillárová

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM –
koncertní mistři Vladimír Liberda a Petr Kupka.

Obnovená premiéra 2. května 2011

v 18.30 hodin v Divadle Antonína Dvořáka

Dále uvádíme 12. května a 1. a 10. června 2011

v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v italském originále

s českými titulky.

„Va, pensiero, sull'ali dorate“ (Leť, myšlenko, na zlatých křídlech...) – kdo by neznal tento slavný sbor, který se stal v době premiéry opery osvobozenickou písní zpívanou po celé Itálii. Popularita operního příběhu o osvobození Židů z babylonského zajetí šla tehdy ruku v ruce s touhou italského obyvatelstva po osvobození z rakousko-

Giuseppe Verdi – NABUCCO Foto Josef Hradil

habsburské moci a následném sjednocení Itálie. Dnes je dílo oblíbené především díky sugestivnímu hudebnímu zpracování známého biblického příběhu a patří mezi nejčastěji uváděná díla světového hudebně-dramatického repertoáru. Inscenace Michaela Taranta z roku 1998 patřila mezi nejúspěšnější projekty opery Národního divadla moravskoslezského posledních dvaceti let. Nyní se vrací v novém hudebním nastudování **Tomáše Braunera** s novými tvářemi v hlavních rolích. Jako Abigaille vystoupí poprvé na ostravském jevišti vynikající sopranistka **Morenike Fadayomi**. Zpěv vystudovala ve Vídni a dosud působila v řadě významných evropských operních domů. Od roku 1998 je členkou Deutsche Oper am Rhein Düsseldorf / Duisburg, kde se v poslední době s obrovským úspěchem představila například jako Elina Makropulos (Janáček – *Věc Makropulos*),

Giuseppe Verdi – NABUCCO Foto Josef Hradil

Císařovna (Strauss – *Žena bez stínu*), Marta (d'Albert – *Nížina*), Kateřina (Šostakovič – *Lady Macbeth Mcenského újezdu*) nebo Salome Richrada Strausse. Mezi její významné role patří Bess v Gershwinově opeře *Porgy a Bess* – zpívala ji v Los Angeles, Washingtonu, Chicagu, Tokiu, Káhiře, Drážďanech, Berlíně, Boloni a na festivalech v Bregenzu a Ravenně. Dále zpívala například Micaělu (Bizet – *Carmen*), Donnu Elviru (Mozart – *Don Giovanni*), Mimi (Puccini – *Bohéma*), Liù (Puccini – *Turandot*), Mařenku (Smetana – *Prodaná nevěsta*), Janáčkovu Káfu Kabanovou, Pucciniho Toscu a Verdiho Aidu. Věnovala se také operetnímu repertoáru (J. Strauss – *Cikánský baron a Netopýř*; Lehár – *Veselá vdova a Giuditta*; Kálmán – *Čardášová princezna* atd.). V České republice vystoupila v roce 2005 na scéně Národního divadla v Praze v kompletním uvedení Wagnerova *Prstenu Nibelungova*.

(d)

Umberto Giordano (1867–1948)

FEDORA

Opera o třech jednáních z roku 1898

Libreto Arturo Colautti podle dramatu Victoriena Sardoua *Fédora*

Hudební nastudování: **Zbyněk Müller**
 Dirigenti: **Zbyněk Müller**
Jan Šrubař
 Režie: **Peter Gábor**
 Scéna: **Jozef Čiller**
 Kostýmy: **Katarína Holková**
 Pohybová spolupráce: **Kristýna Černá**
 Sbormistr: **Jurij Galatenko**
 Dramaturgie: **Daniel Jäger**

Osoby a obsazení

Fedora Romazoff **Nana Miriani / Zuzana Šveda**Loris Ipanoff **Tomáš Černý**
/ Gianluca ZampieriOlga Sukarev **Agnieszka Bochenek-Osiecka**
/ Marianna Pillárováde Sirix **Roman Janál / Jakub Kettner**
*a další*Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM –
koncertní mistři Vladimír Liberda a Petr Kupka.**Uvádíme 6., 14., 24. a 31. května****a 2. a 14. června 2011****v Divadle Antonína Dvořáka***Nastudování v italském originále s českými titulky.*

V dubnu uvedlo Národní divadlo moravskoslezské v novodobé české premiéře skvost italského operního verismu – Giordanovu operu *Fedora*. Toto dílo v poslední době pravidelně obohacuje repertoár řady světových operních domů. Na jeviště tuzemských divadel si ale cestu prozatím hledá – od své světové premiéry v roce 1898 v Miláně bylo na našem území uvedeno zatím pouze dvakrát, v roce 1906 v Praze a o dva roky později v Brně.

Nana Miriani (Fedora) Foto Martin Popelář

Nana Miriani (Fedora), Tomáš Černý (Loris) Foto Martin Popelář

Umberto Giordano se narodil 28. srpna 1867 ve městě Foggia v jižní Itálii. Kompozici studoval u Paola Serray na konzervatoři v Neapoli. Svou první operu – *Marina* – vytvořil již v roce 1888, ve věku pouhých jednadvaceti let, a zúčastnil se s ní soutěže o nejlepší jednoaktovou operu vypsanou hudebním vydavatelem Edoardem Sonzognem. V soutěži tehdy zvítězil Pietro Mascagni se svým *Sedlákem kavalírem*, nicméně i Giordano si získal pozornost poroty – byl nejmladším účastníkem skladatelského klání sedmdesáti tří účastníků a nakonec se umístil na krásném šestém místě. Tento úspěch mu vynesl objednávku na operu určenou k vydání v sezóně 1891/1892. Mladý skladatel na ni reagoval operou *Mala Vita* (*Špatný život*) s typicky veristickým tématem nádeníka, který slíbí, že zachrání prostitutku, pokud bude vyléčen z tuberkulózy. Premiéra opery v římském Teatro Argentina způsobila skandál, ale dílo bylo posléze s úspěchem uvedeno například ve Vídni, Berlíně a v roce 1893 také na scéně Nového německého divadla v Praze.

O čtyři roky dříve – v roce 1889 – zhlédl Giordano v neapolském Teatro Bellini představení hry *Fédora*

francouzského dramatika Victoriena Sardoua. V titulní roli vystoupila slavná francouzská herečka Sarah Bernhardtová, která patřila mezi nejvýznamnější osobnosti světového divadla druhé poloviny devatenáctého a počátku dvacátého století. Giordano byl natolik fascinován jejím sugestivním herectvím, že okamžitě požádal Sardoua o svolení k přepracování hry v operní libreto. V té době byl ale ještě poměrně neznámým skladatelem a Sardou jeho žádost okamžitě zamítl. Dramatikovu neoblomnost se podařilo zlomit až o sedm let později, kdy v milánské La Scale poprvé – a nutno říci, že s obrovským úspěchem – zaznělo Giordanovo dnes nejslavnější dílo, čtyřaktová opera na námět z doby Velké francouzské revoluce *Andrea Chénier*.

Operní *Fedora* měla světovou premiéru 17. listopadu 1898 v milánském Teatro Lirico. Roli Lorise vytvořil legendární tenorista Enrico Caruso, který v té době stál teprve na prahu světové kariéry. Opera zaznamenala velký úspěch a záhy se rozletěla do světa – nedlouho po své milánské premiéře byla uvedena pod taktovkou Gustava Mahlera ve Vídni a zazářila také v Paříži, kde mezi její obdivovatele patřili například Jules Massenet (1842–1912) nebo Camille Saint-Saëns (1835–1921). Na konci roku 1906 zazněla *Fedora* poprvé také v Metropolitní opeře v New Yorku s Linou Cavalieri v titulní roli a opět s Enricem Carusem v roli Lorise.

V první polovině dvacátého století bylo dílo pravidelně uváděno v operních domech po celém světě, později se ale prosazovalo čím dál tím složitěji a dá se říci, že nakonec v kontextu světové operní tvorby téměř zapadlo. Změna nastala počátkem devadesátých let, kdy *Fedora* zažila opravdové „znovuzrození“ díky skvělým pěvcům interpretujícím jednotlivé role – v roli Fedory zářily například Mirella Freni, Katia Ricciarelli, Renata Scotto, Agnes Baltsa a Maria Guleghina; v roli Lorise publikum okouzlovali například Plácido Domingo, José Carreras nebo José Cura.

(d)

Zuzana Šveda (Fedora) Foto Martin Popelář

Gianluca Zampieri (Loris), Nana Miriani (Fedora) Foto Martin Popelář

Tomáš Černý (Loris), Nana Miriani (Fedora) Foto Martin Popelář

Giuseppe Verdi (1813–1901)

FALSTAFF

Lyrická komedie o třech jednáních z roku 1893

Libreto Arrigo Boito podle *Veselých paniček windsorských* a *Jindřicha IV.*

William Shakespeara

Nové hudební nastudování: **Robert Jindra**
 Režie: **Venjamin Směchov**
 Scéna: **Stanislav Morozov**
 Kostýmy: **Marija Danilova**
 Choreografie: **Igor Vejsada**
 Sbormistr: **Jurij Galatenko**

Osoby a obsazení:
 Sir John Falstaff **Peter Mikuláš**
 Ford **Jože Vidic**
 Fenton **Tomáš Kořínek**
 Doktor Cajus **Václav Morys**
 Bardolfo **Juraj Hollý**
 Pistola **Martin Gurbal'**

/ Václav Živný
 Alice Ford **Jana Borková**
 Nannetta **Jana Kačírková**

/ Kateřina Kněžíková
 Quickly **Yvona Škvárová**
/ Erika Šporerová
 Meg Page **Šárka Hrbáčková**
 Hospodský **Jan Rychtář**
 Robin, páže **Nikolas Višovanov**
/ Jan Žabenský

Uvádíme 27. května 2011
 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v italském originále s českými titulky.

Na repertoár opery Národního divadla moravsko-slezského se v březnu vrátila úspěšná inscenace posledního Verdiho hudebně-dramatického díla *Falstaff*. Hlavní postavou opery je zhýralý rytíř Sir

Yvona Škvárová (Quickly), Peter Mikuláš (Sir John Falstaff) Foto Daniel Jäger

Peter Mikuláš (Sir John Falstaff) Foto Daniel Jäger

Jože Vidic (Ford), Jana Borková (Alice Ford) Foto Daniel Jäger

John Falstaff, který z hostince „U Podvazku“ podniká zálety za windsorskými měšťankami Alicí Ford a Meg Page. Alice a Meg za pomoci paní Quickly však na Falstaffa vždy vyzrají. Falstaff může působit jako naivní hlupák, který se nechá vždy napálit, v závěru opery však vychází najevo životní filozofie této postavy – kdyby nebylo jeho lehkovážnosti a neomalenosti, život by byl jen nikdy nekončící nudou. Inscenace režiséra Venjamina Směchova měla v NDM premiéru v roce 2006. Nyní se do Divadla Antonína Dvořáka vrátila v novém hudebním nastudování **Roberta Jindry** a s novými sólisty v hlavních rolích – v posledním představení v této sezóně se můžete těšit na **Petera Mikuláše** (Sir John Falstaff), **Janu Borkovou** (Alice Ford), **Janu Kačírkovou** (Nannetta), **Jože Vidice** (Ford), **Tomáše Kořínka** (Fenton), **Yvonu Škvárovou** (Quickly) a řadu dalších pěvců.

(dj)

Paul Hindemith (1895–1963)

CARDILLAC

Opera o třech jednáních a čtyřech obrazech z roku 1926

Hudební nastudování: **Robert Jindra**
 Dirigenti: **Robert Jindra**
/ Jan Šrubař
 Režie: **Jiří Nekvasil**
 Scéna: **Petr Matásek**
 Kostýmy: **Zuzana Krejzková**
 Pohybová spolupráce: **Števo Capko**
 Sbormistr: **Jurij Galatenko**
 Dramaturgie: **Daniel Jäger**

Osoby a obsazení:
 Cardillac **Roman Janál**
/ Jacek Strauch
 Dcera **Dana Burešová**
/ Eva Dřízgová-Jirušová
 Důstojník **Valentin Prolat**
/ WeiLong Tao
 Obchodník se zlatem **Martin Gurbal'**
/ Jan Štáva
 Kavalír **Luciano Mastro**
/ Josef Moravec
 Dáma **Erika Šporerová**
/ Zuzana Šveda
 Velitel policejní hlídky **Bogdan Kurowski**
/ David Szendiuch

Premiéry 23. a 25. června 2011 v 18.30 hodin
 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v německém originále s českými titulky.

Jako poslední premiéru sezóny 2010/2011 uvede Národní divadlo moravskoslezské klíčové dílo německé hudebně-dramatické literatury a jedno z největších děl operní literatury 20. století – Hindemithova *Cardillaca*. Toto strhující operní drama z roku 1926 vychází z povídky německého romantického autora E. T. A. Hoffmanna *Slečna ze Scudéry*. Jedná se o tajemný až detektivní příběh pařížského zlatníka ze sedmáctého století, v souvislosti s jehož výtvoř dochází k nevysvětlitelným vraždám, které děsí celé město. V titulní roli se v Ostravě poprvé představí barytonista **Jacek Strauch**. Narodil se v Londýně polským rodičům. Po absolvování studia medicíny se soukromě věnoval studiu zpěvu. Debutoval v roce 1979 v Glyndebourne Touring Opera, v letech 1980–84 působil v angažmá ve Würzburgu a Saarbrückenu. V roce 1984 získal druhou cenu, Verdiho ocenění a zvláštní ocenění bostonské opery v pěvecké soutěži Belvedere ve Vídni. V letech 1992–94 byl členem opery v Norimberku, kde zpíval například Bludného Holanďana, Pruse v Janáčkově *Věci Makropulos* a Vojcka. Poté následovala dlouhá spolupráce s divadlem v Grazu, kde se představil například jako Amonasro,

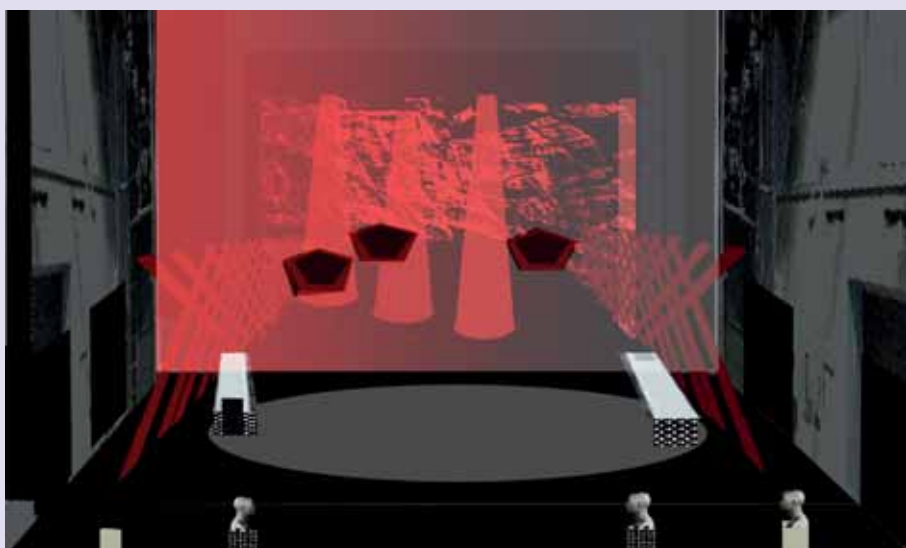
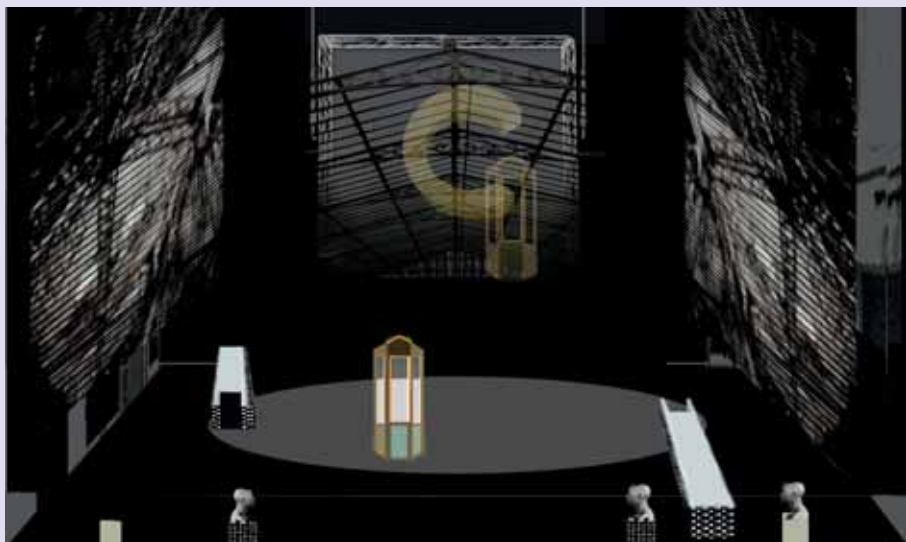
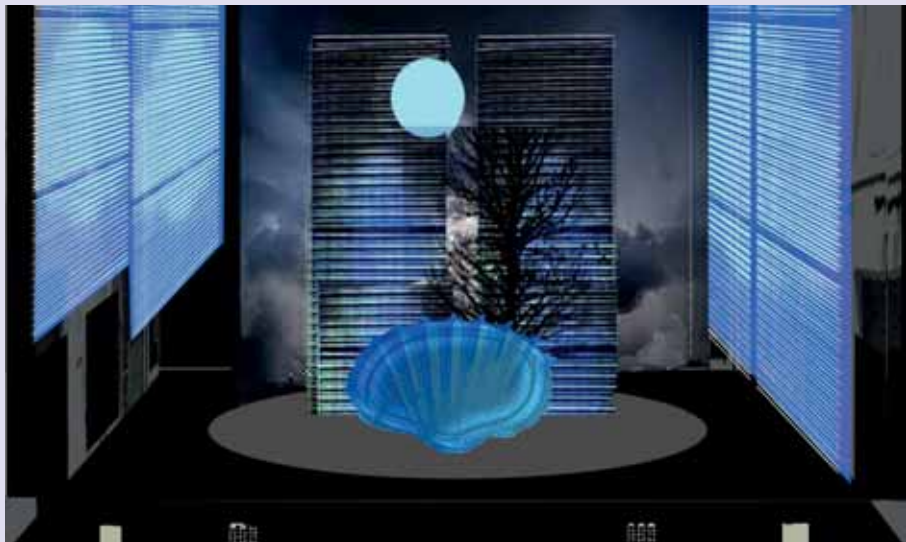
Orestes, Doktor Faust (Busoni), Scarpia, Vojcek, Germont, Bludný Holanďan, Luna, Pizarro, Rigoletto, Alfio, Tonio, Enrico, Macbeth či Falstaff. V současné době působí jako hostující umělec na řadě evropských scén (například Vídeňská státní opera, Komická opera v Berlíně, Bavorská státní opera v Mnichově a operní domy v Mannheimu, Braunschweigu, Dortmundu nebo Brémách).

(dj)

Scénické návrhy Petra Matáska

Jacek Strauch Foto archiv

Benjamin Britten (1913–1976)

HRAJEME OPERU! – KOMINIČEK
(Let's Make an Opera! – The Little Sweep)Opera pro děti o prologu a třech scénách
z roku 1949

Libreto Eric Crozier, český překlad Lubor Cukr

Dirigent: **Jan Šrubař**Režie: **Lubor Cukr**Scéna a kostýmy: **David Bazika**Sbormistr: **Lenka Živocká**V hlavních rolích **Martin Gurbal** / **Václav Živný**,
Juraj Hollý / **Václav Morys**, **Erika Šporerová**
/ **Jitka Zerhauová**, **Veronika Holbová**
/ **Marianna Pillárová** a další.**Premiéra 18. září 2011 v 16.00 hodin**
v **Divadle Antonína Dvořáka***Nastudování v českém překladu.*

Benjamin Britten patří vedle Henryho Purcella, Ralpha Vaughana Williamse a Edwarda Elgara k nejvýznamnějším představitelům anglické hudby. Vytvořil si vlastní, velmi osobitý styl, jehož dominantními rysy jsou originalita a fantazie. Jeho opera *Kominiček* (*The Little Sweep*) tvoří druhou část díla *Hrajeme operu!* (*Let's Make an Opera!*) s podtitulem „Zábava pro mladé lidi“. Britten na ní spolupracoval s anglickým divadelním režisérem Ericem Crosierem, který je autorem textu. První část tvoří hra, ve které sedm dětí a čtyři dospělí vymyslí děj opery o chudém kominickém uční, napíše libreto, složí hudbu a připraví představení. V průběhu těchto „příprav“ se diváci naučí čtyři písničky, které tvoří předehru, mezihry a finále opery. Příběh *Kominička* vychází z dvou krátkých básní ze sbírek Williama Blakea *Písně nevinnosti* a *Písně zkušenosti* z roku 1794. Těžká sociální si-

Benjamin Britten Foto archiv

tuace chudých dětí, které byly v té době nájímány jako pracovní síly, v Brittenovi vyvolávala pocity hrůzy. Tato skutečnost směřovala k vytvoření soucitné evokativní hudby, která ale není podobenstvím sociální nespravedlnosti a není ani sentimentálním projevem lítosti. Kominiček je především neobyčejně živá dětská opera se šťastným koncem, plná vtipu a melodické invence.

(dj)

Giacomo Puccini (1858–1924)

BOHÉMA (La bohème)

Opera o čtyřech jednáních z roku 1896

Libreto Luigi Illica a Giuseppe Giacosa

Dirigent: **Robert Jindra**Režie: **Tomáš Studený**Scéna a kostýmy: **Sylvia Marková**Sbormistr: **Jurij Galatenko****Lenka Živocká**V hlavních rolích **Eva Dřízgová-Jirušová** / **Maria Kobielska**, **Peter Berger** / **Luciano Mastro**,
Aleš Jeniš / **Jakub Kettner**, **Agnieszka Bochenek-Osiecka** / **Marie Fajtová** a další.**Premiéry 13. a 15. října 2011 v 18.30 hodin**
v **Divadle Antonína Dvořáka***Nastudování v italském originále s českými titulky.*

Díla Giacoma Pucciniho dnes neodmyslitelně patří do kmenového repertoáru všech světových operních scén. Mezi jeho nejoblíbenější opusy patří čtyřaktová opera *Bohéma* (*La bohème*) z roku 1896. Luigi Illica a Giuseppe Giacosa vytvořili libreto podle slavného románu Henriho Murgera *Výjevy ze života bohémy* (*Scènes de la vie de bohème*). Děj opery vypráví o lásce básníka Rudolfa k něžné švadlence Mimì. Náhoda na chvíli spojí jejich osudy, které posléze navždy rozdělí neúprosná nemoc. Vše je zasazeno do prostředí chudého, leč opravdového života mladých umělců z pařížské bohémy, pro které je přátelství tím pravým bohatstvím.

(dj)

Giacomo Puccini Foto archiv

ZPRÁVY Z OPERY

FESTIVAL HUDEBNÍHO DIVADLA OPERA 2011

Ve dnech 26. února – 15. března 2011 se v Praze uskutečnil jubilejní 10. ročník festivalu hudebního divadla **OPERA 2011**. Národní divadlo moravskoslezské na něm představilo svou inscenaci Masse-netovy opery *Werther*. V konkurenci všech operních souborů z celé České republiky nakonec získalo jednu ze čtyř čestných festivalových cen – tzv. Libušku – kterou *Wertherovi* udělila přímo ředitelka festivalu **Mgr. Lenka Šaldová, Ph.D.** Libuška byla divadlu předána 6. dubna 2011 v Divadle Antonína Dvořáka před slavnostním představením *Werthera*. Předání ceny se zúčastnil také člen festivalové poroty – přední český teatrolog a předseda Jednoty hudebního divadla (hlavní pořadatel festivalu) **PhDr. Josef Herman, CSc.**

Ředitelku festivalu Lenku Šaldovou jsme u této příležitosti požádali o malý rozhovor.

Na jaké bázi festival každé dva roky funguje?

Festival existuje téměř dvacet let díky trvalé podpoře Ministerstva kultury ČR a Hlavního města Prahy a především díky tomu, že je společnou akcí všech divadel. Finančně na něm nevydělávají ani pražské scény, ani přijíždějící soubory, kterým příspěvek pokrývá pouze základní cestovní náklady. Jednota hudebního divadla festival pořádá pro divadla – výběr inscenace pro festival je proto zcela na vedení jednotlivých souborů. Festival tak mimo jiné výmluvně odráží směřování jednotlivých divadel. A to je i jeden z jeho hlavních cílů: umožnit srovnávání a začlenit jednotlivé inscenace do širšího kontextu.

Co letos festival divákům nabídl a jaký měl úspěch?

Zúčastnily se ho všechny tuzemské stálé operní soubory. Nad festivalem můžeme diskutovat o kvalitě jednotlivých zpěváků, o problémech v orchestrech, o pohříchu tradicionalistickém uvažování, které vládne na našich jevištích. Festival je tu ostatně i proto, aby se o operním divadle zas jed-

nou víc mluvilo, psalo – a samozřejmě i polemicky! Ale ať shledáváme v jednotlivých inscenacích jakékoli nedostatky, festivalová představení mají podle mě zvláštní kouzlo, z jeviště je více nežli jindy cítit vůle předvést se na 200%, v hledišti zase vůle podpořit hostující soubor – jakési a priori vstřícné naladění. A divácký zájem byl až neuvěřitelný, všechna představení byla téměř vyprodána, to znamená celkem přes šest tisíc zaplněných míst!

Proč jste udělila cenu ředitelky právě Národnímu divadlu moravskoslezskému?

Na pofestivalové besedě zazněl názor, že se jako malá země ani nemáme snažit měřit s operou německou či italskou. Já si naopak myslím, že je třeba stále mít před očima vysokou laťku. A ostravské nastudování *Werthera* podle mě dokazuje, že i v podmínkách regionálních divadel je možné vytvořit inscenaci, která hudebně a pěvecky bez problémů obstojí v evropském kontextu.

(dj)

čínohra

Premiéry v sezóně 2010/2011

Percy Bysshe Shelley (1792–1822)

CENCI

Překlad: Otokar Fischer

Úprava: Anna Petrželková, Klára Špičková

Režie: Anna Petrželková

Dramaturgie: Klára Špičková

Scéna: Tom Ciller

Kostýmy: Hana Holcmanová

Premiéra 21. října 2010 v Divadle Antonína Dvořáka

Josef Topol (1935)

KONEC MASOPUSTU

Režie: Janusz Klímsza

Dramaturgie: Marek Pivovar

Scéna: David Bazika

Kostýmy: Eliška Zapletalová

Premiéra 4. listopadu 2010
v **Divadle Jiřího Myrona**

Mariusz Szczygiel (1966)

GOTTLAND

Režie: Jan Mikulášek

Dramatizace: Marek Pivovar, Jan Mikulášek

Dramaturgie: Marek Pivovar

Scéna a kostýmy: Marek Cpin

Česká premiéra 20. ledna 2011
v **Divadle Jiřího Myrona**

William Congreve (1670–1729)

VELKOLEPOST VYVOLENÝCH

Překlad a úprava: Jiří Strnad

Režie: Janusz Klímsza

Dramaturgie: Klára Špičková

Scéna: Martin Višek

Kostýmy: Eliška Zapletalová

Česká premiéra 27. ledna 2011
v **Divadle Antonína Dvořáka**

Gabriela Preissová (1862–1946)

JEJÍ PASTORKYNĚ

Režie: Martin Františák

Dramaturgie: Klára Špičková

Scéna: Jan Štěpánek

Kostýmy: Marek Cpin

Premiéra 31. března 2011 v Divadle Jiřího Myrona

Venedikt Jerofejev (1938–1990)

MOSKVA – PETUŠKY

Překlad: Leoš Suchařípa

Režie: Tomáš Jirman a kol.

Dramatizace: Marek Pivovar

Dramaturgie: Marek Pivovar

Scéna a kostýmy: David Bazika

Premiéra 2. dubna 2011 v Divadelním klubu
v **Divadle Jiřího Myrona**

Alan Ayckbourn (1939)

NĚCO V NÍ JE

Překlad: Petr Michálek

Režie: Filip Nuckolls

Dramaturgie: Klára Špičková

Scéna: Pavel Kodeda

Kostýmy: Daniela Klimešová

Premiéra 26. května 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Terrence McNally (1939) – David Yazbek (1961)

DONAHAI! (Hole dupy)

Překlad: Pavel Dominik

Převod do ostravkovštiny: Ostravak Ostravski

Režie: Pavel Šimák

Dramaturgie: Marek Pivovar

Scéna: David Bazika

Kostýmy: Eva Kotková

Hudební aranžmá a vedoucí orchestru:

Vlastimil Šmída

Hudební nastudování a korepetice: Jiří Šimáček

Choreografie: Denny Ratajský

Premiéra 16. června 2011 v Divadle Jiřího MyronaGabriela Preissová – JEJÍ PASTORKYNĚ,
Marie Logojdová (Kostelníčka Buryjovka) Foto Radovan ŠtastnýČínohra NDM je na Facebooku:
www.facebook.com/cinohrandm

Vážený čtenáři, milí diváci,

zdá se to skoro až neuvěřitelné, ale právě pročitáte poslední číslo časopisu NDM této sezóny. V prvním vydání jsme Vám časopis představovali a doufali, že se stane vítaným zpestřením a dalším zdrojem informací, které Vám přiblíží dění v Národním divadle moravskoslezském. Nyní se zdá, že jste časopis NDM vzali za své a já mohu jen tlumočit naše potěšení, že kromě jevišť obou našich divadel existuje další prostor, kde se s Vámi můžeme podělit o společné zážitky. Naše potěšení se podobně vztahuje na celou divadelní sezónu 2010/2011. Na jejím začátku Vám činohra slibovala připravit celých osm premiér a všichni jsme věděli, že je před námi dlouhá a namáhavá cesta, abychom tento cíl se ctí a k Vaší spokojenosti splnili. Najednou, když se v tento okamžik ohlédnou za uplynulými měsíci, s překvapením zjišťují, že k premiérám zbývá dovést pouhé dvě inscenace – pokud listujete těmito stránkami na úplném konci divadelní sezóny, potom už je naše nabídka nových inscenací zcela završena. Dovolte mi tedy malou rekapitulaci, která nemá

být jen nudnou statistikou, ale rád se přiznám, i lákadlem a divadelním menu, ze kterého si, doufám, každý vybere. S tím souvisí i to, že jako každý rok je pro Vás připravena široká řada různých druhů předplatného, které Vám nejen zajistí velmi výhodné finanční podmínky pro návštěvu našich divadel, ale i lákavé kombinace inscenací napříč soubory a žánry Národního divadla moravskoslezského. Ale zpět k tomu, co vzniklo v činohře našeho divadla v sezóně 2010/2011. Neseřadím nově vzniklé inscenace chronologicky, ale pokusím se podělit se s Vámi o záměry, se kterými jsme jednotlivé inscenace do dramaturgického plánu zařazovali. Vzhledem k velkému počtu nových titulů, ale i vzhledem k vysokému renomé, které by podle nás měla (nejen) činohra Národního divadla moravskoslezského mít, vždy hledáme některé tituly, které jsou možná divácky náročnější, ale zároveň signalizují, že se hlásíme k divadlu modernímu a moderně smýšlejícímu, které neváhá vyslovovat se k nejnějnějším otázkám společenským nebo k velkým osudům lidským, jež jsou trvale živé napříč časem. Sem jednoznačně patří inscenace *Konec masopustu* (režie Janusz Klimsza, premiéra 4. listopadu 2010) a *Gottland* (režie Jan Mikulášek, premiéra 20. ledna 2011), obě vysoce umělecky oceňované. *Konec masopustu* nás skvěle reprezentoval na festivalu Trialog v Brně a pro natočení televizního záznamu si jej vybrala dramaturgie České televize; *Gottland* pak bude zahajovat mezinárodní přehlídku Setkání 2011 ve Zlíně a jsme s touto inscenací pozváni také na přehlídku českých divadel v Praze. Do našich hledišť jsme se rozhodli přilákat také mladé publikum a zdá se, že inscenace *Cenci* mladé režisérky Anny Petrželkové (premiéra 21. října 2010) podle nadšených reakcí v tomto směru zabodovala. Stejně tak doufáme, že (nejen) u mla-

dého publika bude mít úspěch sci-fi komedie z nedaleké budoucnosti *Něco v ní je* (premiéra 26. května 2011) hostujícího režiséra Filipa Nuckollse. Tím jsme volně přešli k velké skupině inscenací, které se dají označit jako komedie – nemůžeme samozřejmě nevyslyšet stálá volání po oddechu, pobavení a úlevě od „starostí všedního dne“ – troufám si tvrdit, že si z naší nabídky nemůžete nevybrat. Ať už je to „Ideální manžel II“ – sřiravá konverzační komedie *Velkolepost vyvolených* (režie Janusz Klimsza, premiéra 27. ledna 2011), již zmiňovaná romantická sci-fi *Něco v ní je* nebo celosvětový muzikálový hit *Donaha! (Hole dupy)* (režie Pavel Šimák, premiéra 16. června 2011), který jsme pro Vás ovšem připravili ve zcela nové ostravské verzi. Více se o této inscenaci dočtete na dalších stránkách tohoto časopisu. Pokud bychom se opět přehoupli k tématům vážnějším, nelze vynechat českou klasiku – *Její pastorkyně* měla premiéru 31. března 2011 v režii uměleckého šéfa Divadla Petra Bezruče Martina Františáka, s Gabrielou Mikulkovou a Marií Logojdovou v hlavních ženských rolích. Protože stále hledáme nové a neotřelé způsoby setkávání se s Vámi, nedokázal jsem odolat nápadu Tomáše Jirmana a dramaturga činohry Marka Pivovara, aby mohli se svými hereckými kolegy připravit v Divadelním klubu vlastní dramati-zaci legendární knihy *Moskva → Petušky* (premiéra 2. dubna 2011), a umožnit Vám tak spolu s nimi svést se ruským vlakem poháněným dryjáky ne-představitelných kombinací. Ale již dost statistiky! Přejí Vám příjemné čtení a těším se na shledání v některém z hledišť Národního divadla moravskoslezského.

Pavel Šimák
umělecký šéf činohry NDM

OSTATNÍ REPERTOÁR ČINOHRY NDM (KVĚTEN – ČERVEN 2011)

Neil Simon (1927)
APARTMÁ V HOTELU PLAZA
Tři humorné příběhy o hořkých věcech v manželství.
Režie: Janusz Klimsza; hraji: Jan Fišar,
Anna Cónová, Marie Logojdová ad.
Uvádíme 15. května 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Michael Cooney (1967)
HABAĐURA
Třeskutá komedie zaútočí na vaše bránice!
Režie: Roman Groszmann; hraji: Jiří Sedláček,
Vladimír Polák ad.
Uvádíme 14. a 29. května a 12. června 2011 v Divadle Jiřího Myrona

Peter Shaffer (1926)
AMADEUS
Člověk vyzývá Boha na souboj. Slavná hra o genialitě a závislosti na vídeňském dvoře.
Režie: Pavel Šimák; hraji: Jan Fišar, Igor Orozovič,
Andrea Mohylová ad.
Uvádíme 18. května a 4. a 19. června 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

George Tabori (1914–2007)
MŮJ BOJ /Mein Kampf/
Černá groteska hledající smysl lidskosti a utrpení.
Režie: Juraj Deák; hraji: Jan Hájek, Vladimír Polák,
Veronika Forejtová ad.
Uvádíme 15. května 2011 v Divadle Jiřího Myrona ,

MŮJ BOJ (Mein Kampf), Jan Hájek (Herzl), Vladimír Polák (Hitler) Foto Josef Hradil

POSLEDNÍ PREMIÉRA

Venedikt Jerofejev (1938–1990)

MOSKVA → PETUŠKY

Bible všech alkoholiků

Režie: **Tomáš Jirman a kol.**
Scéna a kostýmy: **David Bazika**
Dramaturgie: **Marek Pivovar**
Překlad: **Leoš Suchařípa**

Osoby a obsazení:
Venečka **Tomáš Jirman**
Tupec, Satan, Anděl, Bůh **Jan Fišar**
Darja, Anděl **Renáta Klemensová**
ONA, Vnouček, Anděl **Lada Bělašková**
Mitrič, Semjonyč, Sfinga, Anděl **Janusz Klimsza**
Chytrák, Veterán, Anděl **Petr Houska**

Uvádíme 6. května a 10. června 2011 v Divadelním klubu Divadla Jiřího Myrona

V sobotu 2. dubna 2011 jsme v premiéře uvedli hru *Moskva → Petušky*, která je dramati-zací stejnojmenné prozaické poémy ruského spisovatele Venedikta Jerofejeva. Tato inscenace je pro naše divadlo atypická přinejmenším ve třech ohledech. Divadelní klub v podkroví Divadla Jiřího Myrona zažil už ledacos. Až dosud byl hlavně místem, kde si představitelé divadelní i nedivadelní veřejnosti podle svých dispozic chutě přihýbali a přitom přetřásávali různé diskutabilní otázky. Od premiéry této inscenace se ale stává jakousi pobočnou scénou Národního divadla moravskoslezského. Nostalgicky jsme se tak trochu navrátili do dob kočovných divadelních společností, kdy se představení běžně odbyvala v různých pohostinstvích. Zvlášť pamětihodným úkazem je, že během každé produkce vám budou účelově servírovány štamprlíčky. I divadelní program inscenace se citelně vymyká těm dosavadním a jeho obsah je natolik sdělný a řízný, že jej přečtete takřka jedním dechem. Totiž abyste tomu všemu správně porozuměli: Ústředním tématem zmíněné poémy, která se větším dílem odehrává ve vlaku, je alkohol. A boxy v Divadelním klubu nápadně připomínají vagónové kupé. Pro tuto inscenaci je to tedy prostředí dosti příhodné. Samotný děj tohoto autobiografického díla je prostinký: Venečka Jerofejev se po prohrané noci

Janusz Klimsza, Petr Houska, Jan Fišar, Tomáš Jirman, Renáta Klemensová Foto Radovan Štastný

probudí za brzkého jitra na schodech jednoho moskevského činžáku a kromě obudné koberky má i okno. Nicméně mu ani tento stav nezabrání, aby se jako každý pátek vydal za svou milou do města Petušky, což představuje asi dvě a čtvrt hodiny jízdy osobním vlakem. Do vlaku se sice nakonec s velkým sebezpěmáháním dostane, cíl cesty se ale zdá být neustále ohrožen. Je tu totiž řada dalších spolucestujících, kteří s ním jeho alkoholismus plně sdílejí...

Venedikt Vasiljevič Jerofejev byl jednou z nejvýznačnějších postav ruského literárního undergroundu. Byla to vskutku „samorostlá“ osobnost. Žil v podstatě tak, jak se mu zachtělo. Jeden čas neměl třeba žádné osobní doklady, vyhýbal se vojenské povinnosti a vystřídal řadu dělnických profesí. Pracoval jako nosič, topič, zedník či montážník. Například svou poému *Moskva → Petušky*, v níž zčásti využívá postmodernistických postupů, napsal podle svých slov „při práci na kladení kabelu Šeremetějevo-Lobňa“ na podzim roku 1969. A motiv vlaku v ní nespíš není nahodilý. Jeho otec totiž působil jako přednosta železniční stanice. Je tu dopravním prostředkem také údajně přišel o rukopis románu *Dmitrij Šostakovič*, který měl umístěný v nákupní tašce spolu s dvěma lahvevi kořalky. Proslulá je i jeho absurdní tragikomedie *Valpuržina noc aneb Komturevy kroky*. Z jeho

Jan Fišar, Janusz Klimsza, Tomáš Jirman, Lada Bělašková, Petr Houska Foto Radovan Štastný

esejistických prací je nejznámější *Vasilij Rozanov očima excentrika*.

Jerofejev však nevynikal jenom v psaní. S nemenší bravurou si rovněž počínal při konzumaci rozličných lihovin. Zcela právem byl svými nejbližšími považován za alkoholika z povolání. Nezdráhal se vypít ani takové tekutiny, jako kolínskou, prostředek proti pocení nohou či dezinfekci proti lezoucímu hmyzu, které používal jako přísady pro namíchání koktejlů, jež co do chuti a pojmenování nemají obdoby. Za všechny uvedme jeden obzvláště delikatesní koktejl zvaný „Čubčí vnitřnosti“. Pokud vás zajímají všechny komponenty tohoto nápoje, musíte se přijít podívat. Vyzradíme vám i receptury dalších koktejlů.

Zjistíte také, že na alkoholismus lze nazírat jako na vědeckou disciplínu. Venedikt Jerofejev měl totiž důsledně zmapovány všechny společenské i fyziologické důsledky alkoholismu. A skrze něj se rovněž dostával k filozofii a k duchovním hodnotám. Alkohol je v této poémě pojímán jako prostředek, který umožňuje, aby si člověk udržel zdravý odstup od všech pozemských i nadzemských skutečností. Je tu především vyzdvížena jeho schopnost sbratřovat lidi. Právě z tohoto důvodu bývá *Moskva → Petušky* označována za „bibli všech ruských alkoholiků“. S přihlédnutím ke zmíněné sblížující funkci alkoholu, jejíž dopad je globální, uvádíme tuto inscenaci s podtitulem Bible všech alkoholiků.

Pro tuto inscenaci je tak vcelku nejvíc přínosné, že právě komorní prostředí Divadelního klubu dovolu-je blízký a sevřenější kontakt diváků s herci, což přirozeně každý požitek jenom znásobuje. Mám teď na mysli zvláště požitek ze smíchu, o nějž rozhodně ochuzeni nebudete. (on)

Festival v ulicích, tak se souhrnně jmenují akce, workshopy, hudební vystoupení a další, které v rámci letošního jubilejního desátého ročníku hudebního festivalu **Colours of Ostrava** zaplaví ulice města. V rámci Festivalu v ulicích uvede Národní divadlo moravskoslezské dvě představení inscenace *Moskva → Petušky*.

Pátek 15. a sobota 16. července 2011, Divadelní klub Divadla Jiřího Myrona, vždy od 17 hodin.

Gabriela Preissová (1862–1946)

JEJÍ PASTORKYNĚ

Vášnivé drama z moravského venkova

Režie: **Martin Františák**
 Dramaturgie: **Klára Špičková**
 Scéna: **Jan Štěpánek**
 Kostýmy: **Marek Cpin**
 Hudba: **Nikos Engonidis**
 Pohybová spolupráce: **Zoja Mikotová**

Osoby a obsazení:
 Kostelníčka Buryjovka **Marie Logojdová**
 Jenůfa, její pastorkyně **Gabriela Mikulková**
 Stařenka Buryjovka **Alexandra Gasnářková**
 Laca Klemeň **František Štrnad**
 Števa Buryja **Igor Orozovič**
 Stárek **František Večeřa**
 Rychtář **David Viktora**
 Rychtářka **Anna Cónová**
 Karolka, jejich dcera **Andrea Mohylová**
 Selka Kolušina **Lenka Čermáková**
 Barena, služka ze mlýna **Natálie Holíková**
 Jano, pasák **Robert Urban**

Dále uvádíme 10. června 2011
 v Divadle Jiřího Myrona

Přirozeným pokračováním dramaturgické linie české činoherní klasiky v repertoáru Národního divadla moravskoslezského – mj. *Gazdina roba* (1994, režie Zdeněk Kaloč), *Naši furianti* (1996, režie Janusz Klímsza), *Lucerna* (1998, režie Radovan Lipus), *Hadrián z Římsů* (2004, režie Václav Klemens), *Strakonický dudák* (2005, režie Janusz Klímsza), *Maryša* (2006, režie Michal Lang) – je březnové premiérové uvedení dramatu *Její pastorkyně* v Divadle Jiřího Myrona. Přestože byla tato hra napsána před sto dvaceti lety, v roce 1890, její nová ostravská inscenace dokazuje, že rozhodně nepojmenovává lidská trá-

Gabriela Mikulková, Anna Cónová, František Štrnad a David Viktora Foto Radovan Štátný

pení, která by se nás už netýkala a byla pouhou „minulostí“. Zoufalá panika bezradného člověka v situaci, kdy řeší, „co si pomyslí lidé a jak před nimi budu vypadat“, je tématem nadčasovým – stejně jako otázky lidské pýchy, mužské zrady, škodolibosti a surovosti „davu“ nebo urputné snahy rodičů udělat pro dítě to nejlepší, ať to stojí co stojí.

Zatímco Janáčkova operní verze *Její pastorkyně* byla v Národním divadle moravskoslezském inscenována už dvanáctkrát, v repertoáru činoherního souboru se původní podoba venkovského dramatu Gabriely Preissové objevuje poprvé. Což je ve dvaadvadesátileté historii Národního divadla moravskoslezského dosti překvapivý fakt. Tím spíše, že silný příběh tragédie dvou žen, z nichž každá spáchá (z jiných pohnutek a s jinými důsledky) hříchy, který určí osudy jí samotné i jejích bližních, má ve své podstatě rozměry antické tragédie. To o Preissové hře říká i její současný reži-

sér Martin Františák: „*Její pastorkyně* se dotýká bájněho pojmu antického dramatu.“

A pokud jde o výběr titulu pro svůj režijní debut na jevišti Národního divadla moravskoslezského, dodává: „*Lákají mne dramata, kde hlavní roli hraje ‚ženská duše‘, a která vypovídají o povaze české a moravské vesnice. Její pastorkyně patří k vrcholným dramatům, která přežijí staletí – a takové hry jsou výzvou pro každého režiséra, scenografa, herce.*“

Inscenační tým, který *Její pastorkyni* s herci i hosty činohry Národního divadla moravskoslezského nastudoval, se v Ostravě nepotkal ani náhodou, ani poprvé. „*Myslím, že jde o tým lidí, schopných empatie ve snaze o nalezení ‚středů‘ inscenace,*“ říká režisér o svých spolupracovnících Janu Štěpánkovi, Marku Cpinovi, Niku Engonidisovi a Zoji Mikotové. Právě pro ono hledání skutečné, pravdivé podstaty venkovského dramatu Gabriely Preissové není ostravská inscenace *Její pastorkyně* nijak vnějškově „folklorní“: „*Folklor je podle mě na jevišti zabíják přirozenosti vesnice,*“ říká Martin Františák. „*Snažíme se o přesný, pravdivý výklad postav v kontextu současnosti – ne proto, aby byla inscenace navenek ‚moderní‘, ale proto, aby postavy, jejich problémy a celá hra promlouvaly pravdivě k dnešnímu divákovi. Zásadní je pro mě na této inscenaci práce s herci – zajímá mě jejich disponovanost vytvářet spolu na jevišti drama a jejich schopnost dojít k těm nepojmenovatelným, traplivým momentům hledání pravdy a Boha.*“

Pokud vás jako diváky lákají silné, emotivní lidské příběhy v podání vynikajících herců, které jsou totálním DIVADLEM (ve smyslu spojení lidského „tady a teď“ s archetypálním nadřádným obrazů a tónů), určitě si nenechtejте ostravskou *Její pastorkyni* v nastudování činohry Národního divadla moravskoslezského ujít.

(pb)

Gabriela Mikulková a František Štrnad Foto Radovan Štátný

Marie Logojdová a Gabriela Mikulková Foto Radovan Štátný

Natálie Holíková, Andrea Mohylová, Anna Cónová, Igor Orozovič, Gabriela Mikulková, František Štrnad a Alexandra Gasnářková Foto Radovan Štátný

Marie Logojdová Foto Radovan Štátný

Marie Logojdová, Robert Urban, Gabriela Mikulková a Alexandra Gasnářková Foto Radovan Štátný

Igor Orozovič a František Štrnad Foto Radovan Štátný

David Viktora, Andrea Mohylová, Igor Orozovič a Alexandra Gasnářková Foto Radovan Štátný

Alan Ayckbourn (1939)

NĚCO V NÍ JE

Romantická komedie z blízké budoucnosti

Překlad: Petr Michálek
Režie: Filip Nuckolls
Dramaturgie: Klára Špičková
Scéna: Pavel Kodeda
Kostýmy: Daniela Klimešová
Hudba: Ondřej Švandrlík

Osoby a obsazení
JCF 31333 Andrea Mohylová
Adam Trainsmith Ondřej Brett / Dalibor Dufek
Chandler Tate Jan Fišar
Carla Peperbloomová Pavlína Kafková
Prim Renáta Klemensová
Trudi Gabriela Mikulková
Marmion František Večeřa
Lecter Trainsmith Miroslav Rataj
LM 05623, Boris, Muž v butiku
Petr Houska
CW 77505, Prostitutka, Prodavačka
Marie Logojdová

a další

Premiéry 26. a 28. května 2011 v 18.30 hodin
v Divadle Antonína Dvořáka
Dále uvádíme 17. června 2011
v Divadle Antonína Dvořáka

Dříve než Vám přiblížíme právě připravovanou novou inscenaci činohry *Něco v ní je*, slušelo by se pár slovy představit jejího autora sira Alana Ayckbourn. Ten je v po Williamu Shakespearovi považován v současné době za jednoho z nejproduktivnějších dramatiků Anglie. Tak tedy: Alan Ayckbourn jí obrovský sendvič. Má právě polední pauzu a ze zkušebny zní pískání robotů. Nikde jinde by nemohl být více doma. V šedesáti letech jeho postava i vystupování vyzařují klidný, poněkud strýčkovský dojem. Snad

Sir Alan Ayckbourn Foto archiv

je pouze svrchovaným profesionálem, rozhodně ale dává každému najevo, že má svou práci rád a přesto, že strávil čtyřicet let v divadelní branži, nedělá žádné nářky na životní únavu. Momentálně miluje jména Marmion Cedilla, Lecter Trainsmith a Carla Pepperbloom. V roce 1997 přijal šlechtický titul, dva roky před tím se oženil se svou asistentkou a společnicí Heather Stonyovou. Každým rokem a každou premiérou kráčí od úspěchu k úspěchu, text hry mívá hotový během tří týdnů... O své tvorbě říká: „*Nedělám si žádné poznámky, kromě jmen. Snažím se rozhodnout vývoj věcí velmi brzy, například v jakém časovém rozpětí se bude příběh odehrávat – od rána do večera je ideální. Potom se zavírám se svým laptopem. Bojím se virů a přenosný počítač je řešení. Jelikož píšu upovídáné hry, bolí mě často záda. Laptop mám proto speciálně umístěný na prsou. Ležím v horizontální poloze a na nohou mi odpočívá kočka. Teprve když hra dostává vážnější obrysy, přenesu ji do počítače velkého, napojeného na síť.*“ Jestliže kdy trpěl Ayckbourn nějakou frustrací ze své práce, pak tehdy, když jej kritici a komentátoři opomíjeli jako autora komerčního zaměření. Sám Ayckbourn to vnímal jako velké nepochopení a prohlásil: „*Ředitelé divadel z různých částí světa se mě ptají, kterak činím děje zábavnými a já jim říkám: přestaňte se snažit; já nechť být zábavný. Vlastně, když jsem měl někdy popsat svou příští hru, často jsem se médiím jevil jako sklíčený bratranec Ibsena.*“ Ve spojení s Ayckbournovým jménem se tak nakonec stala nepostradatelnými dvě slova – dark (temný, černý) a farce (fraška). V jeho hrách se objevuje duševní zhroutení (*Woman in Mind*), vražda a vydírání (*Small Family Business*), pesimistické předpovědi o společenském třídním boji (*Henceforward*) a nespočetné krachující mezilidské vztahy. Dokonce ani šťastné konce her, jak sám autor říká, by se neměly brát

Čtená zkuška: zleva Daniela Klimešová, Klára Špičková, Filip Nuckolls, Anna Bangoura a Lukáš Adam Foto Radovan Štátný

jako pozitivní východisko. Ve hře *The Things We Do for Love*, volně přeloženo *Věci, které děláme pro lásku*, je závěrečné romantické rozhodnutí hrdinů postaveno na sexuální potřebě, která ale obvykle mizí po pár týdnech. Ayckbournovy hry velmi často disponují prostorem přímého humoru zabarveného smutkem, ve kterém se autor tolik let úspěšně setkává s diváky.

Alan Ayckbourn si při pohledu do minulosti připadá pohodlněji než při pohledu do budoucnosti. Pozoruje prázdné místo duchovního rozměru v moderní společnosti a jeho největší strach pramení z podivné vůle lidí izolovat se od sebe skrze technické vymoženosti. Věř, že lidé by se k sobě mohli navracet přes „klubová společenství“, která panují právě například v divadle. Oproti jiným skeptikům, kteří prohlašují, že divadlo je „mrtvá konzerva“ minulých dob, v něm díky přítomnosti živé emoce herce a diváka spatřuje naopak druh opravdového setkání v novém tisíciletí.

Ačkoliv je v České republice s úspěchem přeloženo a uváděno několik Ayckbournových titulů (*Můj dům, můj hrad, Hrdina okamžiku* ad.), autorovi je zatím upírána větší dramaturgická pozornost. V právě chystané inscenaci jeho hry *Něco v ní je* se ocitáme v budoucnosti, v prostředí televizního studia při výrobě komerčních seriálů. Mladý scenárista Adam (Ondřej Brett / Dalibor Dufek) přichází za svým velkým vzorem, nyní chátrajícím režisérem Chandlerem Tatem (Jan Fišar), aby spolu navrátili komedii humor, a objeví talentovanou herečku. Jenže v blízké budoucnosti živé herce nahrazují emočně naprogramovaní androidi, a přestože se Adam zpočátku k Jacii alias JCF 31333 (Andrea Mohylová) chová jako ke svému mobilu, neubrání se propukajícímu citu. Když se do situace vloží zárlivá ředitelka televize (Pavlína Kafková), která chce nechat Jacii rozebrat, nezbyvá než utéct, čímž pronásledovaní milenci „nového věku“ strhnout řetěz bizarních událostí...

V inscenaci se pod režijní taktovkou Filipa Nuckollse ostravskému publiku představí v alter-naci hlavní mužské role noví mladí hosté činoherního souboru Ondřej Brett a Dalibor Dufek. Máte se na co těšit.

(kš)

(V článku byly použity citace ze statí:

„Alan Ayckbourn očima Heather Neill“, překlad Klára Špičková)

Dalibor Dufek a Ondřej Brett, představitelé hlavní mužské role Foto Radovan Štátný

Terrence McNally (1939) – David Yazbek (1961)

DONAHA!

Hole dupy

Překlad: Pavel Dominik
Převod do ostravkovštiny: Ostravak Ostravski
Režie: Pavel Šimák
Dramaturgie: Marek Pivovar
Scéna: David Bazika
Kostýmy: Eva Kotková
Hudební aranžmá a vedoucí orchestru: Vlastimil Šmída

Hudební nastudování a korepetice: Jiří Šimáček

Choreografie: Denny Ratajský

Premiéra 16. června 2011 v 18.30 hodin
v Divadle Jiřího Myrona

Dále uvádíme 18. června 2011

v Divadle Jiřího Myrona

Premiéra komediálního muzikálu *Donaha!* (*Hole dupy*) je doslova za dveřmi, a my jsme se proto rozhodli položit několik otázek režisérovi inscenace Pavlu Šimákovi.

ZAJÍMAVOST

Jak již víte z minulých čísel našeho časopisu, v programu k inscenaci *Gottland* a také v Moravskoslezském deníku se objevují fotografie, které v Ostravě v minulosti pořídili fotografové Martin Popelář a Jiří Kudělka. Kdo na snímku pozná sebe nebo svého známého, získá dvě VIP vstupenky po dvaceti korunách na libovolné představení našeho divadla. Mezi jinými se poznala také paní Hildegarda Gruszková. Stalo se tak díky snímku Jiřího Kudělky z listopadových událostí v roce 1989. Jak vidíte na dobové fotografii z Masarykova náměstí, dva muži v popředí spolu vášnivě debatují, při podrobném studiu zjistíme, že jsou také ve fyzickém kontaktu, který hrozí přerůst ve rvačku. Zdá se, že muž vlevo je stoupencem změn, kdežto ten druhý patří k přívržencům starých pořádků. Vzušeně gestikuluje, snad chce druhého muže napadnout, paní Hildegarda ho zespodu drží za ruku a snaží se mu v tom zabránit. „*Na podrobnosti už si nevzpomínám, je to dávno. Ale lidé tam opravdu velmi vášnivě debatovali a k potyčkám nikdy nebylo daleko. Tady se to zřejmě rychle uklidnilo, nějaký vážnější konflikt by mi v paměti asi utkvěl. Pracovala jsem tehdy v Nové huti, komunisté tam pořádali své mítinky, ale ty mne nezajímaly, chodila jsem raději na náměstí,*“ řekla nám. Na druhém snímku, který pan Kudělka pořídil ve středu 23. března 2011, se role onoho rozhněvaného muže zhostil manžel paní Hildegardy, který tehdy na přelomu listopadu a prosince 1989 na náměstí nebyl. Dodejme ještě, že dobová fotografie Jiřího Kudělky se dostala do mnoha publikací, mapujících události oné vzrušené doby.

(piv)

Foto Jiří Kudělka

Hutníci se stanou striptéry? Není to téma tak trochu vycucané z prstu?

Absolutně ne. Naopak si myslím, že naše „ostravská“ varianta se velmi přibližuje původnímu vyznění předlohy, která přímo reagovala na hromadné propouštění ocelářů v anglickém Sheffieldu. Muzikál *Donaha!* se dnes již bere spíše jako vděčná látka pro sérii více či méně povedených gagů na téma svlékání, ale právě zasazením muzikálu do ostravského prostředí se můžeme vrátit i k trochu hlubším motivům.

V době, kdy vedeme tento rozhovor, se rozbíhají zkoušky. Už předem bylo všem jasné, že pro Ostravaka Ostravského, který texty převádí do ostravkovštiny, bude nejtěžší trefit překlad textů písní tak, aby délkou slabik a rytmem sedly hercům správně „do úst“. Jak uspěl?

Překvapivě dobře. Ale s písňovými texty nás ještě čeká dlouhá cesta pilování a usazování, protože „kratkost ostravské řeči“ se někdy hůře kombinuje s melodičností Yazbekovy hudby.

Muzikál se jmenuje Donaha! Znamená to tedy, že herci budou skutečně zcela bez oděvu?

Když Donaha, tak donaha. V bratislavském Národním divadle to vyřešili tak, že ve chvíli, kdy herci odkládají poslední součást oděvu, zhasnou světla. Ovšem bulvární fotograf, který navštívil představení, v onu chvíli zmáčkl spoušť fotoaparátu s bleskem.

Budete tak provádět osobní prohlídky diváků, jako třeba na hokeji či na fotbale?

Ano, dokonce jsme byli nuceni najmout specializovanou bezpečnostní agenturu, která má zkušenosti, například z koncertů Madonny, Michaela Jacksona nebo Pink... Ne, samozřejmě si dělám legraci. (směje se) Nic takového nebude potřeba, ale naši diváci si i tak přijdou na své (na rozdíl od bulvárních fotografů).

Čistě hypotetická situace: nejsou peníze a Národní divadlo moravskoslezské zaniká. Pavlu Šimákovi, uměleckému šéfu činohry, blikne hlavou: co takhle udělat to stejně jako oni hutníci? Šel bys do toho?

A proč si myslíš, že uvádíme muzikál Donaha!...? (piv)

Činohra Národního divadla moravskoslezského úspěšně uspořádala konkurs na hlavní mužskou roli v komedii z blízké budoucnosti *Něco v ní je*. Z dvaceti uchazečů z celé České republiky zůstala velmi vyrovnaná pětice mladých herců, z nichž nakonec roli získali **Ondřej Brett** a **Dalibor Dufek**. Ostravskému publiku se představí v alternaci ve dvou květnových premiérách **26. a 28. května 2011** v 18.30 hodin v Divadle Antonína Dvořáka.

Ondřej Brett Foto archiv

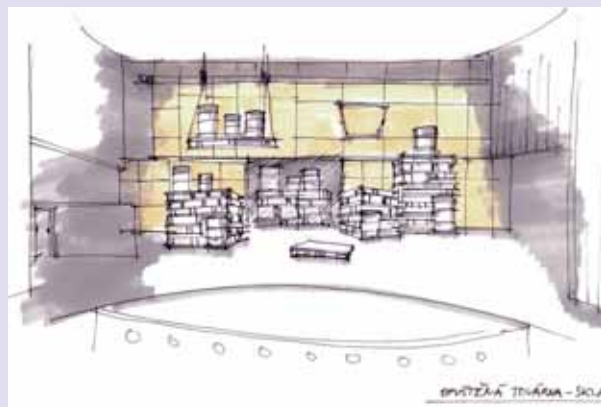
Inscenace *Můj boj (Mein Kampf)* úspěšně zakončuje již svou sedmou sezónu! Přitom režisér a umělecký šéf **Juraj Deák**, který se tímto kusem loučil s angažmá v našem divadle, zpočátku váhal, zda vůbec název *Mein Kampf* předložit ostravskému publiku a inscenaci předpovídal důstojné, nicméně nedlouhé trvání. Ale tento omyl ho zřejmě nemrzí. O záznam inscenace už projevilo zájem i bukurešťské Státní židovské divadlo (**State Jewish Theatre**).

Dalibor Dufek Foto archiv

Za hranicemi Národního divadla moravskoslezského DONAHA! (Hole dupy), návrh jedné z variant scény, autor David Bazika

Inscenaci uměleckého šefa činohry **Pavla Šimáka** *Hotel mezi dvěma světy* můžete v současné době zhlédnout v **Divadle Na Fidlovačce** v Praze, stejně jako muzikál *Hvězdy na vrbě* nebo jevištní adaptaci *Penzion U kamenného stolu*. V divadle **Husa Na provázku** se pak už několik let hrají Šimákovy *Baletky*. **Janusz Klimsza** je zase častým režijním hostem **Komorní scény Aréna**. Pokud jste ještě neviděli jeho vynikající inscenaci *Bren-partija*, neváhejte. Dramaturgyně **Klára Špičková** se vedle *Záhad Toma Wizarďa* pouští scénaristicky i do křesťanského magazínu České televize *Cesty víry*, kde jako první díl zpracovává příběh ženských církevních řádů v Jiřetíně včetně jejich pohnuté historie.

V době uzávěrky tohoto čísla finišují „dokončovací práce“ na textu muzikálové komedie *Donaha! (Hole dupy)* ve spolupráci **Ostravaka Ostravského**, překladatele **Pavla Dominika**, režiséra **Pavla Šimáka** a dramaturga **Marka Pivovara**. To vše stále přes internet, neb Ostravak Ostravský nadále svou identitu úzkostlivě tají. A pro diváky máme jednu dobrou zprávu: přestože kus bývá uváděn běžně se schválenou nahrávkou, která je pro všechna česká divadla víceméně závazná, podařilo se nám prostřednictvím agentury AURAPONT získat od majitelů autorských práv povolení k živé kapele! Povede ji **Vlastmil Šmída**, který s námi na muzikálových produkcích pravidelně spolupracuje.

MŮJ BOJ – Jan Hájek (Herzl) a Vladimír Polak (Hitler) Foto Josef Hradil

Venedikt Jerofejev
MOSKVA → PETUŠKY

PREKLAD REŽIE **LEOŠ SUCHAŘIPA**
 DRAMATIZACE A DRAMATURGIE **TOMÁŠ JIRMAN**
 SCÉNA A KOSTYMY **MAREK PIVOVAR**
 KOREPETICE **DAVID BAZIKA**
 VENEČKA **JIRÍ ŠIMÁČEK**
 TUPEC, SATAN, ANĐEL, BŮH **Tomáš Jirman**
 DARJA, ANĐEL **Jan Fišar**
 ONA, VNOUCEK, ANĐEL **Renáta Klemensová**
 MITRIČ, SEMJONYČ, SFINGA, ANĐEL **Lada Bělašková**
 CHYTRÁK, VETERÁN, ANĐEL **Janusz Klimsza**
Petr Houska

Premiéra 2. dubna 2011 v Divadelním klubu

Protože inscenace *Moskva → Petušky* je tematicky zaměřena na jedince, kteří, mírně řečeno, „neznají míru“, rozhodli se inscenátoři místo klasického programu obšťastnit diváky lahvičkou řízného moku. Z jedné strany je umístěna etiketa výrobce (čímž společnosti Herba Alko, s. r. o. děkujeme za netradiční sponzorský příspěvek). Z druhé pak soupis inscenátorů a účinkujících. Než se na představení dostanete, nabízíme alespoň vizuální „ochutnávku“.

(kš) a (piv)

ČINOHRA

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

„Vim, co mám!“

PŘEDPLATNÉ 2011/2012

Jiří Štrouhalík a Pavlína Kulová, Garmisch-Partenkirchen

www.ndm.cz

balet

Premiéry v sezóně 2010/2011

Petr Iljič Čajkovskij (1840–1893)

LOUSKÁČEK

Choreografie: William Fomin

Dirigent: Jan Chaloupecký

Scéna: David Bazika

Kostýmy: Sylva Hanáková

Premiéra 16. prosince 2010 v Divadle Antonína Dvořáka

Franz Liszt (1811–1886) – Richard Wagner (1813–1883)

– Gustav Mahler (1860–1911)

ZÁZRAK V TICHU

Choreografie: Eric Trottier, Igor Vejsada, Philippe Talard

Scéna a kostýmy: Philippe Talard

Světová premiéra 28. dubna 2011 v Divadle Jiřího Myrona

ZÁZRAK V TICHU – Lukáš Lepold a Lucie Skálová
 Foto Martin Popelář

Balet NDM je na Facebooku:

BALET NÁRODNÍHO DIVADLA MORAVSKOSLEZSKÉHO

Dámy a pánové, vážení příznivci baletního umění,

nové číslo časopisu Národního divadla moravskoslezského se Vám dostává do rukou počátkem května, po premiéře inscenace *Zázrak v tichu*. Logicky bych Vás tedy měl informovat o právě uskutečněné premiéře. Vzhledem k termínu redakční uzávěrky Vám ale píši o měsíc dříve – ve chvíli, kdy na přípravách premiéry *Zázrak v tichu* ještě s celým souborem i hostujícími choreografy pracujeme.

Máme takřkajíc „rozmalováno“ – jsme stále ve fázi, kdy mícháme barvy zvuků, pohybů a emocí, a věřím, že Vám nakonec nabídneme pestrou paletu, která osloví Vaše smysly. Jde o multi-disciplinární projekt, který kromě pohybu,

hudby a neobvyklého scénografického řešení nabídne i filmovou projekci, což by mohlo být zajímavé zejména pro mladší generaci diváků. Jsem však přesvědčen, že *Zázrak v tichu* osloví široké spektrum publika – také milovníci hudby v něm určitě najdou svoji parketu, vždyť nabízí ty nejkrásnější, všeobecně známé klíčové motivy z děl takových romantiků, jakými jsou Richard Wagner, Franz Liszt a Gustav Mahler. Věřím, že pro diváky, stejně jako pro nás umělce, bude zajímavá odpověď na otázku, jak se dají tyto skvosty klasické hudby pohybově ztvárnit jinak než „klasicky“. Chceme Vám nabídnout takzvaný „tanztheater“ – taneční divadlo, které zcela rovnocenně spojuje hudbu, pohyb, výtvarno, zpěv i slovo. K tomu nám, choreografům a tanečníkům, v těch nejdůležitějších posledních týdnech před premiérou pomáhají také osvětlovači, členové jevištní techniky, zvukaři a vůbec všichni ti, kteří jsou pro Vás, diváky, „neviditelní“, ale kteří jsou nedílnou součástí naší společné kreativity. Stejně jako Vy – diváci samotní.

Vzhledem k tomu, že 29. dubna oslavuje celý svět Mezinárodní den tance, věřím, že naše premiéra *Zázrak v tichu* 28. dubna 2011 bude důstojnou oslavou tohoto svátku. V den premiéry také proběhne vernisáž výstavy výtvarných prací studentů

Fakulty umění Ostravské univerzity, která byla přímo inspirována naší inscenací. Zároveň pro Vás kromě aktuální premiéry chystáme už také dramaturgii příští sezóny. V té Vám nabídneme dva nové tituly. Neoklasiku bude zastupovat *Dáma s kaméliemi* na hudbu Giuseppe Verdiho v inscenaci Allena Yu, choreografa, který působí na rodném Tchaj-wanu i v Evropě. V druhém titulu bych se rád vrátil k současnému synetickému tanečnímu divadlu: Philippa Talarde inspirovalo k jeho autorskému projektu *Padající andělé* dílo a osobnost Jeana Geneta. Já osobně jsem přesvědčen, že umění má také bavit a divákoví odlehčovat tíživosti dnešního života (proto *Dáma s kaméliemi*) – ale na druhé straně se aktivní umělci nemohou stavět slepě k bolavým problémům světa. Proto chceme v inscenaci *Padající andělé* reflektovat jedno z témat, které považuji v současném konzumním a materiálním světě za zvláště tíživé: téma opuštěných dětí. Věřím, že současnou premiérou *Zázraku v tichu* i dramaturgickým plánem na příští sezónu Vás dokážeme opět oslovit a vytvořit pro Vás z divadla a pohybu výjimečný svět, do kterého stojí za to se vracet.

Igor Vejsada
šéf baletu NDM

OSTATNÍ REPERTOÁR BALETU NDM (KVĚTEN – ČERVEN 2011)

Petr Iljič Čajkovskij (1840–1893)

SPÍCÍ KRASAVICE (ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA)

Baletní pohádka nejen pro děti o princezně, která se píchne o růži a na dlouhý čas společně s celým královstvím usne.

/Dirigent: Tomáš Brauner,

choreografie: Lilla Pártay,

scéna: Milan Ferenčík,

kostýmy: Eliška Zapletalová/

Uvádíme 21. a 22. května a 11. a 12. června

2011 v Divadle Antonína Dvořáka

SPÍCÍ KRASAVICE (ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA) – Yuriko Kitamura, Jelizaveta Šibajeva, Saori Fukuda, Markéta Pospíšilová, Jekatěrina Kovalevskaja, Barbora Kaufmannová (Vlly)
Foto Josef Hradil

RYZÍM TANCEM NELZE ZALHAT

Tanečník a choreograf, autor nejednoho baletního projektu a mnohých klasických choreografií, od roku 1996 šéf baletu Národního divadla moravskoslezského. To je výčet pouze několika málo charakteristik, které se poji se jménem **Igora Vejsady**. Narodil se v roce 1956 v Brně. Od dob ukončení studií na brněnské konzervatoři vedl jeho životní kroky přes angažmá sólisty baletu **Národního divadla Brno**, přes **Gyor Ballet** Ivana Márka v Maďarsku, taneční skupinu **Kibbutz Contemporary Dance Company** (KCDC) v izraelské Galileji, angažmá v **Národním divadle v německém Mannheimu** a účast na festivalech v USA, Austrálii, Číně i Japonsku až k jeho současnému působení v Ostravě. U příležitosti jeho nadcházejícího půlkulatého životního jubilea a patnáctiletého výročí ve vedení baletního souboru jsem se s Igorem Vejsadou sešla a hovořili jsme spolu o životě a tanci, o lidské potřebě bilancovat i o nutnosti otevírat své vnitřní já. Usedli jsme k pootevřenému oknu, kterým do místnosti pronikaly hřejivé paprsky jarního slunce, a jakoby se před malou chvílí ani nevrátil z intenzivního tréninku na baletním sále, Igor Vejsada začal klidně vyprávět.

Vzhledem k Vašemu letošnímu profesnímu i osobnímu výročí, vnímáte se jako člověk, který rád bilancuje, nebo žijete současností?

Mám to tak napůl; nebo spíše obojí. Čím déle jste totiž v jakékoliv profesi nebo funkci, tím více začínáte a musíte bilancovat. Přirozeně, kritika je něco úplně jiného – kritiku toho, jak dělám svou práci, musejí vznést jiní. Když ale člověk bilancuje, tak hodnotí a zjišťuje, co může sám ve své práci zlepšit. Přiznám se, že tohle opravdu dělám. Na druhou stranu ale taky žiju konkrétním dnem. Řekl bych, že žiju z jednoho dne a zážitků, které přináší, do druhého. Když totiž příliš programujete a dáváte si předem závazky, on vám osud nakonec stejně přichystá něco jiného. Pak je člověk zklamaný, a to já nechci. Naopak, situaci nejraději přijímám tak, jak se vyvíjí.

Zůstaňme tedy u bilancování. Jak byste shrnul patnáct let Vašeho působení jako šéf baletního souboru Národního divadla moravskoslezského?

V první řadě musím zdůraznit svou absolutní nepřipravenost, se kterou jsem na pozici vedoucího začínal. Vždyť jsem na post šéfa přicházel přímo z taneční dráhy, obrazně řečeno, rovnou z jeviště! Když jsem ale do souboru přišel, měl jsem hned několik vizí. Jednou z těch hlavních bylo, aby soubor držel více pohromadě a takřkajíc spolu žil. Ono je vždy potřeba, abyste umění na jevišti žili, abyste otevřeli svou duši a nedělali věci jen technicky. Technika je samozřejmě nezbytná – musíte dokonale znát své tělo a dokonale je ovládat – ale technika je automatická, dnes jde o zcela zásadní požadavek taneční praxe. Co je potřeba daleko víc, je vaše schopnost povídat o sobě a o světě. Tanec je z největší míry o vás samotných, o vašem vnitřním já a o tom, jak umíte váš vnitřní svět ukázat ostatním. V tomto ohledu vidím v souboru obrovský posun kupředu.

Znamená to, že za ta léta strávená s ostravským souborem vzpomínáte nejraději na samotnou práci s lidmi?

Jednoznačně. Vždy jsem se snažil zdůrazňovat lidský rozměr. Když jsem u souboru začínal, měl jsem pocit, že jsem s takovým pohledem pro ostatní trochu exotický. Já si ale dal za cíl, aby soubor pochopil právě tuto stránku práce. Dle mého názoru nastal veliký zlom ve vnímání, když jsme připravovali Dvořákovu *Requiem*. Když si to vezmete, při takové přípravě pracujete se čtyřiceti lidmi. Kromě všech technických prostředků chcete, aby tanečníci svůj projev prožívali. Navíc každý po svém! A takový prožitek nemůže být nikdy unisono – tanec unisono je, ale vnímání hudby a vnímání sebe sama na jevišti je pro každého jedinečné. Mám pocit, že právě u *Requiem* jsme se se souborem potkali a pochopili. Vzpomínám si, že jsem z toho měl – a vlastně pořád mám – velkou radost a nesmírně si toho vážím.

Odráží se takové vzájemné pochopení ve Vaší další práci se souborem?

Řekl bych, že ano. Zdá se mi, že se tanečníci na jevišti nyní prožívají více. Vůbec ale nedávám zásluhy jenom sobě. Vždy mi šlo v první řadě o soubor, a proto ke spolupráci často zvu hosty ze zahraničí, od kterých jsem se v minulosti sám hodně naučil. Když tedy vidím, že na něco nestačím, pozvu si hosta, který tanečníkům řekne věci po svém a soubor pak doslova dýchá novým přístupem. Všechno je ale vždy nakonec zásluhou celého uměleckého týmu, od baletních repetitorů, pedagogů a tajemníka až k nedávno zřízené nové funkci produkční. Divadlo je týmová práce vyžadující velkou dávku tolerance a kompromisů.

Jaké pocity zažívá tanečník, když se takto učí něčemu novému?

Američané v tomto smyslu hovoří o takzvaném „roku peka“. Je to doba, kterou člověk musí vydržet a až pak může lízat smetanu. Znáš to ze svého vlastního angažmá v Kibbutz Contemporary Dance Company, které jsem přijal v roce 1992. Tehdy mi bylo hodně přes třicet, ale měl jsem pocit, že mám stále ještě dost energie na tvrdou práci, která mě v izraelské Galileji čekala. Octl jsem se v prostředí, kde jsem byl zdaleka nejstarší – všem ostatním bylo okolo pětadvaceti let – v prostředí, které se vyznačovalo úplně odlišným způsobem tréninků a drilu, kde se pracovalo deset hodin denně s jednou pauzou na oběd. Tehdy jsem si uvědomil, že se musím zakousnout a vydržet. Přiznám se, že jsem zpočátku na takové podmínky nebyl vnitřně zcela připraven; celkově to ale byla jedinečná a neopakovatelná zkušenost. Hlavně jsem si uvědomil, že v kariéře nesmí nikdy nastat okamžik, kdy si člověk řekne, že už toho ví dost a nemusí se dále učit. Něco podobného jsem si tak trochu myslel, když jsem tehdy odcházel z angažmá v Národním divadle Brno. V Izraeli jsem tak svým způsobem začínal úplně od nuly.

Můžete přiblížit, jak jste přes Vaše angažmá v Brně, izraelském KCDC a německém Mannheimu nakonec zakotvil v Ostravě?

Už za dob svého brněnského působení jsem byl do Ostravy pravidelně zván. Tehdy byl šéfem

Igor Vejsada a Philippa Talarde foto Vítězslav Bureš

ostravského baletu Albert Janíček. Hostoval jsem často a z Ostravy jsem vždy odjížděl s velice dobrým pocitem; představení se nám povedla, bylo tady skvělé publikum, které nás vřele přijímalo, a organizace ze strany divadla byla taky bezvadná. Často jsem zapomněl i na to, že mi nad hlavou jezdily vozíky a že ostravské prostředí bylo malinko exotické. Velice rád jsem sem jezdil a byl jsem za ta pozvání moc vděčný. Osudový moment pak přišel, když jsem se vrátil z německého angažmá a tehdejší ředitel divadla Ilja Racek mě požádal, zda bych se nechtěl podílet na pohybové spolupráci ke Karafiátovým *Broučkům*. V Ostravě jsem se setkal s úžasným a přátelským týmem a pak už přišla nabídka konkurzu na post šéfa baletu a já se rozhodl ji zkusit.

Ve světle Vašich životních zkušeností se zahranicím, jak vnímáte Ostravu?

Jednoznačně ji mám rád. Mám ji rád i přes negativa jejího životního prostředí a na všechny znečišťovatele se neustále zlobím. Chceme přece, aby tady mladá generace zůstávala, a mrzí mě, že toho pro ni město nedělá víc. Ostrava se přitom může chlubit hluboce zakořeněným kulturním zájemem, na kterém se dá stavět. Moc bych si přál, aby se toto zázemí nezničilo.

Ostravská realita se zdá být v kontrastu s tím, jak by ji mnozí rádi viděli. Jako tanečník a choreograf, jak vnímáte realitu Vy?

To je jeden velký otazník. Kde jsou hranice reality? Své vlastní nejradostnější chvíle jsem prožil na jevišti právě v okamžicích, kdy jsem si sáhl na to nehmateriální, na to, co je mimo realitu a co v našem materialistickém světě zatím neumíme pojmenovat. Jsou to momenty, kdy musíte mít svou vnitřní schránku dokořán. Máte-li ji otevřenou, není důležité, že jste na jevišti Richardem III., obecně i tak vidí, kým ve skutečnosti jste. Ryzím tancem totiž nelze zalhat.

Igor Vejsada odpověděl na mou poslední otázku a opět se vydal za tanečníky, kteří právě pracovali na přípravě inscenace *Zázrak v tichu*. Nezbylo než poděkovat za rozhovor a Igoru Vejsadovi popřát všechno dobré v jeho dalším osobním i profesním směřování.

(jh)

Philippe Talard (P)
Eric Trottier (E)
Igor Vejsada (I)

Všichni tři jste si prošli profesí tanečníka i choreografa. Jak se tyto dvě profese liší? Jaké vlastnosti nebo schopnosti musí podle Vás mít dobrý choreograf?

P: Ve skutečnosti není mezi tanečníkem a choreografem žádný rozdíl, protože tanec, to je pohyb a tedy symbol všeho živého. Takže být tanečníkem a stát se choreografem je přirozený životní „pohyb“. Být dobrým choreografem pro mě pak znamená mít unikátní vlastní svět, něco jako tajnou zahradu, kterou otevřete tanečníkům a muzikantům, ve které se cítí bezpečně a v harmonii, nejen s vlastním tělem, ale i se svou duší.

I: Já to vnímám trochu jinak. Myslím si, že mezi tanečníkem a choreografem je zásadní rozdíl a to takový, že choreograf je člověk, který realizuje své představy a nápady skrze tanečníky. Ti jsou příjmači jeho představ a skrze svá těla a duši vysílají tyto představy dál, směrem k publiku. Dobrý choreograf je podle mě člověk, který má odvahu realizovat své představy. Je to do jisté míry danost, buď tu míru odvahy člověk má, anebo ne.

E: Je to úplně jiný druh práce. Choreograf nemusí být tanečníkem... Znáám spoustu choreografů, kteří nebyli tanečníky nebo byli špatnými, a zase naopak, dobrý tanečník nemusí být vůbec dobrým choreografem. Velký rozdíl je také v tom, že ta-

nečník se pohybuje na jevišti, žije pro ten okamžik tam stát. Myslím si, že dobrému choreografovi nesmí chybět cit pro rytmus a fantazie. Je to intelektuální práce, která si vyžaduje dobrou hlavu a hodně znalostí a zkušeností.

Kdy Vás poprvé napadlo, že chcete vytvářet své vlastní autorské choreografie?

P: Když jsem byl sólovým tanečníkem v Královském baletu ve Flandrech v roce 1980. Začal jsem mít tenkrát velmi intenzivní pocit, že mě již nebaví tančit věci, které se mě osobně příliš nedotýkají. Cítil jsem, že musím najít cestu jak vyjádřit své vlastní pocity, emoce a myšlenky.

I: U mě to bylo už během studia na brněnské konzervatoři. Měli jsme výuku současného tance a paní profesorky Turková a Zavřelová nám tenkrát při hodinách nechávaly volný prostor pro vlastní tvorbu. To mě oslovilo natolik, že jsem si byl jist, že se jednou budu choreografií věnovat.

E: Realizovat své vlastní choreografie mě lákalo již od útlého věku, když jsem začínal s tancem.

Co je pro Vás při tvorbě největší inspirací?

P: To záleží na tom, jakému dílu se zrovna věnuji. Může to být inspirace hudbou, jako např. hudba Gustava Mahlera, nebo literárním dílem, jako je to v případě Jeana Geneta, nebo obrazy a výtvarným uměním. Ale především jsem inspirován tanečníky samotnými, se kterými pracuji, protože choreografie, kterou vytvářím, je vlastně pro ně.

I: Lidé... svět, který nás obklopuje.

E: Moje inspirace pochází z různých zdrojů. Jsou to knihy, které čtu, myšlenky a všední život, který žiji. Je to malování, ale také politika. Je to celý svět kolem.

Jaké jsou Vaše postupy, když připravujete novou choreografii? Vysvětlíte nejdříve tanečníkům koncept, pocity, se kterými mají pracovat, nebo improvizujete?

P: Většinou se tanečníky snažím učit jistému spojování. Ze začátku hledám tu správnou cestu, jakým způsobem mohou tanečníci nejlépe vyjádřit onu „tajnou zahradu“ mě samotného, která je patrná ve všech mých choreografických počínech. Osobně nevěřím v taneční improvizaci, spíše v interpretaci a odkrývání „esenciálního pohybu“ duše, která je vším.

I: To je různé. Zkoušel jsem několik způsobů. Například na základě profesionální improvizace jsem vytvořil inscenaci *Spor aneb Dotyky a spojení*, kterou měli ostravští diváci možnost zhlédnout v našem divadle v divadelní sezóně 2008/2009. V této inscenaci jsem dal velký prostor tanečníkům pro jejich vlastní fantazii. Vše jsem ale korigoval a vedl k celistvému tvaru. Jindy jsem zase nejprve pečlivě poslouchal hudbu a zaznamenával si jednotlivé hudební pasáže a taneční variace, které mě u toho napadaly. Pak jsem přišel na baletní sál a pokoušel jsem vše zapsané realizovat. Mnohdy byl ale konečný výsledek zcela jiný, protože, stejně jako říkal Philippe, své záměry musíte do jisté míry přizpůsobit osobnostem tanečníků.

Zkouška inscenace JÚ TÚ – YOU TOO... TY TAKY? Eric Trottier, v pozadí sólista baletu Lukáš Lepold Foto Radovan Šťastný

Igor Vejsada a Philippe Talard Foto Vojtěch Bartek

E: Když pracuji na určité choreografii, využívám různých přístupů. U mě vždycky záleží na konceptu a také na lidech, se kterými pracuji. Jinak postupuji při práci se svými stálými tanečníky, jinak s tanečníky z ostatních ansámblů. Improvizace tvoří velkou část mé tvorby, ale opět záleží, s kým pracuji. Žádný jednotný recept na vytváření choreografií ale nemám.

Jak probíhaly přípravy na Zázrak v tichu, jak se Vám pracovalo s baletním souborem našeho divadla?

P: Práce s vaším baletním souborem je úžasná. Občas jsme měli nepatrná jazyková nedorozumění, ale pokud tanečníci cítí vaši lásku k tanci a způsob vnímání pohybu, vznikne určité spojení, kde není třeba slov.

I: O realizaci této inscenace jsme s Philippem i Ericem začali uvažovat už na jaře minulého roku při premiéře představení JÚ TÚ... YOU TOO – TY TAKY? Taková reálnější představa a koncept celé inscenace pak začaly vznikat v listopadu 2010, kdy jsme se setkali a poslouchali společně vybranou hudbu a mluvili o tom, jak by to celé mělo vypadat. Philippe měl po celou dobu realizace funkci supervizora a také celou scénografií vytvořil vlastně on sám. Při zkoušení jsme si každý vyčlenili svůj vlastní choreografický prostor, takový časový harmonogram, kdy a kdo bude zkoušet. Tak, aby každý měl svůj vyhrazený čas a prostor, a přitom jsme se mohli střídát a neustále potkávat na zkušebně, případně se v choreografii doplňovat.

Liší se výrazně kvalita pohybu nebo technika tanečníků, kteří se specializují konkrétně na současný tanec, od tanečníků, kteří prošli spíše klasickým baletním vzděláním?

P: Tanec je jako hudba. Čím více technik umíte a čím větší máte zkušenost s různými formami vyjadřování, tím lépe si přivlastníte styl pohybu... tance. Pro mě není žádný rozdíl mezi klasickým tanečním vzděláním a současným tanečním vzděláním. Rozdíl je pouze ve schopnosti tanečníků se zapojit do „uměleckého vnitřního světa“ choreografa.

I: Dle mého názoru se jednotlivá taneční vzdělání liší. Obě strany ale mohou dosáhnout svého vlastního osobitého výsledku.

E: I já si myslím, že se kvalita pohybu tanečníků klasického baletu a současného tance výrazně liší. Nejdůležitější je ale tanečnickova znalost a neustálá snaha se rozvíjet a učit se novým věcem.

Jak důležitou roli hraje scénografie u baletních inscenací? Konkrétně pak u Zázraku v tichu?

P: Pro mě byla scénografie a světelný design vždy nezbytným prvkem, protože vytvářejí prostor, dům, do kterého pozvete tanečníky. Někdy může být ten prostor vřelý, prosvětlený, jindy tmavý a nehostinný, záleží na tom, čeho chce scénograf a choreograf dosáhnout. V inscenaci *Zázrak v tichu*, kde jsem dělal jak scénografií, tak kostýmní design, jsem navrhl různé vizuální a materiální možnosti. Pracoval jsem se čtyřmi základními elementy na scéně: s trávou na podlaze, s korytem napuštěným vodou, se závěsnými kovovými tyly a s fotografiemi a videoprojekcí. Celé to pak dohromady vytváří jeden svět, určitý druh zázraku, ráje.

I: Scénografie tvoří padesát procent úspěchu jakéhokoliv představení.

Připravoval jste někdy baletní inscenaci, kde se tanečníci pohybovali ve vodě?

P: – Ano, *Zázrak v tichu* je pro mě již třetím dílem, ve kterém se na jevišti tančí ve vodě. Poprvé jsem takovou inscenaci, s názvem *Labutí píseň*, připravil pro Národní divadlo v Mannheimu v dubnu 1997. S touto inscenací jsme hostovali i u vás v Divadle Jiřího Myrona. Druhou inscenací byl *MOONLIGHT* (Měsíční svit) na světové výstavě EXPO v létě 2010 v Šanghaji.

Jaké jsou Vaše plány do budoucna? Plánujete už nějakou další inscenaci nebo máte nápad, který byste rád zrealizoval?

P: Rád bych si splnil svůj nejhlubší sen a vytvořil inscenaci na motivy literárních děl a života významného francouzského spisovatele Jeana Geneta – *Padající andělé*. Bude se jednat o sociálně-divadelní projekt, který by mělo uvést Divadlo Jiřího Myrona na jaře 2012.

I: Velice se těším na premiéru a realizaci *Padajících andělů*. Myslím si, že je důležité, aby umělec ve svých dílech reflektoval dobu, ve které žije, a projevoval svůj zájem o problémy kolem něj. Mým snem je, kromě *Padajících andělů*, uvést nové nastudované díla *Tristan a Isolda* Richarda Wagnera.

E: Mě toho čeká spousta. V Německu pracuji na několika projektech zároveň. V některých jako tanečník, v jiných jako choreograf a tanečník. V létě mě čekají také taneční festivaly ve střední Evropě. Jinak se chystám realizovat svůj již dlouho plánovaný projekt s tanečníky nad 50 let.

Děkuji Vám za rozhovor.

(bg)

Franz Liszt (181–1886) – Richard Wagner (1813–1883) – Gustav Mahler (1860–1911)

ZÁZRAK V TICHU

Překročte hranice mezi tím, co bylo, co je a co by mohlo být!

Choreografie: **Philippe Talard**
Eric Trottier
Igor Vejsada

Asistent choreografie: **Tamara Černá**
Jan Kolda

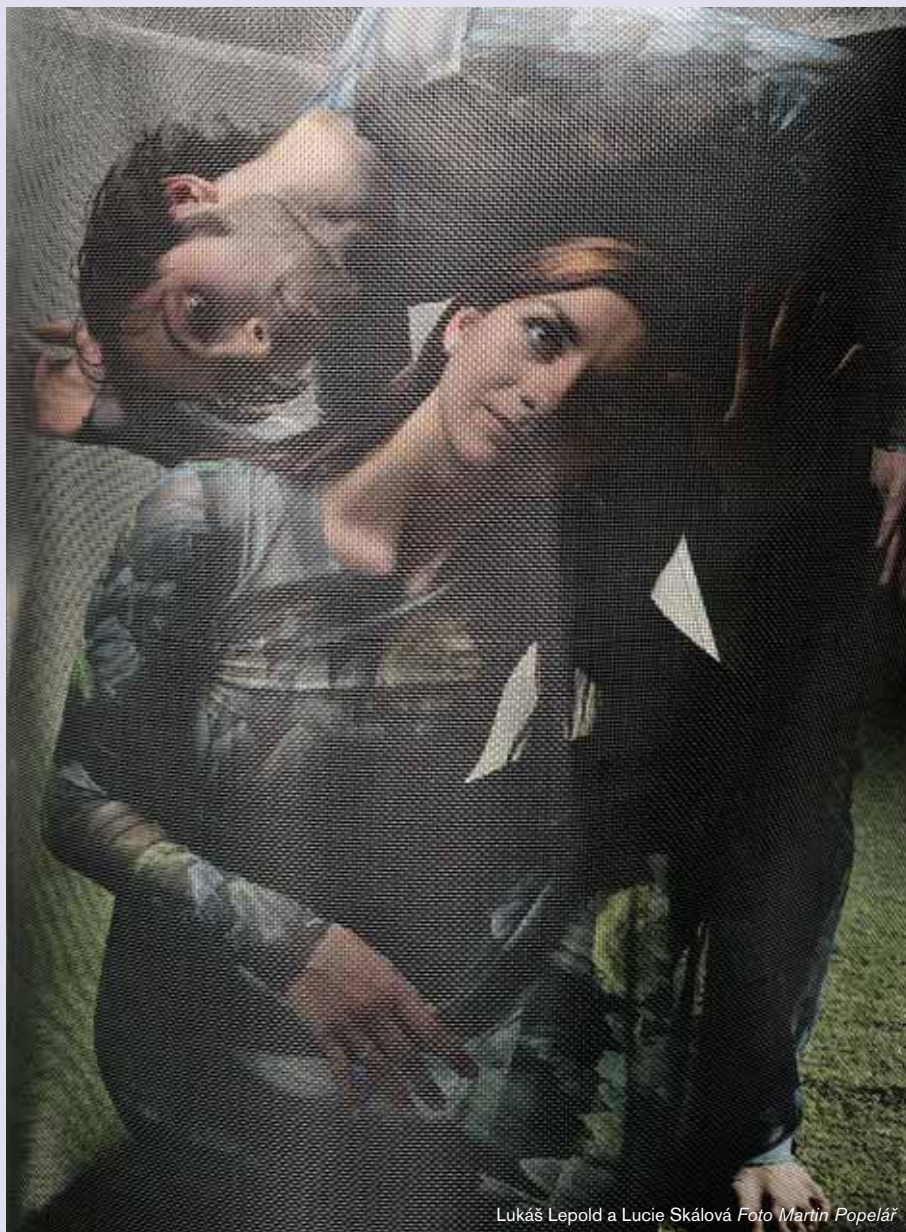
Scéna a kostýmy: **Philippe Talard**
 Korepetice: **Jaroslav Domanskij**
Elena Podolchova

Uvádíme 5. května a 3., 7. a 14. června 2011
 v Divadle Jiřího Myrona

Inscenace *Zázrak v tichu* je plná scénografických a choreografických prvků a zajímavostí. O tom se mohli přesvědčit diváci, kteří přišli na první a druhou premiéru 28. a 30. dubna 2011 do Divadla Jiřího Myrona. Zmíněná scéna, kterou navrhl Philippe Talard, má čtyři základní elementy, se kterými choreografové pracují a vytvářejí tak prostorově zajímavou taneční kompozici. Jsou jimi travnatý taneční povrch, foto- a videoprojekce, přítomnost vody na jevišti a v neposlední řadě kovové tyly zavěšené na jevišti.

Tráva, na které tanečníci tančí, dodává pohybu na dynamice a vytváří atmosféru uzavřeného prostoru. Tento dojem je pak dále umocněn boční a přední foto- a videoprojekcí. Opticky je tak jevištní prostor obohacen o další dimenzi, stále ale budí dojem uzavřenosti tanečníků v neidentifikovatelném prostoru, ze kterého je možné uniknout pouze vizuálními obrazy. Videoprojekce, která se před diváky promítá třikrát, dělí celou choreografii na několik částí. Tyto videopřechody jsou voleny tak, aby režijně zapadaly do celého konceptu představení. Muž a žena, kteří se na projekcích objevují, se stávají určitým symbolem *Zázraku v tichu*. Představují lásku muže a ženy, která je plná bolesti a utrpení. Tyto videomateriály byly natočeny v Lucembursku za režijního dohledu právě Philippa Talarda. Boční projekce je tvořena goby (obrázkovými filtry reflektorů), vytvořenými ze stylizovaných a počítačově upravených fotografií **Martina Popeláře**. Ty se v inscenaci objevují hned několikrát v různých obměnách. Jevištní projekci jsou záměrně zdeformovány, aby působily ještě abstraktněji a pouze pocitově dokreslily celou atmosféru inscenace. Goba i videoprojekce spolu zdánlivě nesouvisí. Pracují však se stejnými prvky, které jsou patrné i na scéně samotné. Je to voda, země a kov.

Voda je na scéně přítomna v širokém bílém korytu, připomínajícím svými ohyby koryto řeky, které se táhne napříč jevištěm. Tanečníci se pohybují vně i uvnitř koryta, namáčejí se, vodu přelévají z místa na místo a divákovi se naskytá pohled na skutečný „tanec ve vodě“. Koryto, které svou šířkou tvoří nedílnou součást jevištní scény, bylo vytvo-

Lukáš Lepold a Lucie Skálová Foto Martin Popelář

beno speciálně pro účely představení v jižní Francii a začátkem roku 2011 převezeno do Národního divadla moravskoslezského. Kvůli celkové velikosti koryta musela být pak část přípravných zkoušek inscenace přesunuta přímo na jeviště Divadla Jiřího Myrona. Tanečníci tak mohli zkusit v korytu napuštěném vodou až poslední týden před premiérou.

Poslední prvek, kov, je na scéně přítomen v podobě různě zavěšených kovových tyků. Ty svou strukturou, podobnou pletivu, opticky rozbíjejí vnitřní prostor jeviště. Pomocí světelných efektů se pak stávají chvílemi neprůhlednými a chvílemi naopak zcela průhlednými, čehož je v choreografii představení velmi využíváno. Zajímavým detailem jsou i kostýmy tanečníků. Jsou oblečeni v různě ušitých a dotvořených kombinézách z potlaštěného poloprůsvitného materiálu. Předlohou pro tisk byly dvě fotografie leteckých snímků lesnatých krajín, které na tanečnicích vytváří dojem zvláštního abstraktního tetování.

Samotná choreografie *Zázraku v tichu* je vystavěna na protikladech. Například v choreografii Igora

Vejsady (hudba Gustava Mahlera – „Das Lied von der Erde“) mohli diváci zhlédnout expresivní tanec mužů. Jednotlivé mužské dvojice tvořily navzájem svá alter ega zmiřaná těžkostí lidského osudu. Tato scéna je zakončená vzájemným křténím vodou v korytu řeky, odkazujícím na biblické křtění v řece Jordán. Je tedy jakýmsi symbolem očištění a znovuzrození. Naproti tomu pasáž na hudbu Richarda Wagnera, dílo *Tristan a Isolda*, je tvořena pouze ženským tanečním sborem. Během této choreografie vstupuje na scénu žena, která se na rozdíl od ostatních pohybuje pomalu, až s jakousi těžkostí a s dlaněmi obrácenými vzhůru zanechává dojem něčeho nadpozemského.

Celá inscenace *Zázrak v tichu*, tak jak byla popsána výše, je doprovázena nesmrtelnou hudbou tří významných skladatelů období romantismu – Richarda Wagnera, Franze Liszta a Gustava Mahlera. A třemi hudebními skladbami přispěl také lucemburský hudebník a skladatel **André Mergenthaler**. Rozhodně si nenechte ujít možnost představení této baletní inscenace vidět.

(bg)

Na základě pozvání šéfa baletu Národního divadla moravskoslezského Igora Vejsady navštívil v březnu 2011 náš baletní soubor tchajwanský choreograf **Allen Yu**, aby se zde setkal s inscenačním týmem připravovaného titulu *Dáma s kaméliemi* na hudbu Giuseppe Verdiho. Tuto inscenaci uvede Národní divadlo moravskoslezské až na podzim 2011, tedy příští divadelní sezónu, ale již teď započaly přípravy na toto mistrovské klasické baletní dílo. Allen Yu je světově uznávaným choreografem, který působí od roku 2001 jako baletní mistr a choreograf v rakouské **Oper Graz** a od roku 2003 je uměleckým ředitelem **Chamber Ballet Taipei** na Tchaj-wanu. Při příležitosti druhé návštěvy ostravského baletního ansámblu (první proběhla již v prosinci minulého roku) se zhostil vedení pravidelného tréninku, aby tak lépe poznal tanečníky, a oni měli možnost poznat jeho způsob vedení.

(bg)

Allen Yu při tréninku v baletním sále Divadla Antonína Dvořáka Foto Vojtěch Bartek

I N Z E R C E

BALET **NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ**

„Vím, co mám!“
PŘEDPLATNÉ 2011/2012

Jiří Sedláček, člen souboru činohry
Barbora Kaulmannová, sólistka souboru baletu

www.ndm.cz

Frekvence 1

HUDBA ZPRÁVY ZÁBAVA
TAK ZÍTRA NA SHLEDANOU, DIANA KOBZANOVÁ

WWW.FREKVENCE1.CZ

railreklam

opereta/ muzikál

Premiéry v sezóně 2010/2011

Rudolf Friml – Herbert Stothart
Otto Harbach – Oscar Hammerstein II.
ROSE MARIE
Režie: Linda Keprtová
Hudební nastudování: Bohumil Vaňkát
Dramaturgie: Gabriela Petránková
Scéna: Jaroslav Záděra
Kostýmy: Marie Blažková
Choreografie: Robert Balogh
Premiéra 7. října 2010 v Divadle Jiřího Myrona

Michel Legrand – Alain Boublil – Herbert Kretzmer
– John Dempsey – Marie Zamora
MARGUERITE
České přebásnění: Michael Prostějovský
Umělecká režie: Marie Zamora
Scénická režie: Gabriela Petránková
Hudební nastudování: Karol Kevický
Dramaturgie: Patrick Fridrichovský
Scéna a kostýmy: Aleš Valášek
Choreografie: Kristýna Černá
Světová premiéra nové verze muzikálu
2. prosince 2010 v Divadle Jiřího Myrona

George Gershwin & Ira Gershwin
Morrie Ryskind & Herbert Fields
PARDON MY ENGLISH
aneb T(ě) je blázinec
Režie a scéna: Šimon Caban
Hudební nastudování:
Kryštof Marek a Jakub Žídek
Kostýmy: Simona Rybáková
Choreografie: Jana Hanušová
Dramaturgie: Patrick Fridrichovský
Premiéra 3. března 2011 v Divadle Jiřího Myrona

Karel Svoboda – Zdeněk Podskalský
– Jiří Štáidl – Eduard Krečmar
NOC NA KARLŠTEJNĚ
Podle stejnojmenného filmu na motivy hry Jaroslava Vrchlického upravil Zdeněk Podskalský ml.
Režie: Gabriela Petránková
Hudební nastudování: Karol Kevický
Dramaturgie: Patrick Fridrichovský
Scéna: Ondřej Zicha
Kostýmy: Lucie Loosová
Choreografie: Kristýna Černá
Premiéra 19. května 2011 v 18.30 v Divadle Jiřího Myrona

Opereta/muzikál NDM je na Facebooku:
[OPERETA NÁRODNÍHO DIVADLA MORAVSKOSLEZSKÉHO](https://www.facebook.com/opereta.ndm)

PARDON MY ENGLISH – Radim Schwab (Golo) Foto Radovan Štastný

Vážení a milí diváci,

dovolu mi začít citátem:

„Nechť ode dneška v míru a pokoji žijí – a třeba i trochu vládnou – ženy na Karlštejně, po boku

mužů, které milují. Stejně by v budoucích osvicených časech nikdo nevěřil, že v dobách otce vlasti, blahé paměti, byl zákon, který to zakazoval.“

Tak praví Karel IV. na závěr slavného českého muzikálu *Noc na Karlštejně*. Tímto titulem se s Vámi také soubor operety/muzikálu rozloučí v závěru divadelní sezóny 2010/2011. Divadelní čas běží od premiéry k premiéře, od představení k představení, a než se člověk stačí zastavit, je tu konec sezóny a s ním i vytožených pár týdnů volna. Těch zvláštních pár týdnů, v nichž by každý umělec měl odpočívat, užívat volna... Ale už v půli července každý z nás pocítí to zvláštní bodnutí u srdce, kdykoliv jakoby náhodou projde kolem zavřeného divadla. V té chvíli se divadlo stává pro všechny takovým malým Karlštejnem, do něhož v době posvátného klidu noha umělcova nesmí vstoupit. Naštěstí ne nadlouho. Letošní sezóna přinesla řadu zajímavých titulů,

českých i světových premiér, a soubor operety/muzikálu v ní přivítal řadu zajímavých hostů domácích i z velkých dálek. Všichni jsme pro Vás s radostí hráli, tančili, zpívali, těšili se z Vašeho potlesku, z Vašeho úsměvu, nasávali vůni kulís a divadelních šmínek, protože to vše je pro herce vzduch, který dýchá, a voda, kterou pije. Vlastně zde není na místě čas minulý, jelikož sezóna přistí se valem blíží. A spolu s ní také legrace, švanda, smích – zkrátka komedie. Ať už pohádková v *Divotvorném hrnci* a *Mrazíkovi* nebo muzikálová v *Josefu a jeho úžasném pestrobarevném plášti* anebo romantická v *Klucích a holkách*. Rádi se s Vámi znovu potkáme, budeme pro Vás hrát, tančit a zpívat, těšit se z Vašeho potlesku, z Vašeho smíchu, protože jsme tu pro Vás, pro diváky.

Brzy tedy nashledanou,

Gabriela Petraková
šéfka operety/muzikálu NDM

OSTATNÍ REPERTOÁR OPERETY/MUZIKÁLU NDM (KVĚTEN – ČERVEN 2011)

Florimond Hervé (1825–1892)

MAMZELLE NITOUCHE

Chcete zavítat do slunné Francie? Pojdte k nám na Mamzelle Nitouche. Jedna z nejoblíbenějších klasičtých operet u nás.

Hudební nastudování: Jakub Židek,

režie: Ondřej David,

scéna: Petr B. Novák,

kostýmy: Zuzana Krejzková

Uvádíme 7. května 2011

v Divadle Jiřího Myrona

MAMZELLE NITOUCHE – uprostřed Jana Fabiánová (Denisa) Foto Radovan Štátný

POSLEDNÍ PREMIÉRA

George Gershwin & Ira Gershwin

Morrie Ryskind & Herbert Fields

PARDON MY ENGLISH

aneb T(t)o je blázeinec

Bláznivá hudební komedie z Drážďan

Hudba a texty písní:

George & Ira Gershwin

Libreto: Morrie Ryskind

& Herbert Fields

Překlad: Jiří Ornest

Režie / scéna: Šimon Caban

Hudební nastudování:

Kryštof Marek a Jakub Židek

Choreografie: Jana Hanušová

Kostýmy: Simona Rybáková

Dramaturg: Patrick Fridrichovský

Osoby a obsazení:

Golo Schmidt / Michael Bramleigh

Robert Jícha / Radim Schwab

Gita Hana Fialová / Eva Jedličková

Frieda Tereza Kavecká

/ Martina Šnytová

Magda Olga Bezačinská

/ Eva Zbrožková

Bauer Jan Drahovzal / Václav Morys

Dr. Steiner Libor Olma / Marcel Školout

Dickie Carter Tomáš Novotný

/ Peter Svetlík

Katz / Schultz Roman Harok / Tomáš Vzorek

POLICAJTI

GANGSTEŘI

PSYCHIATŘI

SESTRY

a další

Uvádíme 25. a 26. května a 1. a 17. června 2011
v Divadle Jiřího Myrona

Bláznivá komedie, o čemž vypovídá i její český podtitul, odehrávající se v německých Drážďanech v třicátých letech minulého století je plná ztreštěných situací, záměn a slovního humoru. Režisér Šimon Caban zasadil komedii do prostředí blázně, kde je jedním z pacientů také hlavní hrdina trpící ztrátou paměti a rozdvojenou osobností. Vždy když se udeří do hlavy, je z něj buď Golo Schmidt, šéf pašeráckého gangu, nebo Michael Bramleigh, člen britské tajné výzvědné služby (Robert Jícha / Radim Schwab). Na rozdělení Golovy / Michaelovy osobnosti je postavena celá řada vtipných situací a gagů, kdy ani sám Golo alias Michael často nemá jasno v tom, kým vlastně je. Jak ale nakonec sám pozná, ono na tom až tak

Josef Lekeš, Pavel Liška,
Roman Žiška, Pavel Kokoř
Juraj Čiernik, Jaroslav Rusnák,
Čestmír Prymus, Jiří Siuda
Petr Miller, Roman Žiška,
Jiří Siuda, Jaroslav Rusnák,
Pavel Liška, Josef Lekeš
Dagmar Mimrová, Eva Nová-
ková, Ilona Piskořová, Martina
Monczková, Lenka Háčková,
Soňa Jungová

Hana Fialová (Gita) a Radim Schwab (Golo)
Foto Radovan Štátný

nezáleží, zkrátka Golo nebo Michael, to je prašť jako uhoď...! Kromě toho, že hlavní hrdina je zamilován do dvou žen najednou, Friedy a Gity (Martina Šnytová / Tereza Kavecká a Hana Fialová / Eva Jedličková), jsou to spletitých situací zapletení také ostatní pacienti ústavu, a dokonce ústavní psychiatr doktor Steiner (Marcel Školout / Libor Olma) a vrchní sestra Magda (Olga Bezačinská / Eva Zbrožková). Hravé kostýmy Simony Rybákové a vtipná choreografie Jany Hanušové podtrhují humorné situace. O Gershwinově hudbě se dá napsat celá kniha, ale dá se také popsat dvěma slovy: dobrá nálada. Čímž by se dala shrnout i celá inscenace *PARDON MY ENGLISH*.
(gp)

Hana Fialová (Gita) a Radim Schwab (Golo) Foto Radovan Štátný

Eva Zbrožková (Magda), Marcel Školout (Dr. Steiner) a Martina Šnytová (Frieda)
Foto Radovan Štátný

Martina Šnytová (Frieda) a Radim Schwab (Golo) Foto Radovan Štátný

Hana Fialová (Gita), Robert Jícha (Golo) a Martina Šnytová (Frieda)
Foto Radovan Štátný

Národní divadlo moravskoslezské uvádí v licenci Provox music publishing s. r. o.

NOC NA KARLŠTEJNĚ

Hudba: **Karel Svoboda**
Libreto: **Zdeněk Podskalský**
Texty písní: **Jiří Štáidl a Eduard Krečmar**

Podle stejnojmenného filmu na motivy hry Jaroslava Vrchlického upravil Zdeněk Podskalský ml.

Premiéry 19. a 21. května 2011 v 18.30 hodin v Divadle Jiřího Myrona
Dále uvádíme 23. května a 9., 24. a 30. června 2011 v Divadle Jiřího Myrona

Před muzikálovou podobou si nemůže být jistá žádná významná postava z historie nebo klasické dramatické tvorby. Jen vzpomeňte, čeho se dočkal Ježíš ve slavném díle Andrewa Lloyda Webbera. U nás se něco podobného přihodilo i samotnému Otcovi vlasti Karlu IV. Kdo z diváků by neznal hity „Jede král“, „Do věží“, „Hoja hej!“, ale především „Lásko má, já stůňu“? Ve filmu je zpívají nejen Waldemar Matuška, legendární operetní idol Jára Pospíšil, Petr Spálený, Karel Hála, Karel Štědrý, ale také skoro všichni jeho herečtí představitelé, jako byli Jaroslav Marvan, Miloš Kopecký, Daniela Kolářová nebo Jaromír Hanzlík. Některé písničky byste možná podle názvů ani nepoznali; potřebovali byste první takt. Třeba tu, která se jmenuje „Kdypak tetřevi hon s lovci prohrají“.

Kvůli „znevážení státnické vážnosti“ mají ve filmovém muzikálu čistě herecké ambice jen arcibiskup Arnošt z Pardubic, představovaný Karlem Högerem, a Karel IV., jehož si zahrál Vlastimil Brodský. Janu Brejchovou pak v roli královny Elišky Pomořanské zastoupila pěvecky Helena Vondráčková.

Asi do věží, filmař poběží

Nápad na filmový muzikál podle Vrchlického idealisticky romantizující divadelní hry nepřišel náhle. Režisér Zdeněk Podskalský dostal „objednávku“, jak své nabídky říkal, aby natočil muzikál podle české dramatické klasiky. Nejprve ho napadlo, že bude adaptovat téměř neznámou Klicperovu historickou komedii *Tři hrabata najednou* v podobě „absolutního“ muzikálu, zpívaného od začátku až po závěrečný titul. Tento nápad mu neprošel a chvíli to vypadalo na pěkné zpoždění. Nakonec pomohla náhoda. Když se na Barrandově hledal námět pro hudební film, jeden z dramaturgů tehdy navštívil náhodou Karlštejn, kde herci kladenského divadla hráli Vrchlického hru přímo v historickém prostředí. Vedení filmového průmyslu, které sedělo jen „o několik kopců“ blíže ku Praze, nápad na titul odehrávající se v dávné české minulosti přijalo a režisérovi Podskalskému zadalo práci na filmovém scénáři. Tak vznikl nestárnoucí

muzikálový příběh, který profesionálním divadlům i ochotnickým souborům dal jeden z repertoárových evergreenů. Bylo rozhodnuto, že film se bude točit přímo v reálném prostředí hradu. Filmový štáb musel proto nejprve zbourat hlediště, které na nádvoří zanechal kladenský soubor, a teprve poté začal s přípravou filmové produkce. První záběr byl natočen v autentickém prostředí 4. dubna 1973. Režisér Podskalský si tehdy zapsal do diáře: „*Měli jsme neuvěřitelnou kliku. Včera v Praze ještě strašné počasí, déšť a vítr, na Karlštejně slunce. Kvetl dřín. Točíme scénu Alena a Pešek – v rohu hradu, kde nebylo místo ani pro švenkpáku. Asistent Mimra: Je to past. Není kam ucuknout.*“ Přesně za týden už režisér nejásal: „*Dnes jsme nenatočili vůbec nic, přšelo. Hála a Štědrý se pěkně zlinkovali, měli zpívat a nezpívali.*“ Ne vše se ale mohlo natočit na autentických místech Karlštejna či v ateliérové stavbě, proto si také v několika záběrech zahrál i stejně majestátní hrad Křivoklát. Interiéry některých hradních prostor byly dokonce postaveny v ateliéru. Díky dochované knize, do níž neznámý mistr překreslil původní fresky, jimi mohla být obohacena dekorace historického sálu Lucemburků. Také císařova ložnice a část kaple Panny Marie jsou pouhé kulisy. Nedlouho předtím, než začal režisér sepisovat scénář, uvedla *Noc na Karlštejně* tehdejší Československá televize – a taktéž v úpravě se zpěvy, jen posunutými do parodické verze. To ale diváci protestovali. Zdeněk Podskalský se proto zachoval prozíravě: „*Poučil jsem se a udělal jsem svou úpravu, doopravdy. Písničky nebyly muzikálově organicky zapojeny do děje, ale ilustrovaly známý příběh.*“

Karla nemůže hrát trouba

Zajímavé bylo, že Vlastimilu Brodskému se do devátého společného filmu se Zdeňkem Podskalským nechťelo a zdráhal se přijmout nabízenou roli císaře Karla IV.: „*Neměl jsem totiž pro ni absolutně žádně dispozice,*“ vzpomínal později. Režisér mu dodal odborného konzultanta, který měl pro výjimečnou postavu herce zlákat a přesvědčit ho, že on je tím nejvhodnějším představitelem. Brodský ale po vylechnutých přednáškách získal ještě větší pocit nejistoty: „*Šel jsem za Zdeňkem a řekl jsem mu, že to nemůžu hrát. Zvlášť po tom, co jsem se o Karlovi dozvěděl. Byl velice vzdělaný, chytrý, moudrý, prozíravý, tak mám pocit, že ho nemůže hrát trouba. A za druhý, byl dost přitažlivý a sexuálně náročný. Ten historik mi říkal, že Karel IV. byl jako kovboj! Byl tak skvělý jezdec, že mu jeho družina nestáčila. Dělal Prahu – Paříž za deset dnů, a to ještě nocoval v nevěstincích. To by málokdo zvládl! Takže vidíš, že tohle hrát nemůžu!*“ Jenže, jak Vlastimil Brodský pokračoval dále, „*Podskalský byl výřečný.*“

Ale ani později se slavný herec nezbavil pochybností. Autoritou pro něho byl Karel Höger, který v mnoha představeních Vrchlického komedie –

uváděných i na přírodních scénách včetně té zbudované přímo na Karlštejně – představoval Otce vlasti. Krátký rozhovor s ním si pečlivě zaznamenal: „*V půli natáčení, když jsme o přestávce baštili u kastelána párky, jsem se odhodlal k otázce. Povídám mu: „Pane Höger, prosím vás, máme už víc než půlku natáčení za sebou. Jak na mě tak koukáte, neřekl byste mi, jestli to nedělám blbě?“ Zdvíhnul obočí a povídá: „No, mně se nelíbí, jak to děláte! Svým pojetím zbavujete Karla IV. svatosti a glorioly, velebnosti a velikosti, jakou si uchovává v povědomí potomků! Vy berete lidem iluze. Vždyť vy si dáváte i prsty za opasek jako nějaký kovboj!*“

Bez Jana Wericha

Zatímco Vlastimila Brodského musel Podskalský přemlouvat dlouho, ještě hůř na tom byl s obsazením postavy hofmistryně paní Otky. Chtěl, aby ji hrála jeho partnerka Jiřina Jirásková, jenže ta nesměla být obsazena. Zastoupila ji proto Slávka Budínová. Nedivme se tak, že si režisér neopomenul do diáře 22. března jízlivě poznamenat: „*Natáčíme fraucimor. Budínová neuměla text.*“ Byl počátek normalizace, často rozhodovaly nejen herecké kvality. Ani režisérova velká touha korunovat hvězdné obsazení žijící legendou nebyla vyslyšena. „*Purkrabího měl hrát podle mého přání Jan Werich, kterému to tenkrát ovšem nebylo dovoleno. Pozměnil jsem konec, aby děj trval déle, a v tomto získaném prostoru mohl Werich převzít hlavní part hry. Purkrabí totiž způsobí na hradě velké zmatky, které narůstají, čím více se je snaží řešit. Nakonec ho hrál Jaroslav Marvan, který nedlouho po natáčení zemřel. Když se točily scény, které byly psány pro Wericha, byl už tak nemocný a zesláblý, že musel u něho stát člověk, který ho podpíral.*“

Královna od rány

Ve filmu hráli královskou dvojici herci, kteří byli partnery i v civilním světě. Vlastimil Brodský a Jana Brejchová využívali během natáčení společnou šatnu, jejíž skromnou výbavu zdobila krásná kytice frézii. Hlavně členky štábu obdivovaly galantnost Vlastimila Brodského, který ji věnoval své tehdejší manželce k prvnímu natáčecímu dni. Zdeněk Podskalský uvedl, že obsazením Jany Brejchové zdůraznil romantičnost předlohy, protože kdyby se měl držet reálné podoby Elišky Pomořanské, jak je ostatně vyobrazena i na Parlěrově portrétu z triforia chrámu svatého Víta, musela by ji hrát Helena Růžičková.

Jak režisér dodal, „*tak asi vypadala kolem svých*

šestnácti let, když si Karla brala.“ Jak víme, byla to žena, která měla takovou sílu, že „*podkovy ohýbala či pancíře trhala*“. Ve filmu je scéna, kdy Eliška zlomí v souboji cyperskému králi (Waldemar Matuška) meč. Rekvizitáři jich připravili pět, všechny nalomené, ale k nepoznání zamaskované. Šikovné Janě Brejchové stačily k natočení dobrého záběru pouze dva.

Kostýmní návrhy Lucie Loosové

Muzikál zpět na divadelních prknech

To, že je *Noc na Karlštejně* jedním z nejuspěšnějších titulů, jsme se již zmínili. Od natočení slavného filmu letos uplynulo celých 38 let, ale kouzlu příběhu a kráse hitů Karla Svobody to nic neubralo. V roce 2004 vznikla pro Hudební divadlo Karlín nová původní verze divadelního scénáře z pera Zdeňka Podskalského ml. Ta obsahuje kromě známých hitů také zcela nové, dosud neuvedené písně skladatele Karla Svobody. Nová podoba, kterou uvede také soubor operety a muzikálu Národního divadla moravskoslezského, je nyní jedinou autorizovanou verzí muzikálu. V Ostravě nás tedy čeká další zajímavá premiéra.

(př)

Olinko, jak jste ke zpívání dostala? Splnil se Vám dětský sen?

Mé „pěvecké“ začátky zabíhají až někde do dětského pořadu *Zlatá brána* Slovenské televize, ve kterém jsem účinkovala už jako pětiletá. A jestli se mi splnil sen? Když si vzpomenu na jednu z písní o tom, jak toužím být jednou opravdovou zpěvačkou a herečkou, tak asi ano. Ta moje umělecká dráha byla možná malinko předurčena tím, že pocházím z hudební rodiny. Moje maminka je vynikající klavíristka a moje sestra operní zpěvačka. Od dětství se sestrou zpíváme a hrajeme na piano, a tak se mojí mamince vlastně ani jednou nepodařilo pořídit nahrávku mojí starší sestry bez toho, aby hned v zápětí nenásledovala „vylepšená“ sourozenecká verze. Navzdory tomu, že můj tatínek, který byl myslivec, a vždy tvrdil, že hudební nadání máme samozřejmě po něm, mě k hudbě přivedla hlavně maminka. Díky ní jsem mohla poznávat nepoznané. Byla nejenom laskavým průvodcem ve světě hudby, ale jelikož jsem byla dítěto všestranné a kromě umění mě zajímalo i spoustu dalších věcí, a to hlavně cizí řeči, právě ona mi v okamžiku rozhodování, kterým směrem se vydat, dala možnost se rozhodnout a já díky svobodné volbě dala šanci právě hudbě a následně pak i divadlu.

Do souboru operety Národního divadla moravskoslezského jste nastoupila před jedenácti lety. Předtím jste působila v Bratislavě na Nové scéně a v Komorní opeře Slovenského národního divadla. Co Vás přivedlo do Ostravy?

Ve druhém ročníku studia na vysoké škole se mi podařilo potajmu udělat konkurz do operetně-muzikálového divadla Nová scéna v Bratislavě, kde jsem účinkovala po dobu celého studia. Říkám potajmu, protože to bylo v období, kdy u nás studenti nesměli účinkovat v profesionálních divadlech. Já měla to štěstí, že nakonec škola udělala výjimku, a dostala jsem povolení. Asi tušili, že bych za divadlem stejně utíkala. Účinkování na profesionální scéně bylo pro mě obrovskou školou. Jak po pěvecké stránce, tak po stránce herecké. S nadšením jsem chodila na všechna představení. Obdivovala jsem své starší kolegy a nesmírně si vážila jejich práce. Bylo mi ctí

LEHKÁ KAVALERIE – Olga Bezačinská (Marie)
Foto Josef Hradil

potkávat se s nimi na jevišti a moc s nimi hrát. Mnohému jsem se naučila. Každou dobrou připomínku jsem v hlavě probírala a snažila se vzít si ji k srdci. A proč Ostrava? Bohužel došlo ke zrušení operetního souboru na Nové scéně a tím k zániku posledního samostatného operetního souboru na Slovensku. Shodou okolností jsem ve stejném čase končila své studium na VŠMU. Jedna z podmínek úspěšného ukončení studia bylo ztvárnit závažnou operní nebo operetní postavu na profesionální scéně a já si vybrala Giudittu ze stejnojmenné operety Franze Lehára, a to právě na ostravské scéně. Následně na to přišla nabídka jednoletého angažmá. Protože jsem operetu dělat chtěla, s radostí jsem ji přijala. Z „jednoho léta“ se stalo let jedenáct.

Chtěla jste se vždy věnovat operetnímu žánru nebo Vaše ambice směřovaly nejdříve do opery?

Studovala jsem operní zpěv, ale kromě opery mě vždy lákaly i opereta a muzikál. Mám asi štěstí, protože se mi daří aktivně věnovat všemu. Jen tady v Ostravě jsem měla možnost zahrát si

spoustu nádherných rolí. Opera je pro mě vždy velkou výzvou a udržuje mě v dobré pěvecké kondici. V operetě, ke které mě to vždy hodně táhlo, si zpěv, herectví a pohyb doslova užívám. Muzikál mi zase nabízí zcela odlišnou pěveckou polohu a jeho bezprostřednost a možnost činoherního projevu mě na něm vždy moc láká.

Jste laureátkou několika mezinárodních soutěží, ovlivnilo to nějak Váš profesní život?

Určitě. Většinou se díky soutěžím objevily nové nabídky ke spolupráci na různých uměleckých projektech. Některé jsem ráda přijala a trvají dodnes. Belgické Antverpy, které už několik let pořádají festival operní a operetní tvorby, navštěvuji každoročně. Právě díky jedné ze soutěží vznikla také spolupráce se Symfonickým orchestrem Slovenského rozhlasu v Bratislavě.

Říká se, že každý herec má nějakou vysněnou roli. Jaká je ta Vaše?

Pro mě jsou zásadní role hned dvě. Christine z muzikálu *Fantom opery* a postava Esmeraldy ve *Zvoníku u Matky Boží*. O tom, že hudba Andrewa Lloyda Webera je nádherná a plná emocí, samozřejmě není nutno mluvit. A přesně taková je i Christine. Něžná, milující, nabízející mnohé polohy ke ztvárnění. K tomuto titulu mě možná silně váže i mé tehdy velmi těžké životní období. Moje slzy měly tenkrát daleko hlubší podtext, než by se zdálo... Christine dokázala milovat znetvořeného muže. Byla schopna lásky k člověku, kterého odvrhla vlastní matka, a ke kterému se všichni otočili zády. Vždy když si vzpomenu na tohle představení, mám u srdce takový zvláštní svíravý pocit. A právě to je na divadle to krásné. Zanechává nejenom vzpomínky, ale i pocity, vůně... Stejně tak jsem vděčná za roli Esmeraldy. Splnila mi můj sen zahrát si činoherní roli. Esmeralda je nádherné čisté stvoření zkoušené životem, pykající jen za to, že bezmezně miluje. Nesmírně mě obohatilo samotné zkoušení s panem režisérem Tarantem. Naučil mě dívat se na postavu Esmeraldy zcela jiným způsobem. Nehledala jsem jak, hledala jsem proč. *Zvoník* je silný příběh, ve kterém stojí proti sobě lidské sobectví a čistá upřímná láska. Sobectví prohrává, ale nevinní stejně umírají.

Co považujete v práci herce-zpěváka za nejzajímavější, co Vás nejvíce na divadle baví?

Asi ta možnost na čas utéct ze světa reality a být každou chvíli někým úplně jiným. To je na našem povolání snad nejkrásnější. Ráno milující mámou, která udělá snídani a odvede svou ratolest do školy a večer třeba chudou květinářkou Elisou z londýnského předměstí nebo čardášovou princeznou ze šantánu. Možná se to nezdá, ale divadlo, i přes tuhle kouzelnou moc, dovede být někdy i velmi kruté. Nikdy se vás neptá, jestli jste šťastná, veselá nebo zrovna prožíváte trápení. Zazní poslední gong a vy se musíte na jevišti objevit oproštěna od všedního života. Beze zbytku ztotožněna s postavou, kterou hrajete. V některých životních situacích to bývá opravdu velmi těžké. Údělem nás divadelníků je, abychom zvládli i tyto nelehké chvíle. To vše k našemu poslání herce patří. Spokojený divák je naší největší odmě-

FANTOM OPERY – Olga Bezačinská (Christine)
Foto Josef Hradil

nou. Ve chvílích, kdy zazní potlesk plného hlediště, se vracím do reality a znovu a znovu si uvědomuji, že to vše, co tomu obětuji, má smysl a jak moc jsme si divákem propojeni. Myslím, že účta k divákům je moc důležitá. Tak jako moře nemůže být bez přílivu, tak nemůže žít divadlo bez diváků.

V současné době se připravujete na roli Elišky v Noci na Karlštejně. Těšíte se?

Samozřejmě. Vždyť která z dívek by alespoň na chvíli nezatoužila stát se královnou Eliškou. Potají si vyslechnout snad to nejkrásnější vyznání lásky z úst samotného Karla IV. Slova: „Znám každý tah Eliščina obličej, každý vlásek jejich skrání, každý záchvěv jejího úsměvu...“ snad obletěla každou českou domácnost. Jsem za tu roli vděčná a moc se na ni těším. Věřím, že divákům přineseme krásný pohádkový příběh plný úsměvů a nádherných melodií.

A pak Vás čeká Káča v Divotorném hrnci...

Je příjemné, že divadelní sezonu letos ukončíme pohádkovým příběhem lásky a následující sezonu u pohádek tak trochu zůstaneme. I když *Divotorný hrnec* není „pohádkou“ v tradičním slova smyslu, protože v něm převládají ryze lidské problémy, je rozhodně nádherným příběhem o víře v dobro a v přátelství. Káča je roztomilá a zároveň rázná dívka, která se nebojí poprat kvůli spravedlnosti s čímkoli a to se mi na ní moc líbí. Spolu se svým tátou věří, že nikdy nezestárne a nezchudne ten, kdo najde duhu za příštím vřesem. Všichni víme, že je to nemožné, ale je moc hezké moci v to věřit alespoň na chvíli. A kdo z nás nesní rád? Proto se těším, jak se prostřednictvím Káči zasním i já, a doufám, že spolu se mnou i diváci. Žijeme v uspěchané době a těch zastavení, právě na vzpomínané snění, není mnoho, tak proč ne právě v divadle.

Nedávno jste dokončila doktorandské studium na VŠMU v Bratislavě a stala jste se nositelkou titulu Artis doctor. Takže vedle zpívání jste se poslední roky věnovala také studiu a především dizertační práci. Bylo to náročné?

Rozhodně to nebylo jednoduché. Jednak je Bratislava z Ostravy „malinko“ z ruky, takže na všechny zkoušky jsem musela pracně hledat časové skulinky, a pak, já jsem člověk hodně pečlivý. Pokud se do něčeho pustím, je to vždy na 100 %. A nebylo tomu jinak ani u finišování s mojí dizertační prací. Byla jsem schopna nespát i několik dnů v kuse. Doslova mě to pohltilo.

Čeho se Vaše práce týkala?

Tématem byla specifika operní a operetní interpretace, problematika jednotlivých postav a jejich ztvárnění, s přihlédnutím k současnému stavu operetních souborů, v souvislostech nejen uměleckých, ale i ekonomických a politických.

Váš umělecký záběr je velmi široký, od opery, operety k muzikálu. Musí být náročné pohybovat se mezi těmito žánry. Jaký vidíte rozdíl například mezi interpretací Mussety (Giacomo Puccini, La bohème), Giuditty (Franz Lehár, Giuditta) a Christiny (Andrew Lloyd Webber, Fantom opery)?

ZVONÍK U MATKY BOŽÍ – Olga Bezačinská (Esmeralda) a Jan Kovář (Pepe)
Foto Vojtěch Bartek

A právě o tom je gros mé dizertační práce. Mimo jiné jsem se snažila hledat rozdíly a pak naopak pojítka jak mezi jednotlivými žánry, tak ve způsobu interpretace jednotlivých rolí, a to po stránce pěvecké i herecké. V neposlední řadě jsem se zabývala i otázkou, jestli lze vůbec tyhle žánry porovnávat. Ve zkratce řečeno, pokud opera vyžaduje vyšší nároky na vyspělost diváka a je pro mnohé na vnímání velmi náročná, opereta plní úkol zábavného divadla a je určena širšímu okruhu diváků. Podobně jako muzikál, který si samozřejmě podmaňuje i mladší publikum. Ono každá role vyžaduje své, nezáleží na žánru. Pokud má být ztvárněna dobře, se vším, co jí přináší, musí k ní člověk přistupovat poctivě a se vší úctou. A co je nejdůležitější, musí v ni věřit a začít vidět svět jejíma očima.

Považují za velký dar shůry mít v životě možnost dělat práci, která člověka naplňuje a baví. To se Vám jistě splnilo. Přesto, nezatoužila jste někdy dělat něco úplně jiného?

Máte pravdu, je to skutečně dar. A jestli jsem nezatoužila někdy po něčem jiném...? Jen po jediném, stát se mámou a i to se mi splnilo. Vlastně to považuji za ten nejkrásnější dar, jaký jsem kdy shůry dostala. Je to ta nejkrásnější „role“, jakou jsem si mohla vysnit. Může Vás trápit tisíc věcí, ale přijdete domů, vstříc se Vám rozběhne malé stvoření, pro které jste tím nejdůležitějším člověkem na celém světě, a pak vám najednou všechny starosti přijdou malicherné. Můj syn je mou terapií na každé trápení. Je darem, za který nepřestanu být nikdy dost vděčná...

A co rodinný život? Máte malého chlapce, jak se dají skloubit maminkovské povinnosti s divadelním provozem?

Někdy to není lehké, ale když vás práce a „maminkování“ baví, všechno jde. Jsem nejspíš šťastný člověk. Mám práci, která mě nesmírně baví a naplňuje, úžasného syna, který je smyslem mého života, a rodinku, jakou jsem si vždy přála mít. Někdy jsou mé dny hektické, lítám vzduchem mezi úkoly, kroužky, vařením, uklízením a zpíváním, ale vše se dá zvládnout. **Všichni Vás známe z divadelních prken jako**

herečku, zpěvačku... jako Adélu, Giudittu, Christinu, Esmeraldu. Za jakého člověka se považujete Vy sama?

Myslím, že jsem člověk hodně přímý. Ráda říkám vždy zcela upřímně, co si myslím. Někdy si tím umím i ublížit, ale zase můžu každé ráno vstát a podívat se na sebe do zrcadla. Mnoho věcí mě nerozhází. Co mě ale nikdy nenechá v klidu, je lidská bezohlednost, sobectví a hlavně stále více chybějící pokora. Jsem velmi empatický člověk a těžce snáším jakékoli bezpráví. Problémy mých přátel mě dovedou trápit více než mé vlastní. Někdy se mi zdá, že nad ubližováním se už nikdo ani nepozastaví. Každý se stará jen sám o sebe. Z toho mi bývá občas smutno. Jako by se v poslední době mezi lidmi vytrácela úcta a ochota naslouchat. Možná je to tím uspěchaným způsobem života, který teď většina z nás žije. Ale ať to nevypadá, že na věci kolem sebe nahlížím jen skrze střepek zrcadla sněhové královny. Jsem v podstatě docela klidná, veselá stvoření a nenapravitelný optimista s neutuchající vírou v dobro. Věřím, že nikdy není pozdě napravit věci, které nám nevyšly úplně podle našich představ. Považuji se za člověka, který když vidí ráno vycházet slunce nad obzor, pokaždé ho napadne stejná myšlenka. Život se začíná právě v tuto chvíli.

(gp)

CÍKÁNSKÝ BARON – Olga Bezačinská (Žofka) a Bohdan Petrovič (Bárinkay) Foto Josef Hradil

Ondřej Zicha: Na jevišti mám rád čistou stylizaci

Ondřej Zicha vystudoval scénografii a divadelní architekturu v ateliéru předního českého scénografa doc. Miroslava Meleny. Už v průběhu studií asistoval při realizacích v oblasti divadelní architektury a navrhoval scénografie v mnoha českých divadlech (např. ABC, Studio Ypsilon, Městské divadlo Brno či Divadlo J. K. Tyla v Plzni). Ani v Ostravě není poprvé – před několika lety zde navrhoval kupříkladu scénu k inscenaci *Motýl na anténě*.

V současné době se Ondřej zabývá využitím moderních principů scénických technologií ve scénografické praxi. Vedle projektů pro divadelní oblast se věnuje také projektování moderních multifunkčních společenských prostor a výstavním aktivitám. V této sezóně přijal nabídku šéfky souboru opereta/muzikál Gabriely Petrákové k realizaci scénografie pro slavný český muzikál *Noc na Karlštejně*. Položili jsme mu proto pár otázek na téma, jak se dá jeden z nejhranějších titulů českého divadla inscenovat nově. V otázkách přišel na řadu samozřejmě i slavný film Zdeňka Podskalského. Nad rozhovorem jsme se sešli v inspirujícím prostředí známé pražské kavárny Slávie, ze které se nám naskytl krásný výhled na Pražský hrad s dominantním symbolem české státnosti – katedrálou sv. Víta.

Jak se dá podle Tebe přenést filmový muzikál na divadlo?

Je to vždycky velmi ošidné. Filmový scénář pracuje s okénkem, filmovým obrázkem. To si divadelní libreto – a s ním samozřejmě také scénografie – dovolit nemůže. Děj je orámovaný portálem jeviště a divákovi se těžko vysvětluje, kam se má dívat, nebo mu říkat, kdy a kam má umístit „střih“. Samozřejmě dnes už divadelní technologie a režijní

Ondřej Zicha, autor scénografie inscenace *Noc na Karlštejně*

metody tohle částečně umožňují. Ale vždycky tu zůstane to rozdílné vnímání obou světů. Spoustu věcí prostě film dokáže vysvětlit pomocí fines a triků, které v divadle nejsou možné. Nelze převést z filmového materiálu vyprávění na divadlo ve stejném poměru jen tak. Chce to jiný přístup a důvtip. Navíc, a to mne baví, divadlo je vždycky originál, zato film vždycky sledujete v nějaké kopii.

Bude tedy Tvá scénografie kopie nebo originál?

V našem pojetí se *Noc na Karlštejně* samozřejmě v něčem liší a v něčem se s filmovou předlohou setkává. Chtěli jsme akcentovat především historický styl. Ale jinak jsme se snažili trochu posunout scénografické prvky. Já osobně nemám rád jeviště plné kaširovaných balvanů. Tam, kde to nemusí být, tak to nechci zbytečně zdůrazňovat. Je to zneužívání hmoty a já mám rád čistou, jednoduchou scénografii. V tom jsem se snažil, aby můj návrh byl ryze moderní. Mám na mysli stylizaci, protože jinak mám architekturu na jevišti moc rád. Nechtěl jsem však žádný malovaný hrad na kopečku. Divák samozřejmě na scéně uvidí ty-

pické hradní prvky, jako jsou sloupy, vitráže nebo schody, ale hradní prostředí se mu složí samo prostřednictvím různých prvků až v celkovém obrázku. Myslím, že dneska už nemusíme být tak popisní a ukazovat všechno doslova.

A co tedy můžeš prozradit o své práci?

Důležité tedy bylo vyřešit různé úrovně jeviště. Abychom nehráli jen v jedné úrovni. To je pro styl vyprávění, které se odehrává v různých prostředích, dost důležité. Máme v koncepci navrženou šikmu uzavřenou do kruhu, která divákovi přirozeně evokuje nádvoří. A počítáme při tom také s různými světelnými a hereckými situacemi, které tuhle scénografickou stylizaci doplní. Jsem rád, že jsme si na tomhle krásném muzikálu mohli dovolit určitou míru nadsázky.

Jaký máš vztah k českým muzikálům a jejich autorům jako divák?

Mám rád autorské muzikály, a tak mám k těm českým o něco blíže než k těm zahraničním. Jako u každého muzikálu ocením především dobrou hudbu a zajímavý příběh. Mám rád, když se tyhle věci sejdou a to není vždycky jednoduché. Samozřejmě ze starších muzikálů, které jsem viděl v dětství, nemůžu nevzpomenout na filmy, jako byli *Starci na chmelu*. A přirozeně klasika nedělních televizních filmů pro pamětníky – *Noc na Karlštejně* s nádhernou muzikou Karla Svobody. Tenhle film mám moc rád právě pro ty nestárnoucí písničky. K tomu malebná kamera, která zabírá překrásné gotické obrazy a hradní scenérie. Pro svou dobou přesnost a výtvarné nápady se mi líbila práce kostýmního výtvarníka Theodora Pištěka. Už tenkrát se mi líbilo, jak filmové vyprávění doprovázely zajímavě řešené výtvarné obrazy. Na práci na nové inscenaci v Ostravě se tak skutečně moc těším.

(př)

v 19 hodin. V jeho průběhu zazní Vámi oblíbené operetní a muzikálové melodie v podání **Olgý Bezačinské, Jana Drahovzala, Janky Hošťákové, Jany Kurečkové, Pavla Lišky, Petera Svetlíka, Martina Štolby a Romana Haroka**, který Vás bude provázet také slovem. Ke klavíru zasedne **Jiří Šimáček**.

O operetní melodie nebudete ochuzeni ani v červnu. **Stříbrné hity operety** je název večera, ve kterém jsme pro Vás v Klubu Parník připravili líbeznou melodii **Oskara Nedbala, Josefa Stelibského, Jaroslava Ježka, Zdeňka Petra** a mnohých dalších. Pořadem Vás tentokrát provede **Petr Miller**.

Na shledanou v Klubu Parník se těší Váš soubor operety/muzikálu.

VĚRA ŽDICHYNCOVÁ

(*17. února 1922, Praha)

Sólistka baletu Národního divadla moravsko-slezského (1939–1941), sólistka baletu Státního divadla Ostrava (1946–1948) a baletní mistryně, pedagožka baletu Státního divadla Ostrava (1959–1962)

V sobotu 26. března 2011 získala Cenu Thálie za celoživotní dílo sólistka baletu, taneční pedagožka a baletní mistryně Věra Ždichyncová. Gratulujeme!

Tuto vynikající tanečnici angažovalo tehdejší Národní divadlo moravsko-slezské, ještě jako mladinkou sedmnáctiletou žačku baletní mistryně Národního divadla v Praze Heleny Štěpánkové, pro obor klasické sólové tanečnice do připravovaného baletu *Louskáček* (premiéra 8. dubna 1939). Bylo to její první angažmá.

V *Louskáčkovi* byla obsazena do rolí jednoho z Pěti smyslů (Hmat), Sněhové vločky, Růžového květu a Šlehačky, kde tančila společně s **Emerichem Gabzdylem**, výborným tanečníkem, choreografem a šéfem ostravského baletu. Ostravskému obecnstvu se však poprvé představila jako půvabná a tanečně neobyčejně vyspělá umělkyně ve Stelibského operetě *Na šťastné plavě* (premiéra 11. března 1939), kde se objevila v baletních scénách Stříbrné doly, opět po boku Emericha Gabzdyla, a Cukrové pusinky. S Emerichem Gabzdylem často tvořili baletní dvojici i v dalších baletních inscenacích, například *Zlatovláska* a *Princ Radoslav* v Nedbalově *Z pohádky do pohádky* (1940) nebo *Milostnice a Otok* v Korsakovově *Šeherezádě* (1947). K jejím dalším sólovým rolím patřil *Gnom* v Musorgského baletu *Obrázky z výstavy* (1947), *Papírová tanečnice* nebo *Sněhovná královna* v Nedbalově *Anderse noví* (1946), *Slávy dcera* v *Prologu a Epilogu* v Dvořákových *Slovanských tancích* (1947) či *Tarantella* v Bayerově *Královně loutek* (1947). Často tančila v baletních scénách a tanečních vložkách oper a operet společně s **Milčou Pírkovou** (tehdejší sólová tanečnice baletu Národního divadla moravsko-slezského) a Emerichem Gabzdylem. Jmenujme například Benešovu operetu *Či jsi, holčičko?* (1939) nebo *Růže z Argentiny* (1940) či Kálmánovu *Čardášovou princeznu* (1945), kde všichni tančí na cikánské melodie. V Dvořákově opeře *Čert a Káča* (1946) ztvárnila roli Smrti, v operní inscenaci *Faust a Markétka* (1947) Charlese Gounoda tančila ve Valpuržině noci atd. Věra Ždichyncová odešla z Ostravy poprvé v roce 1942 do Königsbergu, kde tančila do roku 1944, poté v sezóně 1945/1946 působila v Divadle 5. května v Praze. V letech 1946–1948 a 1959–1962 byla opět angažována ve Státním divadle Ostrava jako sólová tanečnice, poté jako baletní pedagožka a mistryně. Ale již v sezóně 1948/1949 se stala členkou baletního souboru Národního divadla v Praze, od roku 1954 zde zastávala funkci taneční pedagožky a od roku 1966 baletní mistryně. V roce 1956 absolvovala Taneční katedru Divadelní fakulty AMU v oboru taneční pedagogika a semináře u **Olgý Alexandrovny Iljin** na

Věra Ždichyncová v operetní inscenaci *Děvče z přístavu* od Jaroslava Jankovce z roku 1948

Foto archiv

Taneční konzervatoři Praha. Významná byla také její pedagogická činnost na Taneční katedře Hudební fakulty AMU v letech 1958–1987. Kromě klasického tance se věnovala i výuce jógy. V roce 1973 vyšla její (spoluautorka Olga Pásková) skript *Základy klasického tance* (Praha, SPN 1973) a v roce 1978 učebnice *Základy klasického tance* (Praha, SPN 1978).

(kp)

FRANTIŠEK KORDULA

(2. dubna 1930 – 29. května 1991)

Herec, činoherní režisér, umělecký ředitel Těšínského divadla v Českém Těšíně (1960–1972), režisér operety Státního divadla Ostrava (1981–1991)

„...člověk pro běžnou komunikaci používá tu normální prózu, ale když chce informaci zdůraznit – umocnit citově, tak v takových situacích začne mluvit ve verších. Zdá se mu totiž najednou, že běžná řeč nevysvětluje to, co cítí. A když člověk přetéká emocemi, tak začne zpívat... Zpěv je totiž nejotálnější forma, kterou se může vyjádřit. Je to myšlenka, slovo i tón. Proto mám rád hudební divadlo.“ Tak zní kratičké vyznání zpěvohře z úst herce a činoherního a operetního režiséra Františka Korduly, který nás náhle opustil před rovnými dvaceti lety, **29. května 1991**.

František Kordula byl rodákem ze Slovácka, narodil se 2. dubna 1930 v Ratiškovcích kousek od Hodonína. Vyučil se na Průmyslové škole strojní ve Zlíně, ale snad okouzlen lidovou písní a lidovým divadlem svého rodiště se v roce 1948 přihlásil na JAMU, obor herectví. Vše se zdařilo a za čtyři roky studium úspěšně ukončil závěrečnou zkouškou v roli Beněvonského v komedii A. N. Ostrovského *Chudá nevěsta*. Jeho prvním divadelním angažmá se stalo v roce 1952 tehdejší oblastní zájezdové divadlo v Českém Těšíně. V Těšínském divadle získal své první a zásadní zkušenosti

nosti v oboru jím tak oblíbené režie. Pravděpodobně si zdejší krajinu, kulturu a zvyky zamiloval, jelikož v tomto divadle působil dlouhých 29 let jako herec, činoherní režisér a v letech 1960–1972 také jako umělecký ředitel.

V roce 1980 dostal nabídku režírovat v tehdejší Státním divadle Ostrava (ještě jako host) zpěvohru Josefa Kajetána Tyla *Fidlovačka*, v níž doplnil děj o samotnou postavu J. K. Tyla. Karel Čejka tehdy napsal do Ostravského kulturního měsíčníku: „*Inscenace Fidlovačky (...) je přehledná, promyšlená, udržuje si svůj styl (...)*.“ Po první zdařilé premiéře na sebe nedalo dlouho čekat Kordulovo stálé angažmá ve Státním divadle Ostrava na postu režiséra operety. Za deset let působení v ostravském divadle vytvořil přes dvacet operetních a muzikálových inscenací. Připomeňme si například *Hraběte Monte Christa* (1982), ve které František Kordula využil doslova metodu filmového střihu a děj měl díky mnoha situačním proměnám rychlý spád. V Lehárově *Zemí úsměvů* (1987), ale i dalších operetách, jako byly Kálmánovy *Podzimní manévry* (1983), Offenbachova *Madame Favart* (1985) nebo Kubínovi *Pasekáři* (1987), se mu podařilo vyhnout tzv. operetním manýrám a klást důraz na civilní herecký projev. V roce 1990 úspěšně režíroval muzikál *My Fair Lady*. Výběr muzikálu nebyl náhodný, jelikož perspektivu hudebně-zábavného divadla viděl především v muzikálech vytvářených na základě hodnotných literárních předloh nebo vycházejících ze současné původní tvorby, jejichž hudba vyjadřuje pocity současného člověka.

Základním rysem Kordulovy práce byla maximální důslednost. Každou inscenaci si perfektně př-

Civilní snímek Františka Korduly Foto Josef Hradil

pravoval předem a právě přípravu považoval za jednu z nejkrásnějších etap své režijní práce. Na jevišti pak musely působit všechny scénické složky: „*hudba, světlo, scéna, tanec, mluva, zpěv i herecký výkon mají být maximálním atakem na diváka*.“ Jeho režisérské krédo tkvělo v neoddělitelnosti divadelní hry od optimismu, souhlasil totiž s myšlenkou Romaina Rollanda, že divadlo by mělo být především lidovou slavností.

(kp)

Po premiéře inscenace PARDON MY ENGLISH děkují její tvůrci a členové souboru opereta/muzikál publiku za dlouhotrvající potlesk; zleva: **Hana Fialová** (Gita), zády k publiku **Robert Jícha** (Golo), **Martina Šnytová** (Frieda), **Marcel Školout** (Dr. Steiner), **Jana Hanušová** (choreografie), **Šimon Caban** (režie), **Simona Rybáková** (kostýmy) Foto *Radovan Štátný*

Bratři **Michal** a **Šimon Caban** po premiéře inscenace PARDON MY ENGLISH Foto *Radovan Štátný*

Inscenaci opery Werther byla na letošním jubilejním ročníku festivalu OPERA 2011 udělena cena ředitelky festivalu, tzv. Libuška. Spokojený ředitel Národního divadla moravskoslezského a také režisér inscenace **Jiří Nekvasil** je zde zachycen ve společnosti ředitelky festivalu **Lenky Šaldové**, předního českého teatrologa a předsedy Jednoty hudebního divadla **Josefa Hermana**, zástupkyně ředitelky Janáčkovy konzervatoře a Gymnázia v Ostravě **Kateřiny Važkové** a ředitelky konzervatoře **Soní Javůrkové** Foto *Martin Popelář*

Výtvarník **Adolf Born** s manželkou **Emou** po premiéře inscenace Offenbachovy opery-bouffon Orfeus v podsvětí, pro níž vytvořil scénické a kostýmní návrhy Foto *Martin Popelář*

Setkání u příležitosti představení Janáčkovy opery Její pastorkyňa. Na snímku šéf baletu Národního divadla moravskoslezského **Igor Vejsada**, ředitel divadla **Jiří Nekvasil**, tisková mluvčí **Kateřina Ondřejková** a generální ředitel a člen představenstva společnosti Vítkovice Holding, a.s. **Jan Světlík** s manželkou Foto *Martin Popelář*

První zasedání umělecké rady Národního divadla moravskoslezského dne 14. dubna 2011, kterého se účastnili akademický malíř **Daniel Balabán**, operní pěvkyně **Soňa Červená**, scenárista a dokumentární režisér **Martin Dostál**, ředitelka festivalu Colours of Ostrava **Zlata Holušová**, teatrolog a divadelní kritik **Vladimír Just**, ředitelka české pobočky Kyliánovy nadace v Praze **Elvira Němečková**, muzikoložka **Vlasta Reittererová** a předsedkyně komise kultury rady města Ostravy **Radana Zapletalová** Foto *Vojtěch Bartek*

Členové umělecké rady Národního divadla moravskoslezského při zasedání; zleva **Martin Dostál**, **Daniel Balabán**, **Zlata Holušová**, **Radana Zapletalová** a **Soňa Červená** Foto *Vojtěch Bartek*

Přijměte další pozvání do divadelního zákulisí a vydejte se s námi do míst, kde herci svlékají svou běžnou identitu a stávají se Amadey, Carmen, Kostelníčkami nebo Falstaffy. Pojďme se společně podívat do oddělení garderoby Divadla Antonína Dvořáka za paní **Růženou Mauero**vou a jejím týmem garderobiérek, bez kterých by každovečerní proměna herců v jevištní postavy byla jen stěží možná. Práce garderobiérek je další z těch, jejíž důležitost je o to větší, čím méně se ony samy ukazují divákům. To však neznamena, že by s obecníkem neměly kontakt. Právě naopak. Diváci mohou večer co večer pozorovat bezchybně odvedenou práci garderoby například v naškrobených a nažehlených krojích *Prodané nevěsty*, v dokonale padnoucích kostýmech v inscenaci *Velkolepost vyvolených* nebo ve všemožných doplňcích – rukavičkách, kloboucích, botech a dalších – jimiž se každé představení doslova hemží. I přes náročný každodenní kolotoč jejich práce jsou všechny garderobiérky veselé dámy, které tvrdí, že už je u divadla nemůže nic překvapit.

Mohly byste přiblížit, v čem spočívá Vaše práce?

Samozřejmě je úzce spojena s kostýmy. Ty se v krejčovně ušijí, v týdn generálních zkoušek se předají inscenaci a od té doby už zůstávají v garderobě. Tady se pak musí prát, čistit, škrobit, žehlit, roznášet po šatnách... Naši práci je i pomáhat hercům s oblékáním před představením a s převleky v jeho průběhu. Zejména během představení jsme neustále ve střehu, připraveny kdykoliv s kostýmy pomoci, případně když je potřeba, něco přišít nebo opravit.

Jak vypadá běžný den v životě garderoby?

Do divadla přicházíme většinou odpoledne a začínáme připravovat večerní představení – přivážíme ze skladu kostýmy, které rozdělujeme po šatnách umělcům, rozdáváme jim boty, klobouky, šperky a souběžně se už začínáme chystat na další den. To obnáší hlavně roztřídění kostýmů na ty, které jsou určeny do čistírny, na praní, které se budou opravovat, které se zůžijí, rozšíří nebo zkrátí.

Kolik garderobiérek tuto práci v Divadle Antonína Dvořáka zastává?

Dohromady nás je šest a povinnosti máme rozděleny podle pater, kde se každá staráme o jednu jejich část – máme tady šatny sborové, sólové, šatny pánské a dámské. Jinak to funguje v či-

Z příprav inscenace Giordanovy opery Fedora
Iveta Pavlásková (členka sboru opery), Agnieszka Bochenek-Osiecka (představitelka role Olgy), Bohumila Možiešiková (garderobiérka), Marta Rozsivalová (garderobiérka), Václav Živný (představitel role Lorecka), Michal Křístek (představitel role Cirilla), Jiřina Neuwirthová (garderobiérka) Foto Vojtěch Bartek

Z příprav inscenace Giordanovy opery Fedora
Bohdana Šindlerová (členka sboru opery), Růžena Mauerová (vedoucí garderoby DAD), Iveta Pavlásková (členka sboru opery), Michal Bárta (představitel role Boleslawa Lazinského), Agnieszka Bochenek-Osiecka (představitelka role Olgy), Bohumila Možiešiková (garderobiérka), Daniela Kačorová (garderobiérka), Zuzana Šilcová (garderobiérka), Marta Rozsivalová (garderobiérka), Václav Živný (představitel role Lorecka), Michal Křístek (představitel role Cirilla), Jiřina Neuwirthová (garderobiérka) Foto Vojtěch Bartek

nohře, jinak zase v baletu a ještě jinak v opeře. Zatímco balet má šatny samostatné, činohra a opera se ve svých šatnách střídají. Tím hlavním rozdílem v naší práci je počet lidí, které má každá garderobiérka na starosti.

Co považujete na své práci za nejtěžší?

Velice náročné je, když přijíždějí hosté. Hostující umělec většinou přijede odpoledne a večer už musí být na jevišti, oblečený v našem kostýmu. Pokud je úplně jiné postavy, musí se jeho kostým narychlo přešívát a upravovat. Dalším hektickým obdobím jsou pak generálové týdny, tedy doba, kdy krejčovna předává kostýmy garderobě a kdy do divadla také poprvé přijíždějí výtvarnice. Celý týden jsou tady s námi a předvádějí konkrétní podobu toho, jak by měl daný kostým vypadat. Názorně například ukazují, jak si představují uvázané šátky a jiné části oděvu.

Stává se často, že si herci stěžují, že je navržený kostým stahuje, tlačí, někde je dlouhý nebo jinde naopak zase krátký?

Stává se to běžně, ale my jím to vždy vymluvíme (smích). Ale vážně, kostým se v takových případech musí přirozeně upravit. Je potřeba, aby se v něm herec cítil v první řadě dobře.

Jak se Vám s herci pracuje?

Garderobiérky jsou těmi úplně prvními, s kým herci přicházejí do styku, když se začínají v divadle scházet přibližně hodinu před představením. Hned po jejich příchodu se jim rozdají kostýmy a pomáhá se jim s oblékáním. Herec ale může z domu přijít smutný nebo veselý, může si například přinášet nějaké problémy. Po čase nám stačí jeden pohled, abychom poznaly, v jaké náladě herec ten který den zrovna je. Někdo si chce povídat, jiný je naopak rád sám. To všechno musí člověk umět vycítit. Svým způsobem musíme být i trochu psychology, abychom například podpořily toho, kdo to potřebuje, ale nechaly na pokoji ty, kteří chtějí být sami se sebou. Někdy trvá po-

měrně dlouho, než si herec na své garderobiérky zvykne a naopak. Když si už pak herci přivyknou, často nelibě nesou, když jim přijde někdo jiný.

Co se děje s kostýmy, když se inscenace na nějakou dobu stáhne z repertoáru?

Pokud inscenace zmizí z repertoáru, kostýmy se jednoduše převezou do skladu, kde zůstávají pohromadě tak, jak byly, připraveny být kdykoliv použity. Když pak dojde k obnovení premiéry, kostýmy se vyzvednou a funguje se dále. Obnovené premiéry jsou ale v tomto ohledu dost náročné. Jen si vezměte, že některé inscenace mohou být mimo repertoár klidně i několik let. Když pak vstupují znova na jeviště, je to často s jinými herci – kostýmy se tak musí opět upravovat a přešívát. Totéž se stává, když je inscenace naopak velmi úspěšná a má za sebou mnoho sezón. Za tu dobu se hlavně ve sborech vystřídá nemalé množství herců a každému z nich musí jeho kostým padnout.

Je z pohledu kostýmů nějak odlišné hostování divadla mimo jeho domovskou scénu?

Hostování s sebou nese nervozitu z možných zapomenutých součástí kostýmů. Ač se všechno řádně nachystá a pětkrát zkontroluje, člověk se neubrání vtravým myšlenkám: „Nezapomněly jsme na něco? Opravdu jsme to přibrali? Co kdyby něco chybělo?“ Hostování ale přináší hlavně radost. Když už se totiž všechno vybalí, herci se oblečou, nic jim nepřebývá, a co je důležitější, ani neschází, začínají být všichni o poznání klidnější. Když pak ještě vidíme, například u *Prodané nevěsty*, jak jsou všechny holubičky naškrobené, nažehlené a na jevišti září jedna vedle druhé, je to radost pohledět.

Přeji Vám, aby té radosti bylo pořád dost a zatlouaných bot a kapesníčků co nejméně. Děkuji Vám za rozhovor.

(jh)

Jaké by to bylo jaro, kdyby Ostravou a jejím okolím nezněly tóny Mezinárodního hudebního festivalu Janáčkův máj. Festival do Ostravy zavítá letos již po šestatřicáté a jako každoročně jeho bohatý program slibuje krásné hudební zážitky. Současný ročník je výjimečný tím, že je to po dlouhé době poprvé, co Janáčkův máj a Národní divadlo moravskoslezské – dvě významné kulturní instituce našeho regionu – opět navazují spolupráci. O jejich podobách a plánech do budoucna hovořila s řediteli **Jaromírem Javůrkem** a **Jiřím Nekvasilem** a s hudebním ředitelem opery Národního divadla moravskoslezského **Robertem Jindrou** šéfredaktorka časopisu **Jana Heczková**.

Mohli byste přiblížit, v čem daná spolupráce spočívá?

Jaromír Javůrek: Spolupráce mezi Národním divadlem moravskoslezským a Mezinárodním hudebním festivalem Janáčkův máj není nic nového. S panem ředitelem Jiřím Nekvasilem pouze znovu otvíráme její jednou již zavřené dveře; mnozí si určitě ještě vzpomenu na podobné aktivity vyvíjené v druhé polovině sedmdesátých let a v letech osmdesátých. Tehdy byla operní a baletní představení naprosto pravidelnou součástí festivalu a na jejich realizaci se podílelo ostravské divadlo, stejně jako ostravské operní soubory, případně hosté. Dnes stojíme opět na začátku a do jisté míry stále hledáme ideální platformu. Začínáme tím, že se s panem ředitelem Nekvasilem informujeme o vzájemných krocích a sdílíme některé společné vize na následující roky. Jednou z nich je například operní galavečer příštího ročníku, k jehož dirigování byl oficiálně přizván hudební ředitel opery divadla Robert Jindra.

Robert Jindra: Tuto nabídku jsem s nadšením přijal, stejně jako myšlenku kontinuální spolupráce s tímto prestižním festivalem, jehož si v kontextu české festivalové produkce nesmírně cením. Věřím, že budeme moci každý rok společně připravit několik zajímavých projektů, ve kterých budeme moci prezentovat kvality našeho operního souboru.

Jde pouze o plány do budoucna nebo spolupráci zaznamenají již návštěvníci letošního ročníku?

Jaromír Javůrek: Určitě zaznamenají, protože propojení festivalu s Národním divadlem moravskoslezským výrazně stojí také na vzájemné

ZÍTRA SE BUDE... – Soňa Červená Foto Hana Smejkalová

propagační podpoře. Konkrétní formou jsou pak pozvánky na vybraná představení Národního divadla moravskoslezského, se kterými návštěvníky Janáčkova máje seznamujeme v našem programovém bulletinu. V této praxi hodláme pokračovat i v příštích letech, kdy plánujeme zvát na divadelní představení, která nějakým způsobem s festivalem souvisí. Bude se jednat například o chystané inscenace oper *Armida* Antonína Dvořáka nebo *Život prostopášníka* Igora Stravinského. Jinými slovy, spolupráci jsme odstartovali a velice se na ni těšíme.

Robert Jindra: Jsem velice šťastný, že spolupráce začala již v této sezóně. Ve spojení s Janáčkovým májem uvedeme hned dvě operní představení, Giordanovu veristickou operu *Fedora* a jeden z nejoblíbenějších titulů světového operního repertoáru – Verdiho *Nabucca*. V obou představeních vystoupí vynikající sólisté z řad našeho souboru i několik zajímavých hostů.

Jiří Nekvasil: Pro mě osobně je velkou radostí, že se díky dramaturgii Janáčkova máje Ostrava dočká uvedení inscenace pražského Národního divadla, opery-procesu *Zítří se bude...* v ostravském Divadle loutek. Na této inscenaci jsem měl možnost se podílet jako režisér a iniciátor celého projektu a zároveň jako spolutvůrce libreta (spolu s hudebním skladatelem Alešem Březinou, který je autorem hudby). Toto dílo, které formou dokumentární opery zpracovává historické události

ZÍTRA SE BUDE... – Jan Mikušek Foto Hana Smejkalová

politických procesů a justiční vraždy dr. Milady Horákové, vzniklo pro legendární pěvkyni světového jména, mezzosopranistku Soňu Červenou. Ostravští diváci by si určitě neměli nechat ujít tuto jedinečnou možnost vidět její pozoruhodný výkon. V charismatickém podání Soni Červené totiž znovu ožívá osobnost a osud dr. Milady Horákové, která se stala nešťastným symbolem bezpráví a politické zvůle minulého režimu, v plné jeho síle a aktuální naléhavosti. Spolu s ní účinkuje kontratenorista Jan Mikušek, členky souboru Canti di Praga, Kühnův dětský sbor a instrumentální soubor PurPur.

Inscenace je ověřena cenami – zmiřme například Cenu Alfréda Radoka 2008 pro paní Červenou v kategorii Ženský herecký výkon, stejnou cenu v kategorii Hudba, kterou za inscenaci získal Aleš Březina, nebo umístění na druhém místě v anketě Divadelních novin o inscenaci roku 2008. Jako její tvůrci, čekali jste s Alešem Březinou takový ohlas? Zvláště když vezmeme v úvahu, jak bolestné období nedávných dějin inscenace zpracovává?

Jiří Nekvasil: Musím se přiznat, že takový ohlas inscenace nikdo nečekal. Přece jen se jedná o soudobou hudebně-divadelní kompozici na politické téma, tedy o něco, co není obecně divácky příliš vyhledáváno. A přesto, inscenace je na repertoáru opery Národního divadla již třetím rokem (uvádí se v Divadle Kolowrat), představení jsou dlouho dopředu vyprodaná a blížíme se k šedesáté repríze. Mimo Prahu jsme měli možnost inscenaci prezentovat na řadě divadelních a hudebních festivalů nejen doma, ale i v zahraničí (např. Brno, Hradec Králové, Litomyšl, Plzeň, Olomouc, Třebíč, Nitra nebo Helsinky). Inscenace zaznamenává živý ohlas napříč generacemi, a to nejen českými. Pro mě jako tvůrce, zabývajícího se dlouhá léta převážně hudebním divadlem a soudobou operní tvorbou, je to další potvrzení síly, životnosti a otevřenosti tohoto divadelního žánru. Jsem rád, že o vzniku díla a inscenace a celém tématu natočila vynikající hodinový dokument přední česká dokumentaristka, paní režisérka Olga Sommerová. Režisér Jan Hřebejk pak natočil filmový záznam představení, který se dostal jak do filmové distribuce, tak i do televizního vysílání.

Jiří Bělohlávek

Vraťme se ale zpět k Janáčkovu máji. Jaké jsou pocity jeho ředitele několik málo týdnů před začátkem festivalu?

Jaromír Javůrek: Řekl bych, že jsme se opět dostali do období, kdy člověka budí ze spaní nepříjemný pocit, že na něco zapomněl nebo že se má ještě něco důležitého stát. Hned ale musím dodat, že se jedná o setrvalý stav, který se každý rok opakuje. Festival se může zdát setrvačností, ale je jí pouze do jisté míry. Každý ročník je jiný, nový, každý ročník přináší nové otázky k řešení, nové problémy a určitě nejde o „opisování přes kopírák“. Jsem samozřejmě nervózní, ale zároveň se velice těším. **Kromě již zmíněné opery, na co dalšího se mohou návštěvníci festivalu těšit?**

Jaromír Javůrek: Festival bude opět setkáním s českou interpretační špičkou – přijedou Jiří Bělohlávek, Zdeněk Mácal, Leoš Svárovský, Ivan Ženatý nebo Bohuslav Matoušek, který hostoval

na vůbec prvním ročníku festivalu již v roce 1976. Co je letos nového a zajímavého, je naše využití zámeckých prostor. Hudba bude znít ve třech zámcích regionu – Vítkovickém, kam jeho geniemi patří ostravští skladatelé, v Hradci nad Moravicí, kam zase patří Franz Liszt, a pak v barokní perle Slezska, na zámku Kunín.

Z interpretů nemohu nezmínit recitál Isabelly Faust, která bude mít na Janáčkově máji svou českou premiéru. Její vystoupení je pokračováním volné řady, ve které představujeme velice nadějně, mladé profesionální houslisty a houslistky. Na koho se také obzvlášť těším je Fazil Say, originální hudebník, který skladby interpretuje skrze své osobité vidění.

Pak jsou tady samozřejmě návraty – vynikající pianista Gerhard Oppitz nebo Lisztův komorní orchestr, který se na festival vrací po deseti letech, a samozřejmě mnozí další.

Isabelle Faust Foto Alvaro Yanez

Gideon Kremer

Který koncert nebo interpreta si určitě nenechá ujít hudební ředitel opery?

Robert Jindra: Nejraději bych navštívil úplně všechny, ale v té době budu zrovna připravovat inscenaci Hindemithovy opery *Cardillac*. Pevně věřím, že v náročném zkouškovém procesu najdu alespoň několik volných chvil, které budu moci s Janáčkovým májem strávit.

Jiří Nekvasil: A Vy, Jano? Na festival se určitě taky těšíte...

Jana Heczková: Nepochybně. Květen je pro mě totiž měsícem, kdy všemi smysly vychutnávám v rozpuku jaro, a díky festivalu mohu jeho krásu vnímat i sluchem. Festival chápu jako v prvé řadě hudební setkání, tedy nejen setkání hudebních světů, žánrů a hudebníků, ale také jako naše potkávání se s hudbou. Zároveň mi je vítaným odpočinkem od každodenních pedagogických povinností na Janáčkově konzervatoři a od nikdy nekončících editorských aktivit v divadle. Letos se zvlášť těším na koncert vynikajícího houslisty Gideona Kremera a jeho souboru Kremerata Baltica a ujít si nenechám ani večer přírodní lyriky, s Beethovenovou „Pastorální“ symfonií a Rapsodií-koncertem pro violu a orchestr Bohuslava Martinů v podání Bohuslava Matouška. (jh)

níků a performerů bratří Burianů, známých jako duo *Republic of Two*. Jsou držitelé Ceny Anděl za Objev roku 2010 a mimo jiné také vnuci slavného E. F. Buriana a synové písničkáře Jana Buriana. Pokud jde o baletní soubor, Vaší pozornosti bych doporučil balet francouzského choreografa Philippa Talarda na hudbu známého skladatele filmové hudby Armanda Amara s názvem *Padající andělé*. Tato inscenace se zvlášť zaměřuje na problematiku sociálního vyloučení, a měly by se tak do ní zapojit právě i některé ze sociálně vyloučených skupin. Podobnou choreografii dělal Philippe Talarde s vězni v Marseille a v Římě, kde se představení konala přímo ve věznicích. Naš mladý muzikálový soubor pak připravuje mimo jiné hudební komedii *Kluci a holky* Franka Loessera, jednoho z nejlepších autorů americké hudební komedie 20. století, která získala pět prestižních ocenění Tony.“

Přehled všech premiér, které pro Vás v sezóně 2011/2012 připravujeme, stejně jako podrobné informace o předplatitelských skupinách, naleznete na našich webových stránkách www.ndm.cz. (jh)

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Čs. legií 148/14

701 04 OSTRAVA – Moravská Ostrava

telefon: 596 276 111

e-mail: predprodej@ndm.cz

www.ndm.cz

VSTUPENKY OBRŽÍTE

- na www.ndm.cz, kde si vstupenky on-line zakoupíte a v pohodlí domova hned vytisknete

- v předprodeji na ulici Čs. legií, vedle Divadla Jiřího Myrona:

pondělí	12.00 – 17.00
úterý až pátek	8.00 – 17.00
sobota	8.00 – 12.00

předprodej telefon:	596 276 203
	596 276 242
obchodní oddělení telefon:	596 276 189
objednávky vstupenek nad 10 ks	

- hodinu před začátkem představení u pokladny:
v Divadle Antonína Dvořáka telefon: 596 276 420
v Divadle Jiřího Myrona telefon: 596 276 135

pondělí	12.00 – 17.00	
úterý	8.00 – 13.00	13.30 – 15.30
středa	8.00 – 17.00	
čtvrtek	8.00 – 13.00	13.30 – 15.30
pátek	8.00 – 12.00	

předplatné telefon: 596 276 202

Předprodej vstupenek na všechna představení NDM

a na veřejné generálky v předprodeji. Vstupenky na veřejné generálky se prodávají jeden den před jejich konáním. Ceník vstupenek na jednotlivá představení a podmínky poskytování slevy při hromadných návštěvách seniorů, žáků a studentů jsou vyvěšeny u pokladny předprodeje. Na předpremiéry – veřejné generálky pro seniory – jednotné vstupné.

ZBYLÉ VSTUPENKY NA PŘEDSTAVENÍ V PŘEDPLATNÉM I MIMO PŘEDPLATNÉ V PRODEJI HODINU PŘED ZAČÁTKEM PŘEDSTAVENÍ PŘÍMO V DIVADLE JIŘÍHO MYRONA A DIVADLE ANTONÍNA DVOŘÁKA. VSTUPENKY PRODÁVÁME NA 6 MĚSÍCŮ PŘEDEM!

Navštivte naše internetové stránky www.ndm.cz

Závodní jídelna

Národní divadla moravskoslezského,
příspěvkové organizace statutárního města Ostrava,

**Vám nabízí
jedinečnou možnost
stravování**

Další informace na www.ndm.cz

VEDENÍ NDM

Ředitel	Jiří Nekvasil
Správní ředitelka a šéfka financí	Miloslava Hercíková
Hudební ředitel opery	Robert Jindra
Šéf činohry	Pavel Šimák
Šéf baletu	Igor Vejsada
Šéfka operety/muzikálu	Gabriela Petráková
Šéf umělecké výpravy	David Bazika
Šéfka marketingu	Lucie Kajnarová
Technický šéf	Stanislav Muntág
Provozní šéf	Karel Ulrich

ZLATÁ KARTA NDM
PRAVIDELNÁ NÁVŠTĚVA DIVADLA
OBOHACUJE!

Za málo peněz hodně muziky.
Sleva až 60%!
Celoroční sleva pro všechny fanoušky
Národního divadla moravskoslezského.

ČÍM VÍC CHODÍTE, TÍM VÍC ŠETŘÍTE!

1. představení	5 % sleva
2.–4. představení	15 % sleva
5.–7. představení	30 % sleva

8.–10. představení	40 % sleva
11.–13. představení	50 % sleva
14. a další představní	60 % sleva

Kartu lze zakoupit v předprodeji NDM na ulici Čs. legií, vedle Divadla Jiřího Myrona.
Tel.: +420 596 276 203, 142.

e-Vstupenka
vstupenky nakupujte, platte a tiskněte v pohodlí domova
na www.ndm.cz

Národní divadlo moravskoslezské nabízí k pronájmu nahrávací studio.

Je vybudováno v nové části budovy Divadla Antonína Dvořáka. Studio je zcela oddělené od ostatního provozu divadla. Jeho rozměry a akustika umožňují nahrávání až 80členného orchestru.
Další informace a technické parametry na www.ndm.cz

OPERA
ČINOHRA
BALET
OPERETA/
MUZIKÁL

Již více než měsíc Vám Národní divadlo moravskoslezské nabízí možnost zakoupit si **předplatné na divadelní sezónu 2011/2012**. Prvním jarním dnem jsme zahájili jeho předprodej a věříme, že Vás nabídka předplatitelských skupin osloví. Mimo klasických skupin, které přináší průřez všemi žánry, jež naše divadlo divákům nabízí, jsme pro naše stálé i nové abonenty připravili předplatné **premiérové, operetní a muzikálové, velké operní předplatné, předplatné činoherní, rodinné pohádkové, seniorské a studentské**. Zejména předplatné seniorské se začátky představení v 11 hodin a pohádkové rodinné s hracím dnem nedělí v čase od 16 hodin jsou novinkou nadcházející sezóny. Celkem můžete vybrat z **23 skupin**. K základním výhodám předplatného patří výrazná **sleva na vstupném (30% pro běžného diváka**

a až **65%** pro studenty a seniory) a jistota stálého, Vámi vybraného **místa v hledišti**, které Vám na žádné představení nikdo jiný nezabere. Abonenti mohou dále využít výhody **přednostní rezervace** vstupenek a slevy na vstupném na představení mimo jejich abonentní řadu.

„Pro příští sezónu chystáme celkem **osmnáct premiér**. Najdete mezi nimi celou řadu titulů klasických i úplných novinek. Vedle v Ostravě populárních titulů, které se na repertoár vracejí již pravidelně, budou mít diváci možnost vidět *díla, která, ač často hraná na světových scénách, se na ostravská divadelní prkna vracejí po dlouhé době, či se zde představí vůbec poprvé*,” říká ředitel divadla Jiří Nekvasil a pokračuje: „*Pokud bych měl za každý soubor akcentovat alespoň jednu inscenaci, tak by to za operu bylo koncertní provedení Janáčkovy Věci Makropulos s Evou Urbanovou v roli Emilie Marty a Dvořákovy vrcholné dílo Armida. To se na ostravské jeviště vrací po dvaceti letech a jeho uvedením chceme oslavit 170. výročí Dvořákova narození. Za soubor činohry se těším na multimediální autorský muzikál Perfect Game z dílny hudeb-*

PROGRAM KVĚTEN 2011

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA				
2.	NABUCCO	MIMO	18.30	O
3.	WERTHER – naposledy v sezóně	E	18.30	O
4.	VELKOLEPOST VYVOLENÝCH	F	18.30	Č
6.	FEDORA	D	18.30	O
7.	CARMEN	PS2	18.30	O
8.	PRODANÁ NEVĚSTA	MIMO	16.00	O
12.	NABUCCO	VOP	18.30	O
13.	ORFEUS V PODSVĚTÍ	P	18.30	O
14.	FEDORA	X.	18.30	O
15.	APARTMÁ V HOTELU PLAZA	MIMO	16.00	Č
17.	VELKOLEPOST VYVOLENÝCH	E	18.30	Č
18.	AMADEUS	F	18.30	Č
19.	CENCI	C	18.30	Č
20.	CENCI	D	18.30	Č
21.	SPÍCÍ KRASAVICE	MIMO	18.30	B
22.	SPÍCÍ KRASAVICE	MIMO	16.00	B
24.	FEDORA	V.	18.30	O
26.	NĚCO V NÍ JE – premiéra	PP	18.30	Č
27.	FALSTAFF	MIMO	18.30	O
28.	NĚCO V NÍ JE – druhá premiéra	MIMO	18.30	Č
29.	ORFEUS V PODSVĚTÍ	MIMO	16.00	O
31.	FEDORA	E	18.30	O

PARDON MY ENGLISH – Marcel Školout (Dr. Steiner), Martina Šnytová (Frieda) a Robert Jícha (Golo) Foto Radovan Štátný

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA				
5.	ZÁZRAK V TICHU	C	18.30	B
7.	MAMZELLE NITOUCHE	PS	18.30	OPTA/M
8.	ROSE MARIE	N	15.00	OPTA/M
10.	KONEC MASOPUSTU	V.	18.30	Č
11.	ROSE MARIE	II.	18.30	OPTA/M
12.	GOTTLAND	VII.	18.30	Č
14.	HABAŽÚRA	MIMO	18.30	Č
15.	MŮJ BOJ (MEIN KAMPF)	MIMO	14.00	Č
15.	MŮJ BOJ (MEIN KAMPF)	MIMO	19.00	Č
19.	NOC NA KARLŠTEJNĚ – premiéra	PP	18.30	OPTA/M
21.	NOC NA KARLŠTEJNĚ – druhá premiéra	MP	18.30	OPTA/M
23.	NOC NA KARLŠTEJNĚ	MIMO	18.30	OPTA/M
24.	GOTTLAND – zájezd Zlín		19.00	Č
25.	PARDON MY ENGLISH	II.	18.30	OPTA/M
26.	PARDON MY ENGLISH	VII.	18.30	OPTA/M
27.	ROSE MARIE	IV.	18.30	OPTA/M
29.	HABAŽÚRA	MIMO	16.00	Č
DIVADELNÍ KLUB V DIVADLE JIŘÍHO MYRONA				
6.	MOSKVA – PETUŠKY	MIMO	19.30	Č
KLUB PARNÍK				
3.	SLAVNOSTNÍ VEČER S OPERETOU/MUZIKÁLEM	MIMO	19.00	OPTA/M

ORFEUS V PODSVĚTÍ – Jana Sibera (Eurydika), Václav Morys (Jupiter) Foto Martin Popelář

PROGRAM ČERVEN 2011

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA				
1.	NABUCCO	MIMO	18.30	O
2.	FEDORA	C	18.30	O
4.	AMADEUS	MIMO	18.30	Č
5.	LA TRAVIATA	MIMO	16.00	O
7.	TRADIČNÍ KONCERT ŽÁKŮ PĚVECKÉ ŠKOLY EVY GEBAUEROVÉ – PHILLIPS – foyer		18.00	
9.	LA TRAVIATA	VII.	18.30	O
10.	NABUCCO	MIMO	18.30	O
11.	SPÍCÍ KRASAVICE	MIMO	18.30	B
12.	SPÍCÍ KRASAVICE	MIMO	16.00	B
13.	STAVBA ROKU	Z	19.00	
14.	FEDORA	VOP	18.30	O
15.	ORFEUS V PODSVĚTÍ	MIMO	18.30	O
16.	DEN RUSKA	Z	19.00	
17.	NĚCO V NÍ JE	MIMO	18.30	Č
19.	AMADEUS	N	15.00	Č
23.	CARDILLAC – premiéra	PP	18.30	O
25.	CARDILLAC – druhá premiéra	MP	18.30	O

FEDORA – Nana Miriani (Fedora), Gianluca Zampieri (Loris) Foto Martin Popelář

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA				
1.	PARDON NY ENGLISH	F	18.30	OPTA/M
2.	GOTTLAND – zájezd Katowice		19.00	Č
3.	ZÁZRAK V TICHU	D	18.30	B
5.	MARGUERITE	N	15.00	OPTA/M
7.	ZÁZRAK V TICHU	V.	18.30	B
8.	GOTTLAND	II.	18.30	Č
9.	NOC NA KARLŠTEJNĚ	MIMO	18.30	OPTA/M
10.	JEJÍ PASTORKYŇA	IV.	18.30	Č
11.	ROSE MARIE	X.	18.30	OPTA/M
12.	HABAŽÚRA	MIMO	18.30	Č
14.	ZÁZRAK V TICHU	E	18.30	B
16.	DONAHA! (Hole dupy) – premiéra	PP	18.30	Č
17.	PARDON MY ENGLISH	D	18.30	OPTA/M
18.	DONAHA! (Hole dupy) – první repríza	MP	18.30	Č
20.	SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ	školy	10.00	B
21.	GOTTLAND	V.	18.30	Č
22.	KONEC MASOPUSTU	II.	18.30	Č
24.	NOC NA KARLŠTEJNĚ	P	18.30	OPTA/M
27.	SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ	školy	10.00	B
28.	SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ	školy	10.00	B
29.	KONEC MASOPUSTU	MIMO	18.30	Č
DIVADELNÍ KLUB				
10.	MOSKVA – PETUŠKY	MIMO	18.30	Č
KLUB PARNÍK				
10.	STŘÍBRNÉ HITY OPERETY	MIMO	18.00	OPTA/M
SLEZSKOOSTRAVSKÝ HRAD				
26.	KOMEDYJE O ČERTOVÝCH OSIDLÁCH	MIMO	20.00	Č

Červeně označené dny – so, ne, svátky
Označení souboru
O – opera, Č – činohra, B – balet, OPTA/M – opereta/muzikál
E, F, C, D, N, V., II., VII., IV., X., PS, PS, VOP, Č7, PP, MP – předplatitelské skupiny
Z – zadáno

Vážení diváci, přejeme Vám pěkné a radostné léto a těšíme se na Vás v nové divadelní sezóně 2011/2012.

JDEME ZA VÁMI!!! – 28. srpna 2011 od 14 do 22 hodin zahájíme na Masarykově náměstí ostravskou divadelní sezónu. Těšit se můžete na všechny čtyři soubory Národního divadla moravskoslezského, Divadlo Petra Bezruče, Komorní scénu Aréna a Divadlo loutek.

Galavečer Národního divadla moravskoslezského – 4. září 2011 od 18.30 hodin Vám v Divadle Antonína Dvořáka v ukázkách představíme právě začínající novou sezónu. Všechny generace našich diváků se mohou těšit na zajímavý celodenní program (od 10 do 17.30 hodin).

REPERTOÁR

OPERA

Giuseppe Verdi
NABUCCO
2. 5. (18.30), 12. 5. (18.30), 2. 6. (18.30), 10. 6. (18.30)

Bedřich Smetana
PRODANÁ NEVĚSTA
8. 5. (16.00)

Giuseppe Verdi
LA TRAVIATA
5. 6. (16.00), 9. 6. (18.30)

Giuseppe Verdi
FALSTAFF
27. 5. (18.30)

Jules Massenet
WERTHER
3. 5. (18.30)

Georges Bizet
CARMEN
7. 5. (18.30)

Jacques Offenbach
ORFEUS V PODSVĚTÍ
13. 5. (18.30), 29. 5. (16.00), 15. 6. (18.30)

Umberto Giordano
FEDORA
6. 5. (18.30), 14. 5. (18.30), 24. 5. (18.30), 31. 5. (18.30), 2. 6. (18.30), 14. 6. (18.30)

Paul Hindemith
CARDILLAC
23. 6. (18.30), 25. 6. (18.30)

ČINOHRA

Peter Shaffer
AMADEUS
18. 5. (18.30), 4. 6. (18.30), 19. 6. (15.00)

Percy Bysshe Shelley
CENCI
19. 5. (18.30), 20. 5. (18.30)

William Congreve
VELKOLEPOST VYVOLENÝCH
4. 5. (18.30), 17. 5. (18.30)

KOMEDYJE O ČERTOVÝCH OSIDLÁCH
26. 6. (20.00)

Josef Topol
KONEC MASOPUSTU
10. 5. (18.30), 22. 6. (18.30), 29. 6. (18.30)

Mariusz Szczygiel
GOTTLAND
12. 5. (18.30), 2. 6. (19.00), 8. 6. (18.30), 21. 6. (18.30)

Michael Cooney
HABAĐÚRA
14. 5. (18.30), 29. 5. (16.00), 12. 6. (18.30)

George Tabori
MŮJ BOJ (Mein Kampf)
15. 5. (14.00), 15. 5. (19.00)

Gabriela Preissová
JEJÍ PASTORKYNĚ
10. 6. (18.30)

Alan Ayckbourn
NĚCO V NÍ JE
26. 5. (18.30), 28. 5. (18.30), 17. 6. (18.30)

Terence McNally – David Yazbek
DONAHA! (Hole dupy)
16. 6. (18.30), 18. 6. (18.30)

Venedikt Jerofejev
MOSKVA – PETUŠKY
6. 5. (19.30), 10. 6. (18.30)

BALET

Bogdan Pawłowski – Witold Borkowski
SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ
20. 6. (10.00), 27. 6. (10.00), 28. 6. (10.00)

Franz Liszt – Richard Wagner – Gustav Mahler
ZÁZRAK V TICHU
5. 5. (18.30), 3. 6. (18.30), 7. 6. (18.30), 14. 6. (18.30)

Petr Iljič Čajkovskij
SPÍČÍ KRASAVICE
21. 5. (18.30), 22. 5. (16.00), 11. 6. (18.30), 12. 6. (16.00)

OPERA / MUZIKÁL

Michel Legrand – Alain Boublil – Herbert Kretzmer – John Dempsey – Marie Zamora
MARGUERITE
5. 6. (15.00)

Rudolf Friml – Herbert Stothart
Otto Harbach – Oscar Hammerstein II.
ROSE MARIE
8. 5. (15.00), 11. 5. (18.30), 27. 5. (18.30), 11. 6. (18.30)

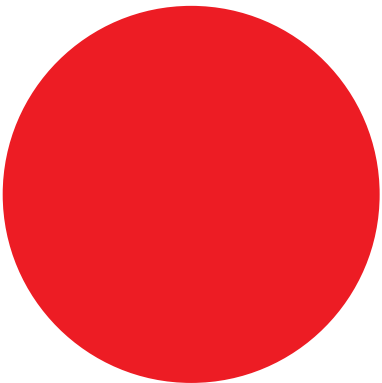
Florimond Hervé
MAMZELLE NITOUCHE
7. 5. (18.30)

George Gershwin & Ira Gershwin
Morrie Ryskind & Herbert Fields
PARDON MY ENGLISH
25. 5. (18.30), 26. 5. (18.30), 1. 6. (18.30), 17. 6. (18.30)

Karel Svoboda – Zdeněk Podskalský – Jiří Štáidl – Eduard Krečmar
NOC NA KARLŠTEJNĚ
19. 5. (18.30), 21. 5. (18.30), 23. 5. (18.30), 9. 6. (18.30), 24. 6. (18.30)

PODPORUJÍ NÁS

Činnost Národního divadla moravskoslezského, příspěvkové organizace, je financována z rozpočtu statutárního města Ostrava.

Aktivita Národního divadla moravskoslezského jsou také finančně podporovány Ministerstvem kultury České republiky a Moravskoslezským krajem.

PARTNER BALETNÍCH PŘEDSTAVENÍ

SKUPINA ČEZ

Předprodej vstupenek

OSTRAVA!!!

www.ndm.cz

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

www.ndm.cz

FOTO MĚSÍCE

Projekce k baletní inscenaci Zázrak v tichu

Foto Martin Popelář